

РУБИ ДИКСЪН ЗАТВОРНИЧЕСКАТА ПЛАНЕТА НА ВАРВАРИТЕ

Част 0 от „Варварите от ледената планета“

Превод от английски: Ralna, 2018

chitanka.info

ГЛАВА 1

КЛОУИ

— Въвеждаме нови затворници — извика един от стражите, докато люковете изскърцаха и малкият транспортен кораб отвори врати. — И, *мамка му*, дори няма да повярваш какво носим днес. — Той издаваше необичаен свирещ звук със странната си уста при изричането на всяка дума. Не говореше на английски, но странният език, комбинация от свирене и виене бе нещо, което не можех да повторя. И все пак, благодарение на грамадния неприятен преводач, който някой бе сложил на ухото ми, можех да разбирам всичко, което говореха.

Разбирах... просто вече не ме бе грижа.

Не можеше да е по-зле от всичко, което преживях до сега.

Разбира се, дори докато мислех това, знаех, че може. Винаги може да стане по-зле. Всъщност, всеки мой ден изглеждаше по-ужасен от предишния.

Пазачът ме избута напред.

— Мърдай, затворнико.

Звучеше точно като това, което, според мен, би казал пазач от човешки затвор, че ми се прииска да се изсмея... или разплача. Защото истината бе, че той въобще не приличаше на човек. Този, който ме избута напред, беше покрит с козина, като домашна котка, с тази разлика, че устата му се отваряше като роза всеки път щом проговореше. Беше нисък и с извити крака, все едно ходи приклепнал, с четири пръста на всяка ръка. Определено не беше човек.

Обаче вече започнах да свиквам. През седмицата откакто бях отвлечена от общежитието си в колежа докато спях, вече нищо не можеше да ме изненада. Хора приличащи на котки? Разбира се. Гущероподобни извънземни? Защо не. Луна направена от синьо сирене? На този етап бих повярвала на мига.

Ръцете ми бяха заключени в белезници, а около врата ми бе сложена електрическа яка. Бях облечена в странна, като направена от хартия бяла униформа, която ме покриваше от глава до пети, и няхах никакви обувки. Предпочитах да мисля, че е като да съм в лекарски кабинет, поне що се отнася до липсата на уединение. Зад мен имаше още трима затворника, всеки от тях окован точно като мен. Двама бяха с намордници, а третият, който не беше, не показваше никакъв интерес да говори. Всички обаче ме зяпаха. Нямаше значение, че двама от тях приличаха на кучета, а третия... ами, мамка му, няхах идея на какво прилича. Маршмелоу с крайници, бих казала.

И при всички тези странни извънземни, явно аз бях най-големият изрод.

Появи се нов пазач, за да ни посрещне — този бе покрит с люспи, кожата му бе като на гущер и изглеждаше така, сякаш си сменя кожата. Беше висок и много кльощав, с шест ръце, като на мравка, облечен в тъмносинята униформа на пазачите в затвора. Очите му светнаха като бижута, когато ги насочи към мен и се закова на място.

— *Мамка му*, какво е това нещо? — попита той пазача.

— Знам, нали? — Пазачът ме бутна напред. — Няма да повярваш на това, но някои ги наричат *хора*.

— Какво? — попита подобният на кръстоска между змия и мравка пазач и ме огледа с очевиден интерес, игнорирайки останалите затворници.

Аз гледах право напред и се преструвах, че не ги разбирам. Преструвах се, сякаш това не ме засягаше. Само се надявах да не забележат, че треперя от страх.

— *Проклет* човек — заяви гордо пазача ми. — Потърсих ги в базата данни. Тя е от съседната Галактика, но планетата е категория Д. Знаеш какво значи това.

— Диваци дето се хранят с пръст, а? — Една от ръцете на другия пазач, с дълги остри нокти, се пресегна към мен и докосна косата ми. — Ухае страхотно. Какво търси тя тук?

— Ето тук нещата стават странни. Имаш ли минута? Мога да ти разкажа историята.

— Обзалагам се, че можеш. — Извънземният се задави, но може би така звучеше смеха му. — Нека да се оправя с другите двама. Тази

ще я изпратим в карантинното отделение за проверка. Трябва да сме сигурни, че няма да зарази някой от затворниците с непозната болест.

Супер. Специално отношение. И все още не бях изненадана. Още откакто ме отвлякоха, един подир друг различни същества се редуваха да ме зяпат. Поне да се надяваме, че всичко, което щяха да направят, е да зяпат.

Потреперих, опитвайки да не мисля за такива ужасни неща.

— Не знам какъв е този „човек“, но ми харесва — изсъска змиеподобният.

— И аз реших, че ще ти допадне, Ноку. Знам за странните ти интереси — ухили се първия ми пазач. — Макар да мислех, че съм видял всичко, докато не докараха това нещо на транспортера ми. Познай откъде идва? Историята става все по-добра.

— Нека приключа с останалите и ще ми разкажеш всичко — каза му Ноку. Той докосна отново косата ми и издаде заинтересован звук. — Поне е кротка.

— Това е забавната част — каза пазача — Това нещо тук, уби тритарианци.

Ноку дръпна рязко ноктите си от мен.

— Това... отровно ли е?

— Историята става дори по-добра — заяви пазача. — Имам време. Мини към следващите. Ще изчакаме. Нали така, човеко? — Той ме стисна за ръката и намигна на Ноку. — Това нещо не обича много шоковата яка.

Ноку само ме гледаше с очарован поглед. След това сви рамене и махна на тримата затворници да го последват. Те го направиха, а аз останах сама с предишния си пазач. Той не говореше с мен, просто седеше на малкото си трикрако столче, настанен удобно, докато пушеше от нещо, приличащо на електронна цигара.

Огледах се наоколо — новият ми дом.

Имаше прозорци, поне това. Дори на това място, което вероятно бе товарен док или някакъв център за посещение, имаше огромен прозорец, който разкриваше гледка навън към планетата. Знаех, че би трябвало да огледам затвора, в който бях, със сивите стени и странното обзавеждане, но не можех да откъсна поглед от гледката навън. Гледах през прозореца едновременно с ужас и копнеж.

Навън приличаше на Марс. Всичко бе червено и скалисто, с една огромна разлика. Слънцето заемаше почти цялото небе и аз го гледах със странно усещане. При цялата си огромна маса, то не светеше кой знае колко и бе червено, а не жълто като слънцето на Земята. Опитах се да си спомня какво бях учила за планетите в училище. Имаше различни видове звезди, някои бяха малки, а други... гигантски? Тази бе гигантска. Спомних си нещо за това, колкото по-голяма е звездата, толкова по-малко светлина излъчва. Това може би бе червен гигант. Вероятно за това бе толкова огромна.

Червената светлина покриваше сякаш цялата планета със странния си блясък. Стаята, в която бяхме, бе в нещо като висока кула и от тук можех да видя всичко под нас. На известно разстояние от тук се простираха сиви затворнически сгради и можех да видя около тях да се движат хора, които бяха толкова малки, че приличаха на мравки. Зад тях земята изглежда бе покрита с машини, червеникави пътеки и странно изглеждащи посеви, които бяха наредени около самата „база“ на затвора. От това разстояние изглеждаше като висока трева, стърчаща във въздуха и забелязах как машини подобни на трактор маневрираха през полето. В далечината се виждаха скали в червено и бяло, като торта разрязана наполовина и показваща всички слоеве. Мястото изглеждаше странно и негостоприемно.

Предполагах, че не биваше да се изненадвам. Все пак това място бе затвор. Защо някой ще иска да живее тук бе нещо, което не можех да разбера. Обаче може би нямаше такива, които да живееха доброволно тук. Освен затвора и пазачите, не виждах нищо друго. Нищо, освен наъбени скали и почва, и червено, червено, червено навсякъде, където погледнеш.

Може би затворът бе единственото нещо на тази планета. Мисълта ме изпълни с отчаяние, по-голямо отколкото някога бях изпитвала.

Нямаше да се върна у дома. Никога.

Мисълта накара очите ми да се напълнят със сълзи. Мамка му. Прекарах първите три дни от пленничеството си плачейки, но през следващите няколко, след всичко, което бях преживяла, мислех, че повече никога няма да мога да заплача. Изглежда бях сгретила. Обаче мразех това. Мразех всичко наоколо.

И когато пазачът, приличащ на змия, с ръце като на мравка, ми хвърли още един сладострастен поглед, намразих и него също.

— Върна ли се? — попита пазачът, издавайки звук, който бе преведен през преводача на ухото ми.

— Предадох ги на Даджи. — Ноку сви тесните си рамене. — Той ще се погрижи за тях. Кажи ми сега нещо повече за това нещо. Женско е, нали? — Затворническият пазач ме гледаше очаровано, докато приближаваше. — Има ли скрити нокти или естествени оръжия, за които да се тревожим?

— Не. Това е странното при хората. Те са най-беззащитните същества, които съм виждал. Дори зъбите им са жалки.

Ноку прокара нокът по устните ми. Направих гримаса, показвайки зъбите си, защото не исках да пъкне гадните си пръсти в устата ми.

— Интересно — коментира той. — Но каза, че това нещо е убило дузина тритарианци? — Той кимна към мен. — Да не е... няма? Може ли да говори? — и сякаш това не бе достатъчна обида, той се пресегна и дръпна носа ми.

— Мога — казах на собствения си език. — Просто нямам какво да ти кажа.

Ноку размаха мравешките си ръце развълнувано.

— Само й чуй гласа! Толкова уникален. Каза, че е женска. Обикновено тук, в затвора Хейвън, не пращат много женски, нали знаеш. Няма много полза от тях при преработването на почвата.

Другият пазач изсумтя, което странно заприлича на звука издаван от котка, която се е задавила.

— Само на книга се нарича преработване на почвата. И двамата знаем, че експлоатираш тези престъпници, докато най-последно пукнат.

— Никой не го е грижа за тях. И защо да го е грижа? — Ноку сви рамене. — Те ги пращат тук, за да може вселената да забрави за съществуването им. — Очите му се присвиха към мен. — Предполагам, че и тя е тук именно по тази причина.

— Ммм — каза само пазачът. — И аз се досетих за това. Значи не си чул за тритарианците? Беше голям скандал на станцията Предалон, който бе стигнал до всички планети, през които минах за насам.

— Не. Но предполагам, че ще ми разкажеш за това? — Ноку вдигна някакво странно изглеждащо електронно устройство и натисна няколко бутона. Шоковата яка около шията ми изпука и знаех какво значи това — той я активира.

Ноку направи жест към мен.

— Отиди до стената и разтвори крака.

През мен премина вълна от страх, а аз обгърнах с ръце тялото си, сякаш така бих могла да се защитя.

— Защо?

Усмивката, която Ноку насочи към мен бе зла, но другият пазач отговори:

— Сканиране за непознати обекти, човеко. Направи каквото ти се каза.

Погледнах разтревожена двамата мъже. Нямах особен избор. В съседната стая можех да чуя гласове — всичките бяха мъжки. Съдейки по разговора им, повечето обитатели тук — затворници и пазачи — бяха мъже.

По скалата ми за „много зле“ това определено беше много по-високо отколкото си представях. Не знаех какво да правя. От първа ръка знаех колко е болезнена шоковата яка. Един заряд през моето метър и половина високо тяло и щях да съм в безсъзнание. Или по-зле, в съзнание, но парализирана, докато те правят каквото пожелаят с мен. Колкото и да го мразех, бе най-добре да сътруднича. Със страх и ужас, изпълващи тялото ми, аз заставах, където ми казаха, и обърнах гръб на двамата пазачи. Опрях окованите си ръце на стената и разтворих крака.

Ноку веднага прокара скенера по краката ми и чух пиукане. Той спря до коляното ми.

— Непознат предмет е засечен вътре. Прилича на метал. Ще обясниш ли, човеко?

Погледнах към него, срещайки объркания му поглед.

— Прецаках си коляното и имам пирон в предните си кръстосани връзки. Това са мускули в коляното.

— Колко... примитивно. — Двамата стражи се спогледаха. — Е, човеко, моят съвет е да не споменаваеш за това на никой в затвора. Ще е много неприятно да ти откъснат крака, за да се доберат до метала.

Погледнах го ужасена, а устата ми пресъхна. Той... сигурно се шегуваше. О, Господи!

Мястото ми не беше тук. Боже, това бе кошмар. Аз бях само колежанка, не междувездният убиец, за който ме мислеха.

— Ще маркирам това като телесна аномалия. Още нещо, което трябва да знаем, човеко?

Помислих за всичко, което извънземните можеха да сметнат за странно.

— Ъм... това нещо — посочих към блестящия сребрист преводач на ухото си. Той кимна и посочих към малката издуптина под кожата на ръката ми, не по-голяма от ухапване на комар. — Казаха ми, че това е проследяващо устройство. И... ами, имам няколко пломби на зъбите си. Порцеланови.

Той ми направи знак да се обърна.

— Покажи ми. — След като огледа любопитно устата ми, изсумтя. — Колко примитивно, но поне са добре замаскирани. Не би трябвало да са проблем.

— Тя е доста сносна — обади се първият пазач.

— Което значи, че ще се превърне в нечия любима играчка — каза му Ноку. — Тези, които са я изпратили тук, знаят ли, че това е затворническа система за различни раси и смесени полове? Това малко нещо няма да има никакъв шанс. — Той ми нареди да се обърна отново и като го направих, продължи със сканирането.

Другият пазач изсумтя.

— Сигурен съм, че тези, които я пращат тук знаят какво ще ѝ се случи. Нека ти кажа какво зная.

Мълчах неподвижно, докато процедурата продължаваше, а пазачът разказваше на приятеля си всичко, което знаеше за мен. Или по-скоро това, което му бяха казали другите извънземни. Това, че притежаването на човек бе едно огромно табу, тъй като планетата ни бе забранена за всички „цивилизовани“ хора и че все пак някой ме е пласирал на черния пазар. Каза, че съм била поръчана от тритарианския посланик, който много добре знаеше, че бях нелегална и все пак решил да ме купи. Защото търсил някое малко същество за извратените си игрички, с което може да се отнася както пожелае, докато са насаме.

Е, „насаме“ за тритарианците изглежда значеше „трима за една“. Защото изглежда, освен че тялото им бе във формата на триъгълник,

тритарияните бяха свързани тройно с други хора от расата и правеха всичко заедно.

Като човешка пленница, аз наистина, ама наистина, мамка му, възразих срещу това. Може да бях ритала и крещяла малко, но ритникът ми бе попаднал в средата на мекия стомах на тритариянеца. И силата на подобен ритник в тази така нежна част от тялото очевидно бе достатъчна, че да го убие.

И ето ти това, което не бях очаквала, докато не се случи. Тритарияните бяха тройно свързани. Това значи, че ако един умре, всички умират. Което означава, че деветима тритариянци умряха с един ритник.

От къде можех да зная, че борейки се и ритайки единия от тримата мъже, които се опитваха да ме изнасят, ще завърши по подобен начин?

Щом започнаха да се разнасят слухове, беше разпространено, че съм убиец, изпратен от враждуваща планета, чието име дори не можех да произнеса. Че съм убила дванадесет тритариянци, вместо „само“ девет. И любимото ми: че имам отровна женственост и че човешкото докосване е опасно за кожата на всички други раси.

Поне това ме спаси да не бъда изнасилена в последната килия, в която ме държаха.

Никой не си направи труда да ме попита коя бях в действителност. Никой не го бе грижа, че съм Клоуи Фулър, колежанка, която работи на половин ден в пицария, докато мечтае за кариера по зоология. Това че се събудих една сутрин, преди седем дни — седем *много дълги* дни — за да открия, че бях отвлечена на кораб с роби, държана като заложник от извънземни с оранжеви кожи, които искаха да ме продадат на някой друг за пари.

Оттогава всичко бе един непрестанен кошмар. Разбира се, никога не бях си представяла, че може да е толкова зле. Бях замесена в интернационален инцидент и те бяха направили всичко — поне по мое мнение — да прикрият, че тритарияните бяха купили човек от черния пазар, вместо да ме впишат като друг извънземен вид. Гледах новините в последната си килия и се бях удивила щом видях, че показват чуждо лице, а не моето. Точно за това сега говореха Ноку и другия пазач — че тритариянския „убиец“ не е мазу, каквото и да е това, а човек.

На практика бях пратена в този отвратителен затвор, за да изчезна. Аз и десет хиляди други серийни убийци, изнасилвачи, подпалвачи и всякакъв друг боклук в Галактиката бе събран тук. Тук прашаха най-лошите от най-лошите.

И сега това място бе моя дом.

* * *

Двамата стражи си говориха известно време, докато Ноку ми правеше серия от тестове, за да е сигурен, че мога да бъда настанена с останалите затворници. Макар никой да не го бе грижа дали обитателите на това място са живи, или мъртви, което ми стана абсолютно ясно, докато слушах разговора на мъжете. Тук в тази планета — Хейвън — бяха вложени много пари и използваха затворниците за безплатен труд. И изглежда, никой от тях нямаше значение. Като цяло, единственото важно в престъпниците бяха мускулите им.

И след като аз бях дребна, дори по човешките стандарти, тук изглежда бях изтеглила късата клечка.

Хартиените ми дрехи бяха взети, а белезниците и шоквата ми яка свалени. Бях вкарана в стерилизираща камера и имунизирана за куп различни извънземни болести. Взеха ми кръвни проби, инжектираха ми някакъв хормон, за да не забременея, и след това Ноку ми връчи затворническата униформа. Не ми харесваше начинът, по който ме гледаше, но нямаше какво да направя по въпроса. Взех дрехата и осъзнах, че представлява голяма торба със самозалепващи се краища. Прилепваше се на врата и на глезените. Ноку прокара ръка покрай краката и ръцете ми, карайки материята да се залепи и дрехата прилепна по тялото ми като странен гащеризон без връзки, копчета или ципове. Предполагах, че бе така, защото държаха настрана всичко, което може да бъде използвано като оръжие. Не бях сигурна, че тази странна материя ми харесваше. Неудобно прилепваше към всяка частица от тялото ми и бях убедена, че зърната ми бяха напълно видими през тънката материя, която не бе направена, за да се съобразява с човешкото чувство за приличие. И съдейки по зловещата усмивка, с която ме гледаше Ноку, нямаше да получа нещо друго.

Старият ми пазач изчезна, след като свърши работата си, доставяйки ме в затвора. Опитах да не се чувствам нервна заради това, защото не беше като да имах някаква връзка с него. Дори не знаех името му. Просто... мисълта, че сега щях да бъда хвърлена при останалите затворници, бе наистина ужасяваща.

— Да те разведе ли наоколо? — попита Ноку, след като приключи със запечатването на костюма ми. В странния му глас имаше нотка, която не ми допаднаше.

Дори преминавайки през преводача, звучеше някак... заплашително. Почти собственически. Но може би просто не бях го разбрала като хората. Може би просто опитваше да се държи добре с изплашения човешки урод.

Но той се пресегна и отново докосна косата ми, милвайки я и карайки в главата ми да зазвънят тревожни аларми.

— Толкова странно, меко малко нещо си ти, човеко. Ще бъдеш изядена жива там долу при другите затворници. Те ще ти хвърлят само един поглед и ще се бият за правото кой пръв да чука малките ти отровни човешки отвори. Няма да ги е грижа, че ще ги убие. Така или иначе нямат за какво да живеят. — Той издаде странен съскащ звук, който помислих, че бе смях.

— Значи ще стоиш и ще им позволиш да ме изнасят? — Скръстих ръце на гърдите си, стараейки се да ги прикрия. — Какъв е смисълът да има пазачи, ако ще оставите всеки да атакува всеки?

Той издаде странния звук отново.

— Сладкият ми малък човек. Никой няма да напада някой тук. Само теб. Разбира се, има начин да се опазиш, трябва да знаеш това. Ако имаш защитник, никой няма да те нарани.

Той докосна отново косата ми с една от многото си ръце.

Направих всичко по силите си да не потрепера. Значи, ако му се продам, той щеше да ме защитава? Майната му на това. Майната му на него. Не исках да спя с този пазач, или с който и да е друг. Не исках да спя с никой.

Разбира се, опциите ми бързо привършваха. Игнорирах него и начина, по който галеше косата ми, тъй като не знаех какво друго да направя.

— Можеш да си помислиш, малката. — Той одраска бузата ми с нокътя си. — А междувременно, да ти покажа ли помещенията на

жените?

Все едно имах избор?

— Всички жени на едно място ли са?

— Има само шепа жени в системата на Хейвън. Има смисъл да ги държим всички заедно. На тях не им даваме да работят с машини, както правят мъжете. Не искаме да нараним едни толкова... крехки и важни членове на малкото ни общество.

Да, всичките „жени затворнички на едно място“ звучеше по-скоро като публичен дом. Супер.

— Ще получа ли обувки?

— Никакви обувки. — Той откачи от колана си нещо приличащо на полицейска палка, в чийто край проблясваха електрически искри. — Последвай ме, затворник Жен14-Ч. Неспазването на нарежданията се наказва с ответни действия.

Или иначе казано с шоквата му палка.

— Следвам — казах тихо.

Ноку влезе в една стъклена тръба, която приличаше по-скоро на асансьор. Последвах го и когато ми посочи да се хвана за металния парапет отстрани, аз го направих. Ръцете ми на мига залепнаха за метала, все едно имаше магнитно поле, и колкото и да опитвах, не можех да се откъсна от него.

— Няма да можеш да се освободиш сама — каза Ноку, подсмивайки се на паниката ми. — Това е за осигуряване безопасността на всички пътници. От теб се очаква винаги да слагаш ръцете си на тези парапети, щом се озовеш в подобно транспортно средство. Ясен ли съм затворник Жен14-Ч?

Кимнах. Мразех чувството за окованост и безпомощност, но нямаше какво да направя по въпроса.

Кабината все едно бе неподвижна, само проблясващите светлини индикираха, че се движим. Същото показваше и малкия прозорец, покрай който минаваха различни сензори. Вместо да се изкачваме нагоре, като нормален асансьор, това нещо бе като кръстоска между асансьор и влак. Искях да притисна лице към стъклото и да гледам всичко, но имаше прекалено много за гледане. Машините, подобни на трактори, безкрайните линии на сградите, покритите като с балон дворове и странните насаждения в тях, назъбените планини в

далечината, въздухът, който сякаш бе изпълнен с мъгла или атмосфера в червения въздух на планетата.

— Там навън въздухът годин ли е за дишане? — попитах от любопитство. — За това ли е всичкият този дим?

— Въздухът все още не е годин за дишане — отегчено ми каза Ноку. — Ще минат още няколко години преди химикалите, които изливаме във въздуха, постигнат нещо. До тогава, ако ти бъде заповядано да излезеш навън — което се съмнявам да се случи — ще ти бъде дадено малко устройство за дишане, дребен човеко. — Асансьорът ни спря и той докосна с шоквата си палка задната част на крака ми, изпращайки електрически волтаж през тялото ми. — Вече може да се пуснеш.

Престорих се, че не съм усетила, че ми пусна ток и внимателно свалих ръцете си. И наистина, можех да ги движа отново. Стиснах ръце в юмруци и тръгнах след него, когато ми направи жест. Мразех този извънземен. Нямаше да спя с него. Няма. Преди това предпочитях да умра.

Вместо да позволя на държанието му да ме плаши, реших да се съсредоточа върху обкръжението си. Това място ми приличаше по-скоро на старо училище, отколкото на затвор. Въпреки че бѳкаше от странни технологии, които не познавах, то бе мрачно и леко зловещо. Дори докато минавахме по коридорите изпитах клаустрофобично чувство, което ми напомни какво е да си принуден да бъдеш в училище или в болница. Тук долу нямаше прозорци гледащи навън. Тук долу всичко бе сиви стени и заключени врати.

И същества във всякакви форми и видове. Докато вървахме, нямаше как да не се приближа до пазача до мен, свивайки се от страх. Само по униформите бе лесно да се каже кои са пазачи и кои затворници — пазачите бяха с тъмносини униформи, докато останалите затворници бяха в полупрозрачни сиви дрехи като моите. Само това разделяше хората тук. Имаше всякакви видове раси, като се започне от нещо приличащо на лѳв и се стигнеше до нещо, което никога не бях виждала в живота си и дори не бих могла да го опиша. Имаше някакво същество с четири крака и без ръце. Имаше същества с антени. Имаше същества, чиято кожа все едно бе претопена.

Дори не можех да кажа какъв е полът им. Спомних си думите на Ноку за малкото жени в затвора и това ме караше да се чувствам още

по-несигурна.

Всички ме гледаха. Пазачите, затворниците, които се движеха между тях, всички в нещо като общо помещение, което бе недалеч от нас — всички ме гледаха. Това беше най-обезкуражителното и тревожно нещо, което бях усещала.

— Не отне много — каза Ноку със съскащия си глас. — Ще бъдеш много популярна тук, докато тази популярност не те убие. Повечето обитатели успяват да устискат само няколко години, преди условията да станат прекалено негостоприемни за тях.

— Какво става след това?

Той се захили.

— Какво мислиш, малки човеко?

Мразех отговорът му почти толкова, колкото мразех и него.

Продължихме напред и завихме по още един коридор, който бе пълен с килиите на затворниците. Един от пазачите помахаше с ръка, докато водеше двама от обитателите към килията им. Бях изненадана да видя, че мястото приличаше на кошер, а стените бяха покрити с килии във формата на пчелни пити. Всеки обитател имаше малка пчелна пита за себе си, макар да не видях никакви одеяла, възглавници или лични вещи. Не виждах никъде и бани, което ме караше да се тревожа все повече с всяка стъпка, която правех напред. Дали... дали ще трябва да бъда тук навън? С всички тези мъже, които ме гледаха все едно не бяха виждали жена от сто години?

Исусе. Змиеподобният ми пазач и пресиленото му приятелско отношение ми изглеждаха все по-добре. Никой от тези мъже не бе с меки черти. На някои дори не можех да разбера как изглеждат лицата. Опитвах да не срещам погледите им, а тялото ми настръхваше все повече и повече.

Ноку спря да поговори тихо с другия пазач. И двамата не откъсваха поглед от мен, затова обгърнах по-здравео с ръце тялото си. Хвърлих няколко погледа към пчелните пити, но изглежда във всяка килия имаше затворник — и всеки затворник гледаше към мен. Пазачите говориха сякаш цяла вечност и вторият, който приличаше на бухал, но без пера, поклати глава, преди да метне още един поглед към мен. Ноку махна с ръка в моята посока и аз побързах да застана зад него.

Бях облекчена, когато той ме поведе надолу по друг коридор, далече от шумния пчелен кошер.

— Няма ли да остана тук?

— Искаш ли?

— Не!

Той се захили отново.

— Тогава ме следвай, малки човеко. И стой близо до мен. Минахме покрай тези килии само защото исках да те покажа на приятеля си. Днес ще станеш доста известна.

Щастливка, искаше ми се да изръмжа, но се сдържах да запазя мълчание. Точно сега тук няхах приятели, а само много, много врагове.

— Още една обиколка, преди да стигнем до помещенията на жените — каза ми Ноку въвеждайки код на един панел, преди да притисне палеца си към него. Вратата се отвори със съскане и видях серия от стъклени стени, макар че тук не бяха подобни на пчелен кошер. Тези стаи бяха наредени като купчини кутии за обувки и Ноку ме побутна с шоквата си палка. — Идвай.

За моя изненада в общото помещение нямаше затворници. В предишната бе пълно с тях. Тук обаче, в средата, се бяха събрали само няколко пазачи. Те наблюдаваха дългите килии, и за разлика от пазачите в предишната зала, тези изглеждаха твърди и намръщени. Един имаше оранжева кожа покрита с бодли и ужасяващи зъби, друг бе огромен, силен, и изглежда, покрит с люспи. Носеха повече неща на коланите си, отколкото Ноку и предположих, че са оръжия.

— Какво е това? — попита оранжевият, когато Ноку ме бутна напред.

— Нова женска.

— Не, какво е това чудо? — Оранжевият ме гледаше с погнуса.

— Човек. Пратена е тук, за да изчезне. Нали така, малки човеко?

— Ноку погали косата ми.

Един от стражите се изсмя ужасяващо.

— И защо я доведе тук?

— Реших, че ще е забавно да я покажа на затворниците от ниво 3 — изсъска Ноку и се наведе към мен, опирайки ръце на коленете си, все едно бях дете, което поучава. — Ниво 3 е максимална сигурност, малки човеко. Тези са най-лошите от най-лошите и ще те изядат в

мига, в който те видят. Те не излизат от клетките си, освен като ходят навън да работят, затова не е нужно да се тревожиш за тях. Но от време на време обичаме да им показваме... какво изпускат. — Той ме побутна с шоквата си палка, отново изпращайки вълна електричество през тялото ми. — Върви напред, човеко. Нека те покажем.

Той сериозно ли говореше? Погледнах го ужасена. Той щеше да ме прекара пред очите на убийците? Не, тези тук бяха *най-лошите* убийци и той щеше да го направи само да ги измъчва? Това бе лудост... и бе крайно опасно. Не исках да го правя. Вече можех да усетя как кожата ми настръхва от вниманието, което получавах, и никак не ми харесваше.

Чувствах се като червей, гърчещ се на кукичката.

— Върви, затворнице. — Той ме бутна напред и шоквата палка изпрати по-силен заряд през тялото ми. — Към стъклото.

Хвърлих му гневен поглед, но той само се засмя. Запрепъвах се напред, без да съм сигурна колко можех да се приближа. Тези мъже не бяха като другите в кошера. Тук във всяка килия имаше поне по дузина мъже и когато се приближих, всички скочиха на крака и ме загледаха. Един на момента хвана слабините си и започна да ги търка. Друг притисна лицето си към стъклената стена и започна да я ближе с покрития си с брадавици език.

Ноку само се засмя на това.

— Както си и мислех. За тях няма значение, че изглеждаш странна, човеко. Те въпреки това ще чукат всяка дупка, която имаш.

Обвих по-здрави ръце около себе си, поглеждайки го.

— Може ли да се махаме оттук, моля?

Секунда по-късно покритата с дълги нокти ръка на Ноку сграбчи брадичката ми, избутвайки главата ми назад. Той изсъска към мен, пръскайки слюнка:

— Не ти създаваш правилата тук, малки човеко. Не ме изкушавай да те хвърля вътре при тях. — Очите му бяха студени и смъртоносни, докато гледаше надолу към мен. — Аз управлявам това място. Ти си само затворник. Имаш стойност само до тогава, докато аз казвам, че имаш.

Устата ми пресъхна от страх. Гледах нагоре към него ужасена. Не смеех да помръдна, дори и когато отново използва шоквата палка върху мен.

— Дръж я здраво — извика един от пазачите. — Накарай я да оцени вниманието ти, както другите преди нея.

Ноку започна да се хили.

— Все още не. Има достатъчно време за това.

О, господи.

Но Ноку само ме потупа още веднъж по брадичката.

— Дръж се прилично или ще свършиш като това. — Той посочи към вътрешността на една килия.

В първия миг не знаех какво гледам — трябваше да се абстрахирам от извънземните, които ближеха стъклото или се самозадоволяваха, докато ме гледаха. Но когато погледнах внимателно, видях купчина в задната част на килията. Имаше зелени пръски навсякъде и можех да видя остатъци от някакъв вид материал подобен на този, от който бе направена дрехата ми.

— Какво... какво е това?

— Изглежда са изяли един от съкилийниците си. Отново.

Изяли? Исусе. Тези зелени пръски би трябвало да са кръв. И сега като се загледах внимателно, това изглеждаше с консистенцията на... месо. Боже. Какъв ужасен начин да умреш.

— Гледаш ли внимателно? — попита ме Ноку.

— Да — прошепнах аз. Сега определено бе привлякъл вниманието ми.

— Добре. Ела, нека минем малко по-надолу. — Той сложи ръка на гърба ми, бутайки ме напред, и аз откъснах поглед от килията с мъртвия затворник, като вървах покрай останалите килии. Изтръпнах докато гледах странните извънземни, които ме гледаха така, сякаш искаха да ме наранят, да ме изнасят, да ме изядат или други ужасяващи неща, които дори не можех да си представя в този момент.

Напълно сама бях. Осъзнаването ме прониза като остър нож и ми се прииска да се разплача. Сълзите нямаше да ми помогнат, но все пак се чувствах безпомощна и изплашена.

— Към стъклото — изсъска Ноку и ме бутна напред с палката си.

Извиках тихо, когато през тялото ми премина поредната доза електричество, карайки ме да се препъна напред. Блъснах се в стъклото на следващата килия и секунда по-късно се дръпнах рязко.

Когато го направих, видях замазано синьо петно, което изглеждаше изненадващо, като синя кожа, рога и татуировки. Той беше

един от извънземните тук, който приличаше повече на човек, и все пак не точно като мен. Всъщност, той приличаше на дявол с тези рога и тъмна коса. Но очите му, които ме погледнаха, бяха изпълнени с изненада.

Той докосна стъклото с ръката си, само с три пръста, все едно казваше *здрасти*. Устните му се извиха в лека усмивка, разкривайки огромни остри резци.

ГЛАВА 2

ДЖУТАРИ

Малката женска бе *моя*.

Разбрах го в мига, в който я видях. Мъжете мессакаш обикновено ставаме много териториални, когато ухажваме жена, и се почувствах именно така, щом зърнах това странно малко същество. Не знаех от коя планета идва или на каква възраст бе. Осъзнах само две неща щом видях страха в очите ѝ и блясъка на непролетите ѝ сълзи, докато малките ѝ ръце се притискаха към стъклото.

Тя бе *моя*.

И щях да късам крайник след крайник на всеки, който опита да я докосне.

— Проклятие — каза Чорн от единия край на килията ни. — Какво, по дяволите, е това нещо?

— Има влагалище — обади се Аст. — Само това ме интересува. Трябва да пуснат тази сладка хапка тук, за да може да ѝ кажем здрасти.

Обърнах се и изръмжах към него, показвайки резците си.

— Тя е *моя*.

Чуха се няколко ядосани мърморения от другите мъже в килията, но те не смееха да ми възразят. Имах силата и темперамента, достойни да поддържат лошата ми репутация, и никой не ми се бе изпречвал два пъти на пътя. Все пак имаше причина да бъда заключен тук с тези отрепки.

Но за нея? Ах, за моята малка, сладка извънземна, аз щях да бъда така добър.

Гледах я с пламнал поглед, докато пазачът ссетхри я притискаше към стъклото. Не можех да чуя какво ѝ казва, но тя изглеждаше разстроена. Погледът ѝ се стрелна към мен и тя се препъна назад от стъклото, което ни разделяше. Свалих ръка, гледайки как Ноку измъчва малката женска. Нямаше причина тя да бъде в тази част на затвора и

единственото обяснение, което откривах, бе, че иска да покаже новата си „играчка“. Пазачите обичаха да обявяват жените тук за свои.

Но той не знаеше, че точно тази ще бъде *моя*.

Беше много странно да видя женска — особено от друга раса — и да осъзная, че искам да я направя своя. Никога не бях си представял, че ще срещна жена си в затворническата система Хейвън. Разбира се, сега, когато я видях, най-естественото нещо на света бе да пожелаая това същество. Тя беше дребничка, но смела. Можех да го кажа. Борбеността блестеше в погледа ѝ, когато пазачът ссетхри я буташе. Тя искаше да му се опълчи, обаче освен това беше умна. Когато той сграбчи брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне, ми отне целия самоконтрол да не се поддам на лудия гняв и да започна да се блъскам срещу стъклото, докато не счупя него... или себе си.

Но така нямаше да съм от полза на никой от двамата ни. Затова се отпуснах, сядайки назад на краката си, докато гледах и чаках.

По-странното от всичко бе, че се чувствах отново жив. Имах чувството, че от много дълго време сякаш бях мъртъв отвътре. От дните ми като наемен убиец след войната, до смъртта на моя баща, който бе по-голям от самия живот. Изгубих частица от себе си, когато той умря и когато ме пхнаха в тази дупка, вместо да обмислям начин, по който да избягам, аз се оставих да потъна в рутината на живота в затвора. Ден след ден оставях живота просто да преминава покрай мен. Потърках с език вътрешната страна на бузата си, усещайки диска, имплантиран там. В него се съдържаше всичко, което ми трябваше, за да избягам — но не ме бе грижа. Дори не се бях опитал. Нямаше смисъл.

През последната година просто съществувах, а не живеях. Нищо нямаше значение. Всеки ден бе по-безсмислен от предишния и макар много от мъжете тук да се бояха от мен, лицата им пред погледа ми бяха замазани. Нямах приятели, само няколко съюзника и много врагове. И не ме бе грижа.

Не бях жив, докато не видях лицето ѝ.

Погледът на малката женска подскочи за миг към мен, преди пазача да я отведе. Гледах я да си отива с чувство на загуба, която сякаш ме прерязваше отвътре. Докато бях от тази страна на стъклото, не можех да я защита. Не можех да я защита, ако пазачите решаха да я

нападнат или ако друг затворник реши, че тя е негова. Стиснах зъби, а от гърлото ми излезе животинско ръмжение.

От едната ми страна Дреммиган се оттласна от стената.

— Интересуваш ли се от тази?

Изправих се на крака, присвивайки очи. Дреммиган беше почти толкова опасен, колкото и аз. Носеше се слух, че е избил целия екипаж на кораба си, защото са искали дял от плячката, а той не е имал желание да споделя. Но двамата с него се разбирахме достатъчно добре. Той беше умен, не глупак като Аст или Чорн, или някой от останалите дузина мъже, с които бяхме заключени в тази прекалено малка килия. Не бях в настроение да водя битки на волята заради жената, обаче.

— Тя е моя — заявих отново. Нямаше значение, че не бях я срещал преди, или че ни разделяха стъклена стена и пазачи. Беше въпрос на време да я направя своя.

Дреммиган кимна бавно и скръсти две от четирите си ръце.

— Имам приятел, който е в патрула на този ссетхри пазач. Ще видя какво мога да направя.

— Научи името ѝ. И расата. — Обърнах се обратно към стъклото, гледайки как малката ѝ форма се отдалечава. — И ми кажи каква ти е цената.

Дреммиган се засмя тихо.

— Цената ми е такава, каквато винаги. Да поискам услуга в бъдеще. Няма много с какво да се пазариш, след като си зад стъклена стена и не отиваш никъде.

Изсумтях. Не грешеше. И двамата мислехме еднакво и смятахме затвора Хейвън само за временна спирка. Това място не бе такова, на което двамата смятахме да умрем, затова за момента чакахме удобен шанс. Тук бях от година, а Дреммиган от пет. Той бе твърдо копеле, щом е устискал толкова време в Хейвън, но все още пресмяташе и планираше бъдещето си, когато ще бъде свободен. Освен това бе добре познат в затвора. Има парче от всеки пай, така да се каже.

Ако някой можеше да научи нещо за жената, то това бе той.

— Действай. Не ме е грижа за цената.

— Не забравяй, че си дал дума. — Той се усмихна криво. — Обаче жена в място като това е лоша идея.

Беше истина. Най-лошата идея. Но сега, след като вече я бях видял, нямаше значение. Тя щеше да бъде моя. Нямах съмнения в това. Погледнах настрани и видях Аст, плъзнал ръка в предната част на затворническите си дрехи, прокарайки ръка по члена си. Изръмжах от гняв и прокарах ръка по остриите връхчета на непокрытите ми рога.

— Ако се самозадоволяваш, докато мислиш за моята жена, ще отскубна члена от проклетото ти тяло и ще ти го набутам в гърлото.

Аст замръзна. Секунда по-късно измъкна ръката си и се скри в задната част на килията.

Така бе по-добре. Никой нямаше да се пипа, мислейки за момичето ми.

Когато казах, че беше моя и единствено моя, наистина го мислех.

ГЛАВА 3

КЛОУИ

Бях истински облекчена, когато Ноку ме отведе в края на коридора с максимална сигурност и влязохме в един по-тих коридор. Усещах, че мога отново да дишам и дори нямах против, че той беше малко по-груб, като ме буташе напред. Надявах се, че всичко това бе само показно. Надявах се. Завихме покрай друг коридор, спряхме пред една килия и Ноку въведе секретен код.

Потреперих, търкайки ръцете си, докато мислех за извънземните в района с максимална сигурност и как пазачите ме бяха прекарвали покрай тях само за да ме представят като новата си играчка. Нямах никакви съмнения, че ако стъклата бяха свалени, вече щях да съм само торба месо, като онази в килията. Потреперих при тази мисъл.

И странно, осъзнах, че мисля за грамадния син мъж зад стъклената стена.

Не че той бе човек, и определено не — да е приятел. Но не ме гледаше така, все едно иска да ме използва и насилва. Разбира се, не знаех защо той е в килиите с максимална сигурност. Вероятно бе извършил нещо ужасно, иначе нямаше да е тук.

Това беше най-вероятният сценарий.

Ноку ме поведе по поредния дълъг коридор и след това минахме през още една врата. Стомахът ми се сви, когато видях, че отново се намираме в помещение, подобно на пчелна пита, с килии, но този път не бе така претъпкано. Видях няколко жени да стоят наоколо и изглеждаха изненадани да ме видят. Една от тях подсвирна и извика в моята посока:

— Вижте! Свежо месо!

— Млъквай, Жен22-А. — Ноку ме бутна напред. — Това е новият ти дом Жен14-Ч. Женските килии. Ще бъдеш тук тридесет часа на ден, осем дни в седмицата, освен ако нямаш работна смяна.

Бях малко отчаяна да чуя това. Тук бе стерилно и голо. Няколко жени се бяха скупчили на групи, а една-две разговаряха с пазачите в униформи, в центъра на стаята. Нима дори нямаше да напускаме това място? Щях ли отново да видя планетата навън? Едва устоях на желанието да се разплача. Може би можех да започна работа.

Ноку се огледа наоколо. Кимна на пазачите, които ме гледаха с прекалено голям интерес.

— Къде е Таантиан?

Някой изсумтя — яркорозова дребна жена.

— При Ирита.

— Онази ще му отхапе члена някой ден. — Ноку изсъска отново и ме бутна напред. — Ти ще си в килия 14, за да си пасва на затворническия ти номер. Ще имаш няколко дни да се приспособиш. След това ще дойда, за да те проверя. — Той отново докосна косата ми. — Ако загазиш и имаш нужда от защитник, малки човеко, можеш да дойдеш при мен и да ме помолиш. Притежавам голяма власт на това място.

Вложих всичките си сили да се сдържа да не се отдръпна далеч от докосването му. Нямаше да го моля за нищо. Просто гледах напред, към редиците пчелни пити. Повечето от тях бяха празни — точно както каза Ноку. Нямаше много жени тук. А тези, които бяха, изглеждаха... здрави. По-възрастни от мен. Имаше двойка посивели жени, от едната ми страна, притиснати една до друга. Отне ми миг да осъзная, че не са две жени, а една, но със странно съединено тяло, което от торса надолу се издължава и има подобна на змия опашка. Розовата жена говореше със стражите и друга, с дълго сегментно тяло, подобно на гъсеница, се обърна към мен, поглеждайки ме със самодоволна усмивка на лице. Имаше две жени с бледи лица и сиви тела и ми заприличаха леко на извънземните от филмите от 80-те години. Когато се огледах, две същества излязоха от една килия. Единият бе пазачът, от същата раса като Ноку, който нагласяше дрехите си. След него от килията се плъзна жена, чието тяло бе покрито с червени люспи. На лицето ѝ грееше сладка усмивка и тя наклони глава настрани към пазача, който пусна нещо в ръката ѝ. В мига, в който се обърна с гръб към нея, изражението ѝ се промени и видях колко много го мрази, докато прибираще предмета в предната част на дрехата си.

— Таантиан! След мен! — извика Ноку и пазачът подскочи, размахвайки шестте си ръце, като забърза напред.

Този, който наричаха Таантиан ме стрелна с поглед, преди да застане до Ноку и двамата да започнат да си шептят нещо, докато се отдалечаваха.

Предполагах... че бях у дома.

— Ооо, това някой нов ли е? Женска? Нека отгатна расата. — Жената с червените люспи се насочи към мен.

По височина беше колкото хората. Високите хора. И вървеше гордо, все едно притежаваше това място. Очите ѝ бяха с искрящ златист цвят, късата ѝ коса бе червена, точно като кожата ѝ, а щом ме доближи забелязах миниатюрни рога да се подават изпод косата ѝ.

Тя намести яката на дрехата си и ми се ухили, показвайки редица остри зъби.

— Сангулорианка? Не, имаш повече мръвка. Може би... Маркад? Стана ми неудобно, докато тя продължаваше да ме гледа.

— Ъм... и аз ли трябва да предполагам?

Тя махна с ръка към мен.

— О, преводачът ми току-що ми каза, че си човек. Напълно развали изненадата. Тук обикновено нямаме много изненади. — Тя ме погледна внимателно. — Но ти си интересна. Човеците не са ли незаконни?

— Аз... предполагам?

Червената жена заподскача леко, все едно беше развълнувана.

— Е, кажи ни какво си направила, че да се озовеш тук при нас?

Примигнах и се огледах нервно. Дали можех да се доверя на тази жена. Щяха ли да са добри с мен, ако сваля гарда си? Точно сега се чувствах извън свои води.

— Ами...

— Толкова срамежлива — присмя се друга. Жената, която приличаше на гъсеница, пристъпи към нас на малките си крака. — Много скоро ще ти мине.

— Дай ѝ няколко пишки и скоро ще ръси простотии като всички нас — заяви ухилено червената жена. — Аз съм Ирита. Драконѝ. — Тя посочи към блестящата яка около шията си. — Или поне бях, това е двукраката ми форма. Яката не ми позволява да променям формата си.

Тя изглеждаше достатъчно приятелски настроена, въпреки острите зъби и червената кожа, а аз имах нужда от приятел. Не съм сигурна какво да мисля за коментара относно „пишките“, затова реших да го игнорирам и ѝ се усмихнах леко в отговор.

— Аз съм Клоуи.

— Клоо-ии. Уау, голямо име. — Тя отиде до една празна пейка в края на коридора и потупа с ръка на нея, давайки знак, че трябва да седна. — Ела. Разкажи ни историята си. Много рядко тук идват нови жени.

Седнах до нея, чувствайки лека несигурност, когато и останалите жени се приближиха.

— Аз, ами не знам дали мястото ми е тук.

Тя се засмя високо, а останалите я последваха.

— Ах, мила моя, никой не мисли, че мястото му е тук. — Тя погали рамото ми. — Погледни ме, и аз не съм сигурна, че мястото ми е тук.

— Какво си направила? — попитах аз.

Очите ѝ блеснаха в златисто.

— Убих мъж.

Някой изсумтя зад нея.

— Четиридесет и един пъти — заяви една от сивите жени.

Ирита само махна с ръка.

— Мъжете са полезни... докато станат безполезни. А и каква е вината ми, че не могат да се оправят с една силна жена? — Очите ѝ потъмняха за миг, преди отново да станат златисти. — Бих казала, че съм невинна, но не съм добра лъжкиня. — Тя ме погледна, игнорирайки ужасения ми поглед. — Не ме гледай така изплашено. Тук си в безопасност, сладка моя. Не убивам жени. С кого ще разменям клюки, ако го правех?

Една от жените седна до Ирита и добави:

— Аз бях наемен убиец, но ме хванаха.

И друга добави историята си — тя била пират. Друга сподели, че е била отговорна за бунт на една космическа станция, довела до много жертви. Всяка история звучеше по-ужасна от предишната.

— Е? — попита Ирита поглеждайки ме отново. — Казвай своята история, сладурче.

— Без да искам убих един мъж. — Ирита не изглеждаше особено впечатлена от признанието ми, затова добавих: — И като убих него, това уби и осем от хората му.

— Само осем? — Розовата жена не изглеждаше впечатлена. — Тогава да не би да те пратиха тук, защото си човек? Трябваше да те пратят в зоопарк.

Зоопарк? Беше малко обидно, но тя бе права. Мястото ми въобще не бе тук.

— Не трябва да съм тук. Някой ме отвлече, докато спях, и когато се събудих, бях на кораб с роби. Някакъв посланик ме купи, за да му бъда робиня, и следващото, което знам е... — разтворих ръце, — че се озовах тук.

Очите на Ирита отново блеснаха в черно и тя се наведе към мен.

— Посланик. Тритариански посланик? Мисля, че чух за това. — Тя ме огледа любопитно. — Носеше се слух, че ти си тритарианска жена, не човешка робиня. Някой доста се е постарал да прикрие всичко. Колко интересно!

Исках да ѝ кажа, че просто искам да си ида у дома, но се спрях — нима те не искат да се приберат вкъщи? Някой не искаше да бъде тук. Наистина. Затова прехапах устни и не изрекох думите.

— Ноку каза, че са ме изпратили тук, за да се отърват от мен.

Ирита кимна.

— Не греша. Съмнявам се, че някой от тези мъже е виждал човек, но човешка жена? Това е равносилно на смъртно наказание. — Искрите интерес не напускаха погледа ѝ. — Трябва ти някой, който да се грижи за теб. Да ти помогне да изучиш затвора. Някой, който е достатъчно силен, че да не го закачат в масовата зала.

Няколко от жените кимнаха и трябваше да се съглася, че думите на Ирита имаха смисъл.

— Някой, който да ти помогне да избереш кой пазач е най-добре да чукаш — продължи тя.

И точно тук улучи слабото ми място.

— Не искам да чукам никого!

Една от сивите жени изсумтя презрително, а звукът бе остър и дразнещ през преводача ми. Усмивката на Ирита остана непокътната.

— Влагалището ти е единствената разменна монета, която имаш на това място, сладка моя. Може да пробваш да предложиш ръката си,

но това няма да ти донесе толкова, колкото ще ти донесе влагалището.

Погледнах я изумена.

— Но... Не искам да се пазаря с тях. Искам просто да бъда оставена на мира.

Някой се засмя. Ирита просто се наведе напред и погали ръката ми. Кожата ѝ бе изгарящо топла, а яката светеше срещу червените ѝ люспи.

— Ах, моя сладка, сладка, човешка приятелко. Боя се, че много бързо ще се научиш. Дотогава аз ще те пазя, става ли?

— Благодаря ти — прошепнах аз. Опитах се да забравя, че е убила четиридесет и един души. Поне бе мила, а аз имах нужда от приятел или поне от някого, на когото да се доверя.

— Сега, първото нещо, което трябва да знаеш. — Тя погледна към пазачите, които ни гледаха с интерес, но не се доближаваха. — Ноку не е началник на пазачите. Той говори много, но не е повече от капитан на пазачите в едно от крилата на затвора. Той може да ти уреди някои услуги, ако си отвориш краката за него, но не чак толкова, колкото си мислиш. Разбира се, проблем е, че той вече те е обявил за своя собственост. От теб зависи как искаш да се справиш с това.

Обявил ме е за своя собственост? Доповръща ми се от тази мисъл.

— Сигурна ли си?

— Той те преведе през целия затвор, нали? Парадирал е с теб пред останалите пазачи и затворници, вместо да те доведе направо тук. — При ужасеното ми изражение, тя кимна. — Същото се случи с мен и с Анжли.

— Какво направи ти? — попитах, а стомахът ми се сви при мисълта.

Тя сви блестящите си, покрити с люспи рамене.

— Поемах члена му известно време, докато той изгуби интерес. Имала съм и по-лоши преживявания. И по-добри, но най-вече съм имала по-лоши.

Потреперих.

— Не искам той да ме докосва.

— Анжли каза същото. — Гласът на Ирита доби остри нотки.

— Срещала ли съм я? — попитах, оглеждайки жените около себе си.

— Не. Не си. Тя отблъсна Ноку и той я хвърли в масовата зала, за да ѝ даде урок. Последно чух, че някои затворници още почистват парчета от нея от зъбите си.

Щях да повърна.

* * *

Колкото и да бе удивително, успях да оцелея седмица в затвора Хейвън.

Беше абсолютно ужасяваща седмица. Седмица, в която плачех в съня си всяка нощ, надявайки се да се събудя от кошмара, в който се бях озовала. Седмица, в която всички ме гледаха все едно съм урод, а другите жени не спираха да ми дават съвети — кой от кой по-ужасяващ. Седмица, в която бях наблюдавана всеки час на всеки дълъг ден, тук в Хейвън, включително и когато ходя до тоалетна и дори когато бях в килията си през нощта.

Беше адска седмица и мисълта да прекарам тук остатъка от живота си бе напълно ужасяваща. През дните, в които бях в затвора, излизах от женските помещения само два пъти. Изглежда сградата бе доста стара и отходните тръби се запушваха редовно. Имаше машини, които да почистват клоаката, но бе или прекалено скъпо да го правят те, или просто на пазачите им се виждаше по-забавно да го правят жените затворници. Аз бях най-долу в йерархията — и имах най-малките ръце — затова на мен бе възложена тази „забавна“ задача. Ирита ме придружи, за да ми „покаже как“, въпреки че през повечето време не ми обясняваше нищо, защото бе заета да флиртува с пазача, докато аз работех. Два пъти вече се бях озовала на колене в мъжките бани, почиствайки с ръце клоаката. Не можех да повърна, тъй като тогава щях да имам повече за чистене.

И двата пъти бяхме силно охранявани и въпреки това избухнаха два бунта между останалите затворници — те крещяха, че искат жена, или пък се самозадоволяваха, докато ни гледаха. Трима пазачи бяха убити. Двама затворника също.

И изглежда никой не го бе грижа.

Започвах да мисля, че всички тук бяхме само тела и никой не го бе грижа дали ще живеем, или умрем. Освен това никой не го бе грижа

и как живеем. Нямахме никакво уединение и жените се биеха помежду си за „по-хубава“ килия или за нова униформа. Аз също трябваше да получа нова униформа преди два дни, но Лекист — жената с тяло на гъсеница — реши, че тя я иска, но аз не се бих с нея.

Но не бяха просто дрехите или спалните помещения. Храната, която получавахме, беше мухлясала, мръсна, а в един от дните бях сигурна, че бе покрита със сперма. Не ядох от нея. Ирита бе повече от доволна да ми я вземе от ръцете.

— Какво е малко семе върху хубава порция храна? — попита тя със смях.

Ирита бе странна. Никой изглежда не го бе грижа, че е сериен убиец — нещо, което тя признаваше с весел смях. Освен това, имаше несекващ парад от пазачи, които често се отбиваха в килията ѝ, и тя нямаше нищо против да ги чука в замяна на всичко, което можеха да ѝ донесат. Може да беше нещо малко, като допълнителна порция храна или някаква клюка, но тя въпреки това разтваряше краката си за тях.

— Влагалището е просто плът — казваше тя, — ако това ще ми донесе малко повече удобства на това място, ще ги оставя да ме чукат колкото си искат.

Освен това, тя ме окуражаваше и аз да го правя.

— Много скоро ще трябва да си отвориш краката за тях. Това е като да избереш правилната маса, на която да седнеш — заяви тя.

Но не можех да бъда като нея. Не ме бе грижа дали щях да гладувам, или щяха да ми забранят да се къпя, дори не ми пукаше, че трябва да завра ръцете си в гнусните тръби на мъжките бани. Нямаше да спя с пазачите. С никой от тях.

Обаче изглежда бях единствената, която мислеше така. От това, което можех да кажа, всички пазачи се държаха така, все едно притежаваха жените в затвора. Всеки пазач, който искаше да си начеше крастата, само трябваше да се доближи до някоя от жените и да ѝ предложи нещо дребно. Допълнителна дажба изглежда бе най-често използваната замяна. Понякога беше чиста униформа или допълнително посещение на душове, което иначе бе веднъж в седмицата. Понякога дори беше за привилегията да не пхнеш ръце в клоаката на баните. На практика, ако имаше причина, в която един пазач да дойде и да предложи на затворничка, за да я чука, те се възползваха максимално.

Беше плашещо. А всички изглежда бяха изненадани, че бях ужасена от това. Сексът тук бе разменна монета и ако исках покрит с люспи, насекомовиден, или подобен на пипало член, всичко, което трябваше да направя, бе да попитам. Разбира се, не исках нищо от това. Всичко, което исках, бе да ме оставят на мира.

Но това беше нещо, което явно никой не можеше да разбере. Сякаш мислеха, че е въпрос на време да се предам и да започна да си разтварям краката. Обаче нямаше да се случи. Никога.

Преди това предпочитах да умра.

Днес седях в общите женски помещения с останалите. През деня не ни бе позволено да ходим в килиите си, освен ако някой от пазачите не дойде с нас. Седях в един ъгъл, обгърнала коленете си с ръце, докато опитвах да игнорирам звуците, които Лекист и един от пазачите издаваха наблизко. Ирита си приказваше с розовата жена пират, чието име не можех да произнеса, и червената жена драконъ се фукаше с придобивките, които бе „заработила“. Останалите бяха скупчени на малки групи, говорейки си, но никой не ме включваше в разговора. Но така бях довольна. Аз ги обърквах заради отказа ми да използвам стражите за собствени облаги.

Но тогава една жена погледна към мен и усетих чувство на тревога. Тревогата ми нарасна, когато Ирита приключи разговора си, изтупа ръце и с жената ме приближиха.

О, не.

— Е, малка Клоо-ии. Изглежда ставаш много популярна наоколо. — Тя изсумтя, показвайки острите си зъби, като се настани до мен. — Един от затворниците пита за теб, а много клюкарстват за това колко студена си към мъжете.

Плъзнах се по-напред.

— Пита за мен?

— Да. — Очите й блеснаха развълнувано. — Изглежда си уловила вниманието на един грамаден мессакаш в килиите с максимална сигурност. Из целия затвор се носи слуха как той събира информация за теб. Коя си, от коя планета идваш, кой те е докосвал. Ноку е много разстроен от ситуацията, защото гледа на теб като на личния си малък любимец.

Потреперих, опитвайки се да не мисля за всички ужасии, произлизащи от това да бъда любима на Ноку.

— Дори не знам за какво говориш, Ирита.

Тя се засмя с дълбок и гърлен глас. Слагайки ръка на рамото ми, тя имитира приятелско държание.

— Това е много лоша ситуация, малка приятелко, и просто се опитвам да ти дам съвет как да излезеш невредима от нея. Сега, хайде. Знаеш ли за кого ти говоря?

— Месс-ак-аш? Не знам кой е това. — Дори докато изричах думите, мислех за големия син извънземен и погледът, който споделихме. Той бе единственият, който не ме накара да се чувствам все едно съм нападната само с поглед.

— Да. Те са много грамадна, много могъща раса от планета на име Хоумвърлд. Има грозна синя кожа и огромни извити рога. Много по-висок в сравнение с теб, Клоо-ии. Много силен. Ще смачка малкото ти човешко тяло под себе си, ако опита да те чука. — Мисълта я развесели и лека усмивка се появи на лицето ѝ. — Макар да мисля, че ще умреш щастлива.

Не отговорих, но лицето ми се покри с руменина от думите ѝ. Значи големият син мъж бе питал за мен? По някаква причина това ме накара да се зарадвам... и да се почувствам в същото време някак странно. Представих си го... той не беше грозен, както го определи Ирита. Кожата му беше в красив наситен син цвят, с татуировки и тъмни очи. И рога. И мускули. Той изглеждаше страшен, но не неприятен.

— Знаеш ли кой е той? Извънземен?

— О, сладурче, познавам всеки, който е в този затвор. — Тя протегна крака напред по начин, който едновременно бе брутално сексуален и небрежен. — Името му е Джутари и е в Хейвън от година. Работеше с машините за добив, преди да убие трима по време на бунт и да го изпратят в сектора с максимална сигурност. Носи се слух, че една част от съкилийниците му са ужасени от него, а другата са му съюзници. Разбираш ли, така е при повечето затворнически взаимоотношения тук. Или си под палеца на някой като него, или под земята. — Ирита се засмя на шегата си.

— Защо е тук? Каква е присъдата му?

— По същата причина, поради която всички от нас — засмя се тя. — Защото е бил много, много лошо момче. — Тя се изправи рязко на крака и се отдалечи от мен.

Бях изненадана колко бързо се махна от мен, докато не забелязах Ноку да преминава покрай жените. Стомахът ме свиваше от начина, по който жените изчезваха щом го видеха. Ирита умишлено ме игнорираше и отиваше при някой друг пазач, оставяйки ме сама щом той се появеше.

Не се изправих. Част от мен се надяваше Ноку да тръгне след някоя друга и просто да ме игнорира. Другата част от мен обаче знаеше, че няма да се случи. Не бях изненадана, когато се приближи към мен и натисна бутона на устройството, което държеше, карайки яката ми да издаде странен звук.

— На крака, Жен14-Ч. Имам работа за теб.

О, да. Това може би щеше да е първият път в живота ми, в който се надявах, че трябва да изчистя отходните тръби.

ГЛАВА 4

ДЖУТАРИ

Минаха дни, но аз бях търпелив. Скръстих ръце на гърдите си и се облегнах на неравната стена на килията си, докато чаках.

Днес отново ще видя своята жена.

През последните дни нещата вървяха много бавно, докато се мъчех да изкопча информация от пазачите и останалите затворници. Направих куп обещания и дори се съгласих да започна бунт, само за да науча нещо повече за малката си жена. Бих платил всяка цена. Не ме беше грижа колко ще струва.

Докато чаках, на ум прехвърлих малкото детайли, които знаех за нея. Не беше лесно. Ноку проявяваше интерес към нея и това караше някои затворници да се колебаят дали да споделят с мен. Ссетхри командирът бе добре известен с гадния си темперамент и гневните си изблици, и някои от по-страхливите затворници отказаха да говорят по тази причина. Освен това беше трудно да набавиш информация от крилото за максимална сигурност, макар да не бе невъзможно. Казах на Дреммиган какво искам. Той говори с пазачите, с които имаше връзки. Те говориха със затворниците в работните шахти и т.н. Всеки от тях искаше услуга и тези услуги дължах аз.

Но, мамка му, не ме беше грижа. Щях да направя каквото е нужно.

По веригата научих, че името ѝ е Клоо-ии. Тя беше човек, от примитивна планета клас Д, и е била замесена в няколко много опасни инцидента, включващи правителствени служители. Предполагах, че са я купили заради влагалището ѝ. Бях чувал, че много роби са купувани по тази причина. Но изглежда, че с нея някой бе получил повече от това, което е очаквал.

Хареса ми. Беше привлекателно за опасната ми страна.

Освен това научих, че Ноку ѝ е хвърлил око, което караше стомахът ми да се свива от гняв и опашката ми да потръпва от

раздразнение. Тя не бе в безопасност с него. И други жени са опитвали да го избягват и са се оказвали мъртви или наранени. И макар да полудявах от гняв и да исках да убия някой само при мисълта да я докосне, знаех, че Ноку имаше достатъчно власт, че никой не може да го спре ако решише, че Клоо-и му принадлежи. И имайки предвид, че бе изпратена тук с едничката причина да изчезне, тя бе в по-голяма опасност от всички останали.

По тази причина трябваше да направя всичко, което бе нужно, за да бъде в безопасност. Аз щях да се грижа за нея.

Чрез връзките си научих, че човешката жена до сега бе напускала женските килии два пъти — за да чисти тръбите в другата част на затвора. Това бе достатъчно лесно за инсцениране. Прекарах цялата нощ като драсках хоросана около тръбата на тоалетната в килията ни. Няма значение, че бе контролирана дистанционно, след като можех просто да разруша всичко. Когато най-после успях да махна капака, разкъсах ръкава на затворническата си униформа и го бутнах в тръбата, преди да сложа капака на мястото му. Не отне много водата да започне да се връща и знаех, че Чорн ще уведоми пазача на сутринта.

Сега просто трябваше да чакам.

— Мамка му, това са глупости. — Аст изръмжа. Той ми хвърли поглед, но не посмя да стане от мястото си. — Проклятие, трябва да се изпикая, Джутари.

— Ще почакаш — казах му спокойно, гледайки към стъклената стена на килията ни, чакайки да видя точно определено лице. — Няма да пикаеш там, където жена ми ще си пъхне ръцете.

Той изръмжа и започна да крачи напред-назад. Обърнах се, за да му кажа да спре, когато шоквата ми яка изпрати вълна от електричество през тялото ми. Сринах се на пода, неспособен да помръдна. Близо до мен Дреммиган, Аст и Чорн направиха същото. Знаех, че това следва, но все пак ме изненада. Кожата ми пламна в реакция на енергията, преминала през мен, и аз стиснах зъби заради ужасната болка.

Заради нея си заслужаваше.

Миг по-късно стъклената стена се оттегли. Ноку премина напред с шоква палка в ръка.

— Останете по местата си, затворници. Тук сме да извършим ремонт в шибаната ви мизерна малка килия.

Въпреки болката отворих очи, фокусирайки се върху ссетхрианския задник. Още откакто пристигнах в затвора, криех поносимостта си към шоките палки и електрическите яки. Все още болеше адски много, разбира се, болеше все едно вените ти са изпълнени с огън, но не ме парализираше напълно, както правеше с останалите. Заради размерите ми можех да се боря с ефекта им. Естествено, ако стражите знаеха това, щяха да увеличат волтажа, затова пазех тайна и се преструвах. Бях сметнал, че нещо такова един ден може да се окаже полезно.

Като сега. Успях бавно да завъртя глава и да гледам как Ноку влиза в килията заедно с малката жена подир него. Пазачът бе толкова арогантен, че дори не погледна в моята посока. Той просто размаха шоквата си палка в посока на тоалетната.

— Твоята работа, малки човеко. Освен ако не искаш да сключим сделка.

И той докосна косата ѝ, копелето. В корема ми лумна гняв при тази гледка.

Клоо-ии се отдръпна от докосването му.

— Ще работя. — Думите ѝ прозвучаха непознато, докато чипът в главата ми не ги преведе. Човешки език от планетата Земя, английски. Тя се огледа нервно из килията и погледът ѝ спря върху мен. Очите ни се срещнаха и видях как нейните се разширяват от изненада.

Тя ме помнеше. Това ми донесе едновременно удоволствие и ме изпълни със собственическо чувство и похот, които изглежда прогониха и последните остатъци от болката, приковаваща ме към пода. Тя бе толкова близо, че можех да видя живите цветове на очите ѝ, тъмният цвят на миглите ѝ, деликатната извивка на челюстта ѝ... и тъмните очертания на зърната ѝ под дрехата.

— Те не могат да те наранят, малки човеко — каза ѝ Ноку. — Обезвредил съм ги. Ще направя същото и с теб, ако не се захванеш за работа. — Той отново посегна да хване косата ѝ. — Не ме карай да бъда груб, малката. Предпочитам да бъдеш... послушна.

Тя потрепери и се отдръпна отново от докосването му. Отблизо бе много по-дребна, отколкото си спомнях — съмнявах се, че ще стигне дори до рамото ми. И това я правеше още по-крехка, отколкото мислех, и защитническото чувство в мен нарасна още повече.

Ако този ссетхри посмееше да я докосне отново, щях да го размажа, без значение дали имаше шокова палка, или не.

Клоо-ии застана на ръце и колене близо до тръбата и изчака Ноку да въведе кода в устройството за отключване. Чу се звук от отваряне на механизъм и тя свали капака. Малкото ѝ носле се сбърчи от миризмата и си отбелязах на ум да пребия Аст, ако е използвал шибаната тоалетна, докато спях. Тя навигира ръкавите си и се наведе, протягайки ръце напред. Лицето ѝ бе безизразно, когато грабна шепа отпадъци и ги метна на пода.

Ноку отскочи назад, съскайки.

— Не към мен!

— Прощавай — каза тя, но веселието в гласа ѝ бе очевидно.

Малката човешка жена имаше огън в себе си. Тя се пресегна и извади още една шепа. И след това още една. Клоо-ии бе мълчалива, но всеки път щом се обърнеше виждах, че хвърля поглед към мен. Беше любопитна за мен. Харесваше ми това.

Наложи ѝ се да посегне по-дълбоко, така че бузата ѝ почти опря мръсния под. Докато го правеше, челото ѝ се сбръчка, тя дръпна по-силно и измъкна нещо, което плесна с мокър звук на пода.

— Ето това е запушило тръбата.

Ноку побутна плата с шоковата си палка и се огледа в килята. Погледът му падна на дрехата ми и липсващия ръкав.

— Значи — изсъска той гневно — това е направено умишлено. За да огледаш по-добре малката ми човешка жена ли, Джутари? Не мисли, че не знам кой си ти.

Усмихнах се, като се постарях да изглежда все едно ми е трудно, отколкото беше в действителност. Ссетхри тъпанар.

Той се наведе над мен, а очите му проблясваха.

— Тя е моя, затворнико. Не забравяй това. Мога да правя с нея каквото пожелая. Ако искам да я влача наоколо гола пред теб, мога да го направя. Ако искам да я взема в леглото си, мога. Ако искам да направя живота ѝ ад, мога да го направя.

След тези думи той се обърна и замахвайки, удари човешката жена през лицето с шоковата си палка.

Клоо-ии се срина на земята с тих вопъл.

В гърлото ми се надигна ръмжение, животинско и остро. Не можах да спра удара, въпреки че това ме прояждаше, но ако я пипнеше

отново, щях да го напада и убия. Нямах да има значение, че това може да изпържи мозъка ми, заради шоковата яка. Той няма да докосне втори път жена ми.

— Моя — изсъска ссетхри, навеждайки се към мен. — Мислиш, че можеш да докоснеш това, което е мое? Мислиш, че бих обърнал гръб, за да я изнасилиш? — Той показва малките си жалки резци. — Това удоволствие ще бъде мое и само мое.

Той мислеше, че щях да я изнася? Идиот. Аз щях да боготворя тялото ѝ.

— Мога да видя как я гледаш — каза Ноку. Той се наведе по-близо и гласът му се снижи до шепот: — Чувал съм слухове из затвора, че си я обявил за своя. Но това не значи нищо. Искаш ли да гледаш първия път, когато я взимам? Може да гледаш как поема люспестия ми член.

Отне ми цялата воля да не отговоря на това. Ако убиех Ноку, нямах да спечеля нищо. Трябваше да изчакам точния момент да дойде. Дори и вътрешно да ме унищожаваше факта, че не можех да я защита от него.

Ноку се изправи и погледна към Клоо-ии.

— Ставай, човеко. Върни капака върху тръбата и тръгвай.

Тя се изправи спокойно, макар червената черта на лицето ѝ да ме изпълваше с гняв. Сега отново премислих дали да не напада Ноку. Да счупя малкия му тънък врат и да изхвърля навън тялото му... и след това какво? Да чакам останалите пазачи да дойдат за мен с бластери и шокови палки?

Не, трябваше да изчакам правилния момент. Дори и това да ме убива отвътре.

ГЛАВА 5

КЛОУИ

Отне два дни синината на бузата ми да изчезне. През това време не видях повече Ноку. Предполагах, че това бе бонус, но изпитвах някаква тревога. Все едно това бе затишие пред буря. Когато си тръгна миналия ден, беше ядосан и изглежда гневът му бе насочен най-вече към мен, а не към големия син непознат. Джутари. Изрекох името му много тихо. Начинът, по който ме гледаше той... прегърнах по-здрави коленете си. Не беше както ме гледа Ноку — все едно искаше да ме пречупи. Синият затворник обаче не. Освен това, пазачът не бе идвал през последните два дни да ме вика да работя при тръбите, затова може би вече бях извън радара му. Или поне така се надявах.

Надеждата ми се изпари бързо на третия ден, когато ссетхри пазачът дойде за ежедневното преброяване и във въздуха се понесе странна миризма. Сбърчих нос, но Ирита изглеждаше разтревожена и напрегната. Останалите жени също. Когато пазачът мина покрай Лекист, той я сграбчи за единия крак и я завлачи към една от килиите. Бях ужасена, не само от насилието, което показваше, но и от неочакваността му. Лекист винаги отиваше доброволно с пазачите, които смятаха да се възползват от тялото ѝ. Не знаех какво бе направила, за да провокира подобно нещо.

Ирита издаде някакъв безрадостен звук щом те изчезнаха, и застана до мен.

— Клоо-ии, днес ще бъде много лош ден.

— Какво? Защо? — Ако денят щеше да е лош за Ирита, която приемаше всичко с усмивка, направо ме беше страх да помисля какво щеше да означава за мен.

— Усещаш ли миризмата във въздуха? — Тя изкриви лице в гримаса. — Тази металическа воня? — Когато кимнах, тя се наведе към мен и прошепна: — Това е сексуалната миризма на ссетхри.

Веднъж в месеца губят всякакъв контрол и тръгват след жените. Ако можеш, днес гледай да стоиш далеч от Ноку.

— Чакай, ссетхри правят секс само веднъж в месеца? — Като се замисля, никога не бях виждал ссетхри пазача да изчезва с някоя от жените преди.

— Те са студенокръвни. Тъй като тук в затвора температурата е контролирана, нуждата им за секс се предизвиква периодично. Както казах, избягвай го колкото е възможно повече и да се надяваме, че някой друг ще поеме ссетхри члена му днес.

Устата ми пресъхна и аз кимнах безмълвно. Това обясняваше защо Ноку не ме бе докосвал въпреки заплахите си, че ще го направи. Разбира се, това също така може би значеше, че днес предстои да бъде един ужасен ден.

Искаше ми се да мога да се свия в жалката си твърда килия и да спя, но пазачите в залата, които не са ссетхри, щяха да ми пуснат ток, ако опитам. Подръпнах нещастно яката около шията си.

Все едно можеше да усети мислите ми, вратата се отвори и Ноку влезе вътре. Люспите му изглежда бяха по-ярки от обикновено и докато вървеше напред, можех да усетя ужасната металическа миризма, която се понесе във въздуха. Погледът му се местеше от една към друга жена и ми призля.

Знаех много добре кого търси.

Ирита скочи пред мен и сложи ръце на кръста си. След това тръгна напред, а движенията ѝ бяха открита покана за секс.

— Здравей, Ноку — измърка тя. — Да предполагам ли, че днес ще позволиш на едно момиче да спечели малко от вниманието ти? — Тя застана пред него и сложи ръце на тесните му, комбинация от змия и мравка, гърди.

Той избута ръката ѝ.

— Назад, затворнико. Жен14-Ч, при мен.

Мамка му.

Изправих се бавно на крака и направих крачка напред.

Това не бе достатъчно бързо за Ноку. Той се хвърли към мен и ме сграбчи за косата, карайки скалпът ми да запари болезнено.

— Не казах ли да дойдеш при мен, малък човеко?

— Нараняваш ме!

— Ще направя много повече от това, ако откажеш отново да ми се подчиниш — изсъска той.

Ирита отново пристъпи напред.

— Ноку, слушай...

— Млъквай или ще наредя да ти зашият влагалището. Ясен ли съм? — Той хвърли смъртоносен поглед към Ирита.

Очите ѝ се разшириха и тя направи крачка назад, вдигайки ръка във въздуха.

— Разбира се. Махам се. — Тя му обърна гръб и се отдалечи, докато той дърпаше косата ми.

Гледах я как се отдалечава с безсилен страх. Не можех да я виня, но все пак — тя не бе останала. Хванах болящия си скалп.

— Ще дойда с теб, Ноку. Моля те, просто спри.

Той ме пусна и се сринах на пода.

— Последвай ме, затворнико. — Той размаха шоквата си палка в безмълвна заплаха.

Макар че исках да избягам и да се погрижа за скалпа си, се насилих да се изправа на крака и да го последвам. Това бе много лоша идея, казвах си аз, когато се насочихме сами надолу по коридора. Последното нещо, което исках, бе да остана сама с Ноку.

Но какъв друг избор имах точно сега?

Тревогата ми нарасна, когато ме заведе към един от асансьорите. Всички затворници бяха на долните етажи на затвора, а стаите на пазачите и оборудването бяха на горните етажи — но се съмнявах, че отивахме да взимаме оборудване. Искях да го попитам къде отиваме, но в очите му блестеше опасен поглед, а вонята, носеща се от него, караше очите ми да се насълзават.

Огледах асансьора, изненадана, че той не ми сложи белезници както предишния път. Благодарна бях, че не го направи. Но това само доказваше, че днес той е много различен, при това в лошия смисъл на думата.

Вратата се отвори на етаж, на който не бях стъпвала преди и Ноку направи жест да изляза. С тази разлика, че това не изглеждаше като останалата част от затвора, където бях ходила. Приличаше на лични помещения.

— Къде отиваме? — попитах аз колебливо.

— Винаги толкова много въпроси — сопна се той, игнорирайки отворените врати, за да се обърне към мен. След това ме сграбчи за гърлото, стисвайки ме с нокти и карайки ме да се хвана за ръцете му. — Да не би да искаш да смучеш члена ми тук? Пред охранителните камери? Тогава действай. На колене!

Той ме избута далеч от себе си и започна да откопчава униформата си. Гледах към него ужасена, но не застанах на колене. Нямах да го направя.

Когато той осъзна, че не се подчинявам, цялото му тяло пламна гневно. Шестте му ръце се свиха в юмруци.

— Не ме ли чу? — Той хвана шоковата си палка, вдигайки я във въздуха.

— Чух те — прошепнах и отстъпих назад, докато гърбът ми опря в стената на асансьора. Ръцете ми бяха на милиметри от това да докоснат парапета, но аз ги дръпнах на мига. Последното нещо, което исках, бе да залепна отново за него, неспособна да се отдръпна.

— Какво има? Не искаш ли да ме имаш на своя страна, малки човеко?

Поклатих глава ужасена.

— Няма да те изнася, но няма да ти хареса какво ще се случи, ако ме отхвърлиш, малка глупачке. Мислиш ли, че ако си сама, ще си в безопасност? Мислиш ли, че няма да те хвърля на онази сган, където само след секунди ще бъдеш изнасилена? — Думите му бяха твърди и съскащи, а изражението злобно. — Можеш доброволно да поемеш члена ми или насилствено да поемеш дузина други. Изборът е твой.

Скръстих ръце на гърдите си, притискайки се към стената на асансьора.

— Това не е избор — казах му аз.

— Но е единственият, който имаш — изръмжа ми той и вдигна палката си. — Ако трябва да те убеждавам по трудния начин, ще го направя.

Гледах към него уплашено, но решително. Нямах да размисля.

Не размислих, когато ме удари първия път. Нито при втория.

ГЛАВА 6

ДЖУТАРИ

— Идва пазач — някой промърмори. — Ноку.

Макар да не станах на крака, цялото ми тяло се стегна щом чух омразното му име. Това бе онзи, който докосна жена ми. Онзи, който я заплаши.

Онзи, който ще умре.

Насилих се да остана безразличен, седейки до стената, в близост до стъклото. Обърнах бавно глава, все едно почти не се интересувах от присъствието на Ноку. Нямаше да ми е от полза да показвам интерес, иначе щеше да бъде използвано срещу мен.

И все пак, едва не скочих на крака, когато ссетхри пазачът се появи с малко, изпаднало в безсъзнание тяло на рамото си. Осъзнах, че се е насочил към мен, когато шоквата ми яка изпука, преди да се озова на земята, заедно с останалите в килията.

Ноку влезе в килията и пусна Клоо-ии на малка купчинка на пода.

— Искаш ли да я изнасилиш? Цялата е твоя. Дай ѝ хубав урок — изръмжа той. — Използвай я добре и здраво.

И с тези думи той се обърна и излезе.

Стъклото се върна на мястото си и за миг всички останахме неподвижни, докато я гледахме. Чорн се изправи пръв и направи крачка към неподвижното тяло на Клоо-ии.

— Недей — предупредих го с ниско ръмжене.

Той замръзна на място и след това седна на пода, гледайки ме.

Те всички ме гледаха.

Погледнах към пазачите, но те наблюдаваха оттеглянето на Ноку. Пристъпих към Клоо-ии — следите от шоквата палка покриваха лицето и шията ѝ. Лицето ѝ бе надут и покрито със синини от побоя, който ѝ бе нанесъл, и щом я обърнах по гръб, можех да видя и още куп синини през материята на дрехата ѝ.

Беше пребита жестоко.

Гневът избухна в мозъка ми. Щях да накарам Ноку да си плати за това. Щях да откъсна всяка люспа от тялото му, докато все още диша, преди да прережа проклетото му гърло. Да се отнася така с жена, беше непростимо. Да се отнася така с моята жена, щеше да доведе до бавна и мъчителна смърт.

Внимателно я взех в ръце и я притиснах към гърдите си. Докато го правех, погледнах към останалите през рамо.

— Тя е моя. Никой няма да я получи след мен. Ще отхапя всяка проклета ръка, която опита да докосне това, което е мое. Ясен ли съм?

Тишина. Тогава някой проплака.

— Няма да я споделиш с нас?

— Мессакаш не споделят — изсумтя Дреммиган, подсмивайки се. — Използвай ръката си. — Той ми хвърли любопитен поглед, но не каза нищо.

Нека си мислят, че просто бях алчен. Така бе по-добре, вместо да разберат, че имам голяма слабост в лицето на тази мъничка женска. Ноку я хвърли тук долу, за да я унищожи. Ясно бе, че вече я мрази, и подозирах, че жената му е отказала. Ако това бе случаят, ще трябва да направя да изглежда така, сякаш я използвам и то здраво и твърдо, за да задоволя желанието му за отмъщение.

Но първо, тя трябваше да се събуди, за да се погрижа за раните ѝ, и да ѝ дам да разбере, че с мен е в безопасност.

Оттеглих се в задния край на килията заедно с нея. Би трябвало да я съблека, за да видя колко зле е наранена, но знаех, че ще я изплаша ако се събуди до мен гола. Но може би страхът щеше да я накара да ми сътрудничи.

Но не можех да се насиля да ѝ го причиня. Не можех да нараня собствената си жена. Бях достатъчно силен, за да я защита от останалите в килията, затова нямаше значение. Не се тревожех за тях. Тревожех се пазачите да не ми я отнемат. Ако е в ръцете ми, тя щеше да бъде защитена.

Ако бе с Ноку, бях неспособен да я пазя.

Докоснах насиненото ѝ, деликатно лице, меките устни, дългите мигли. Тя бе най-красивото същество, което бях виждал, дори сега. Кожата ѝ бе невероятно гладка срещу моята, цялото ѝ тяло бе изненадващо меко, без нито един защитен механизъм. Прекалено мека

бе моята жена. Това само изостряше нуждата ми да я защитавам. Прокарах пръст по извивката на малкото ѝ ухо, мразейки грозния евтин преводач, който някой без особена грижа бе имплантирал на ухото ѝ. Който ѝ го е сложил, е бил прекалено голям скъперник, че да ѝ имплантира чипа, който всички други в космоса използваха. Със сигурност е дело на търговците на роби. В мига, в който се махнем от това място, щях да поправа тази несправедливост. Тя заслужаваше повече от парче машинария стърчащо на главата ѝ.

Тя заслужаваше повече от всичко това.

— Какво смяташ да правиш с нея, Джутари? — попита Аст. Погледът му бе насочен към жена ми, а докато гледаше, протегна ръка към слабините си.

— Каквото искам — изръмжах аз. — И най-добре да не си решил да си докосваш члена, докато гледаш жена ми.

Той застина на място и след това вдигна и двете си ръце във въздуха.

— Не. Не бих го направил.

— Същото важи и за всички вас — казах, оглеждайки лицата, които я гледаха. — Никой няма да си прави чекии, докато я гледа. Ако видя само една капка сперма да докосне жена ми и тя не е моята, ще откъсна члена на този, който го е направил и ще го набутам в гърлото му.

Някои се разтрепериха. Други отстъпиха назад. Добре. Те знаеха много добре, че можех и щях да изпълня заплахата си. Откакто пристигнах, бях убил поне трима мъже. С лекота можех да убия още.

Всичко, което трябваше да направят, бе да погледнат криво жена ми и бяха мъртъвци.

ГЛАВА 7

КЛОУИ

Всичко ме болеше.

Простенах тихо заради туптящата болка. Проблясъци на спомени успяха да проникнат през болката — как Ноку ме удря с шоквата си палка отново, и отново. Как ме рита, докато лежах на пода на асансьора. Как ми крещеше, задето не си отварям доброволно краката за него.

И след това нищо.

До мен имаше нещо тежко и топло и усетих нечий дъх на шията си. Замръзнах, боейки се да отворя очи. Дали е Ирита? Ноку? Или нещо по-страшно? Какво бе станало с мен, докато бях в безсъзнание? На ум прехвърлих всички наранявания — всичко ме болеше, но не усещах болка между бедрата си, затова не мислех, че съм била изнасилена.

Надявах се, че не бях.

— Мога да усетя, че си будна — тих глас промърмори в ухото ми. — Не ставай все още, защото иначе ще ни се наложи да изиграем представление.

Представление ли? Може би мозъкът ми се бе размътил заради побоя, но не знаех кой е това и за какво ми говори. Облизах устни, но и това бе болезнено. Едната ми устна май бе подута и гореше.

— Тъм... кой си ти?

— Сав Джутари Бакхтавис — изрече нежно гласа. — Но може да ме наричаш Джутари.

Джутари. Големият син мъж. Отворих рязко очи и се огледах. Можех да видя с периферното си зрение малко парче синя кожа и усещах тежестта на ръката му около гърдите си.

Какво... какво правех тук? С него?

— Аз... не разбирам — признах след миг. — Как се озовах тук?

— Ноку те хвърли тук при нас. Каза да те използваме здраво.

Започнах да треперя от тези думи, спомняйки си гнева на Ноку, металическата му миризма, болезнените удари на шоквата палка. Той ме беше хвърлил при затворниците в крилото с максимална сигурност? Защото не исках да спя с него?

Да ме използват здраво?

Можеш доброволно да поемеш члена ми или насилствено да поемеш дузина други.

Той искаше те да ме убият. О, господи. Толкова ме бе страх, че имах чувството, че ще припадна.

Джутари усети страха ми.

— Няма да те нараня, но трябва да направя така, че пред другите да изглежда, че съм те направил своя. Просто следвай плана ми, става ли? Ако се налага да плачеш, плачи. Това дори ще направи нещата по-правдоподобни.

— Боже, благодаря.

Шокирах се леко, когато сграбчи предната част на униформата ми и я разкъса, разголвайки гърдите ми. Възкликнах и посегнах да го спра, но той избута ръката ми. Какво, по дяволите? Започнах да се панирам.

Той изръмжа шумно и зарови лице в шията ми.

— Съжалявам — прошепна толкова тихо, че едва го чух. — Трябва да го направим достоверно, че другите да повярват. Ако трябва, мрази ме по-късно.

Нима всичко това бе част от плана му? Аз... аз мразех този план! Извиках още веднъж, когато той раздра облеклото ми по-надолу, до свивката на бедрата ми. Не успях да спра плача, който се изтръгна от гърлото ми. Когато каза, че трябва да го направим достоверно, не мислех, че наистина има предвид това.

— Какво правиш, Джутари? — чу се глас от едната страна.

Грамадният син мъж, който ме бе покрил с тялото си, изръмжа, а рогата му изглеждаха като смъртоносни оръжия щом завъртя глава.

— Мамка му, стой настрани, Аст.

— Ясно. — Другият мъж отстъпи назад и като го направи, можех да чуя мърморенето на останалите. Всички ни гледаха.

Господи, това бе кошмар. Исках да затворя очи, но не смеех. Вместо това, просто гледах рогата на грамадния син мъж върху себе си.

Джутари срещна погледа ми и започна да откопчава предната страна на униформата си. Чу се трополене някъде наблизо и той изръмжа отново, разкривайки острите си резци. Завъртайки рязко глава, той погледна през рамо.

— Да съм казал, че можете да гледате?

В гласа му се долавяше стабилно количество заплаха и това ме накара да потрепера. Останалите в килията се завъртяха с гръб към нас, мърморейки, преди да настане тишина. Джутари изпръхтя, все едно най-последно е доволен и отпусна бедра върху моите.

Усетих горещата му плът да се притиска към мен и осъзнах, че е гол. О, боже мой. Освен това нещо твърдо се притискаше към женствеността ми... и не беше от човешката анатомия. Изписках тихо от шок и започнах да удрям по раменете му, но като гледах, само щях да си нараня ръцете.

— Бори се колкото искаш — каза той на висок глас. — Това прави членът ми само по-твърд.

— Мразя те за това, което ми причиняваш — изкрещях аз.

Той изръмжа отново и сграбчи голия ми крак, обвивайки го около кръста си. На този етап дрехата ми буквално бе паднала от тялото ми и бях напълно гола под него. Тялото му се настани върху мен и когато отпусна тежестта си, все едно бях покрита от одеяло от сини мускули.

В следващата секунда той изпръхтя, тласкайки бедра към мен.

Поех си шумно дъх, напълно изплашена. Усетих члена му да се плъзга опрян до бедрото ми, но не и в мен. Ужасена зачаках да се поправи, да смени позата, така че да потъне дълбоко в мен и да ме изнасили. Той не смени позата и със следващия тласък усетих как плата на затворническата му униформа се търка в женствеността ми.

Той... умишлено блокираше пътя на члена си, за да не му позволи да проникне в мен. Както бе казал, всичко това бе само представление за пред останалите в килията.

Проплаках отново, но този път вероятно бе от облекчение.

— Плачи колкото искаш — каза той, тласкайки се към мен.

Той продължи да го прави, достатъчно силно, че краката ми да подскачат около кръста му, а гърдите ми да се клатят. Телата ни издаваха доста шумни шляпащи звуци, а в килията бе ужасно тихо. Едновременно бях благодарна и ужасена от ситуацията, до която се бе стигнало.

Над мен Джутари издаде протяжен стон и се тласна, последно и силно срещу мен, притискайки ме по-здраво, все едно се бе заровил в мен до основата си. Усещах как лицето ми гори от срам, когато се отпусна върху мен, държейки краката ми обвити около кръста му, все едно смяташе да останем завинаги в тази поза.

— Съжалявам — прошепна той до шията ми. — Трябваше да те обявя за своя, за да им попреча да се пробват да бъдат с теб.

— Д-добре — прошепнах аз. И опитвайки се да направя така, че да изглежда по-правдоподобно, ударих силно с ръка голия му гръб, карайки в стаята да отекне шум от плесница.

На свой ред той плесна бедрото ми.

— Дръж се прилично или всеки момент ще започнем втори рунд.

Изписах стреснато при тези негови думи, встрани от нас някой се засмя, което ме накара да се почувствам още по-ужасено. Тук нямаше никакво уединение. Бях хвърлена в килия с куп убийци — убийци и изнасилвачи от най-ужасния вид — и всички те щяха да очакват да дойде техния ред, освен ако Джутари не ме спаси. Отново започнах да усещам как в мен се надига паника.

Той сграбчи косата ми в шепа и ме задържа на място.

— Успокой се. — Гласът му бе спокоен, но не прекалено тих, и се чудих дали са думи на истинския Джутари или на изнасилвача, на който се преструваше. Реших, че вероятно няма значение. Да получа паник атака в тази килия нямаше да ми донесе нищо добро. Преглътнах и кимнах.

— Ти ми принадлежиш — каза той със същия тон, все още държейки косата ми, така, че да се фокусирам върху него. — Погледни друг мъж в тази килия и ще му откъсна члена. Ако някой те докосне, ще ми кажеш и до час ще е мъртвец. Ти принадлежиш на Джутари и само на Джутари. Влагалището ти е моя собственост. Ясен ли съм?

Колко варварско. Кимнах леко.

— Кажи го — заповяда той.

— Аз... аз принадлежа на Джутари и само на Джутари.

— И?

— И моето... моето влагище е твоя собственост. — Очите ми се разшириха, докато го гледах.

— Добре — излая той и обгърна с длан едната ми гърда, а аз с ужас почувствах как зърното ми настръхва. О, боже мой, то туптеше с

ударите на сърцето ми, защото бях възбудена въпреки положението, в което се намирах. Това бе толкова болно...

И все пак... Не можех да отрека, че желанието го има. Може би адреналина в мен казваше своето. Определено не бе, защото дузина потенциални изнасилвачи ме гледаха, чакайки своя шанс. Бляк.

Шумовете в килията затихнаха. Джутари изглежда не бързаше да слезе от мен и след няколко минути започна да милва нагоре-надолу голото ми бедро. Той ме наблюдаваше със спокоен поглед, изпълнен с чувство за притежание, което накара стомахът ми да направи салто, и от време на време вдигаше глава, за да изръмжи, в случай че някой от останалите бе решил да ни гледа. Даваше ясно да се разбере, че няма да позволи някой да получи удоволствие от факта, че бях в килията с тях.

Беше някак сладко, но се надявах, че той може да изпълни заканите си при нужда. Ами ако всички се разбунтуваха срещу него и опитаха да го свалят? Щях да бъда изнасилена групово.

Някой вероятно мислеше същото, тъй като една ръка потупа масивното рамо на Джутари.

— Сподели това задниче с нас, приятелю. Няма да ни е приятно да ти я отнемем със сила.

Ръмженето излязло от гърлото на Джутари бе самото зло.

— Не казах ли, че е моя? Не го ли казах в мига, в който я доведоха тук?

Беше ли? Изненадах се да чуя това, но в следващия момент си спомних за думите на Ирита, че е питал за мен. Тази информация бе стигнала до Ноку и това бе част от причината да ми е така разярен. Все едно бях окуражавала някой да мисли така? Не би трябвало да се радвам да чуя всичко, но изпитвах някакво странно удоволствие, че Джутари бе заявил, че съм негова в момента, в който ме е видял. Сигурно това бе нещо като Стокхолмски синдром.

— Просто мисля, че трябва да споделиш, това е — заяви извънземен със зелена кожа. Гласът му бе дълбок и уплашен, а кожата му бе набръчкана и покрита с брадавици. Очите му ме гледаха лакомо и плашещо и той облиза устни с плоския си черен език. — Всички искаме да я опитаме.

Джутари се изправи от мен и ми хвърли дрехата си.

— Покрий се. Това влагалище е само за моите очи. Ясно?

Кимнах бързо и седнах, притискайки дрехите към тялото си.

Той се изправи в пълната си височина, завъртайки глава на ляво и дясно, все едно изпукваше костите в тялото си. Бавно той тръгна напред.

Зеленият извънземен направи крачка назад, изглеждайки несигурен. Той погледна към останалите в килията, но никой не искаше да срещне погледа му.

— Е, Джутари — започна той. — Всички ние искаме просто да опитаме...

Юмрукът, който полетя към лицето на зеления извънземен, бе толкова бърз, че го видях замазано. Преглътнах вика, който се надигна в гърлото ми. Грамадното тяло на Джутари притисна зеления до една от каменните стени, докато юмрукът му се забиваше в лицето отново, и отново. И отново. Зеленият мъж падна към него, притискайки ръка към гърдите на Джутари. Чу се шумно хрущане и зеления извънземен изкрещя от болка, стискайки ръката си. Но не успя да спре Джутари. Грамадният син демон го прикова към стената и заби юмрук в лицето на жертвата си още веднъж. И след това отново. Пак и пак, той удряше лицето на извънземния с дивашка бруталност. Бях напълно шокирана от случващото се. Как можеше да бъде толкова мил с мен и напълно безпощаден с друг?

Зеленият извънземен се срина на пода, но Джутари все още не го оставяше — надвеси се над него и юмрукът му отново се заби в лицето на мъжа. Започна да хвърчи кръв, цапайки тъмносинята му кожа, а той не спираше.

Бях толкова втрещена от случващото се, че не забелязах как друг извънземен се приближава към мен. Едно пипало се спусна по голото ми рамо, обгръщайки едната ми гърда. Аз изкрещях ужасено, борех се, докато мъжът ме буташе по гръб, опитвах се да го избутам, докато той мъчеше да ме завърти на ръце и колене. Той ме бе нападнал, докато Джутари бе разсеян с друго.

Гневен рев отекна в килията и извънземният бе отхвърлен назад от мен. Гледах как Джутари го хваща за пипалата, които бяха част от лицето му, и го мята през стаята. Пипалата се откъснаха от извънземния и Джутари ги пусна на пода, в купчина покрита с лигава течност, а съществото се срина на пода, стискайки в ръце лицето си.

Джутари изглеждаше невредим. Беше покрит с кръв, но нито частица от нея не бе негова. Той избърса с ръка бузата си, поглеждайки студено към петното и се обърна към останалите в килията. Беше напълно гол и опашката му се клатеше нервно наляво-надясно, над твърдия му син задник.

— Някой друг иска ли да се бие? — Тишина. — Някой друг мисли ли, мамка му, че трябва да споделям?

Беше пълна тишина. Никой не смееше да го погледне, нито пък мен.

Джутари изръмжа доволен. Той се обърна отново към мен и за пръв път го видях целия. Грамадните му сини гърди бяха покрити с мощни мускули, нещо, което не бях забелязала, докато беше върху мен. Освен това, също като мускулите на ръцете му, бяха покрити с нещо подобно на естествени плочки. От тях имаше и по бедрата и челото му. Преди мислех, че е просто игра на сенките, но сега имаше смисъл защо зеления извънземен изкрещя и си счупи ръката щом го удари. Също така бе и в страхотна форма — нямаше нито грам тлъстина по тялото му, а бедрата му бяха огромни и силни. На стомаха му имаше шест плочки, а костна му структура бе така ясно изразена, че се виждаше без проблем в тъмнината. Още по-стряскащо бе мъжкото му оборудване, обаче.

Може да бе защото бях просто човек, но не бях очаквала члена на един извънземен да изглежда толкова... различно. Джутари бе голям мъж — над два метра, като не броим рогата — и огромния му член отразяваше това. Не беше обрязан, но не това ме накара да продължа да го зяпам. Нито размера и дебелината му.

По цялата еректира дълга члена му имаше изпъкнали местенца, подобно на плочките, които покриваха челото, ръцете и гърдите му. Но нещо ми каза, че усещането ще е различно от това, което би се усетило от плочките на ръцете му, и потреперих при вида им.

И въпреки всичко и това не бе най-странното. Той имаше твърд, закръглен израстък с големината на палец над члена си и това бе нещо, което не бях виждала никога в живота си. Нямах идея каква е ползата от него и не можех да спра да го гледам.

Джутари се престори, че не забелязва как го гледам. Той се върна обратно при мен, сложи нежно ръка на рамото ми и ме побутна да

легна отново на пода.

— Разтвори си краката — заповяда той.

Поех си дълбоко дъх, притискайки дрехата му към гърдите си, докато лягах. Джутари ме „яхна“ отново и забелязах, че кожата му е мека като кадифе, а той отново започна да симулира секс с мен, вдигайки крака ми и притискайки го към бедрото си.

Този път, когато „свърши“, никой не дойде да пита дали може и той да ме изпробва.

ГЛАВА 8

ДЖУТАРИ

През цялата нощ се качих на жена си седем или осем пъти, за да покажа ясно на всички, че нямах намерение да я споделям. Никой не ме предизвика повече, не и след боя, който хвърлих на Зиксал и Ткари. Добре. Ноку също не се върна. Ако ни бе гледал обаче на някоя от камерите в килията, щеше да види как притежавах своята човешка жена отново и отново, точно това, което исках той да види.

Тук нямаме уединението, което бе нужно да отведа жената настрани и да я утеша така, както имаше нужда, затова се надявах да разбере, че това показно демонстриране на сила е нужно заради безопасността ѝ.

Тя бе смело малко същество и почувствах гордост, докато гледах малкото и насинено лице, докато спеше. Тя не протестираше, когато заявих, че бе моя, но се постара да се бори с мен, за да изглежда по-реално всичко. Бе достатъчно умна да знае, че по този начин щях да я държа в безопасност, и въпреки факта, че членът ми бе твърд, докато се търках в нея, нямаше да се възползвам от позицията си.

Без значение колко много исках да потъна в нея, нямаше да го направя. Но нямаше как да спра ерекцията си да реагира на близостта ѝ, нито на семенната течност, която се изливаше от мен, докато се търках в нея по време на представлението ни.

Беше рано сутринта и знаех, че е изтощена и вероятно всичко я боли. Беше се притиснала към стената, а голямото ми тяло бе плътно зад нея, за да мога да я защитавам от останалите. Аз не спях. Очаквах някой отново да опита нещо и да се окажа с острие забито между ребрата си в мига, в който затворех очи. Но за жена, особено толкова привлекателна като нея, си струваше да се умре.

Но нямаше да мигна, докато не съм сигурен, че бе в безопасност. Моята безопасност бе наложителна, само за да осигуря нейната.

Макар винаги да съм планирал да избягам от мига, в който пристигнах тук, не бях сигурен дали достатъчно ме е грижа, че да опитам. Винаги ми се бе струвало по-мъдро да чакам и да се оглеждам за удобна възможност. Но сега с Клоо-ии имах нещо, за което си струваше да се боря. Струваше си да защитавам. Струваше си да избягам.

Ноку може да реши, че я иска обратно.

Налагаше се да я изведа от тук и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Потърках език в малкия диск във вътрешната страна на бузата ми. Беше направен от нелегален материал, който никой скенер не можеше да засече или проследи. Това беше моят „спешен“ начин за спасение, ако нещо не се получи като хората, откакто започнах кариерата си на наемен убиец. Знаех, че все някога късметът щеше да ми изневери. Винаги се случваше така. Затова създадох непроследим диск с информация с нова идентичност, сметка пълна с пари, с която да започна новия си живот, и готово за изпращане съобщение към моя брат и бивш пират, Кивиан, което той да получи щом се освободя. Той бе семейството ми. Щеше да дойде за мен. Бях спасявал задника му от какви ли не ситуации преди и ще може да ми се отплати за всичко, като ме вземе от тази шибана планета, веднага след като изляза от затворническата килия.

Е, като вземе мен и момичето ми, напомних си аз, и помилвах ръката на жената до мен, усещайки вълна от похот и чувство за собственост. Тя все още не бе изцяло моя, но планирах да я задържа дори като напуснем тази планета.

Очите ѝ се отвориха и бях поразен колко необичайни са те. Тя примигна изненадано и тялото ѝ се напрегна, когато си спомни къде се намира.

Сложих пръст на устата си, правейки ѝ знак да мълчи, преди отново да погала ръката ѝ. Можех да усетя погледите, които ни следяха, затова небрежно обгърнах гърдата ѝ с длан и подръпнах мекото ѝ зърно. Тя бе по-различна от жените мессакаш и много ми харесваше колко е мека. Опитва да отстрани ръката ми, но аз избутах нейната, преди да се върна отново към гърдата ѝ. Въпреки че цялата ситуация бе много плашеща за нея, тя реагираше на докосването ми, а

малкото ѝ зърно се стягаше щом го потърках. Дишането ѝ стана остро и плитко, а в очите ѝ блесна тревога.

Тя знаеше, че ми отвърща и не бе сигурна дали ѝ харесва.

Налагаше се да я успокоя и ако това значеше да я докосвам навсякъде. Това бе задача, с която щях да се заема с радост.

— Охлузванията болят ли те? — Лицето ѝ бе подуто и в различни цветове, заедно с раменете и стомаха ѝ. При вида на нараняванията ѝ, гневът ми отново се надигна. Щях да убия Ноку, реших аз. Болезнено.

— Разбира се, че болят — прошепна тя гневно. — Охлузвания са. — Тя надникна през рамото ми, преди да насочи поглед обратно към мен. — Би ли си махнал ръката от гърдата ми?

— Не и ако искаш да си в безопасност.

— Не ми харесва — каза тя, снижавайки глас, така че никой, освен мен, да не я чуе.

— Мисля, че проблемът е, че ти харесва, а не искаш да е така — промърморих, — но ти така или иначе ще ми принадлежиш по всеки възможен начин, мъниче, защото аз съм този, който може да те опази.

Тя направи гримаса и едва се сдържах да не се засмея. Когато продължих да си играя с малкото ѝ сладко зърно, тя издаде раздразнен звук и се изви срещу мен.

Членът ми потръпна при тази гледка.

— Ако продължиш да правиш това, ще се наложи да те обладая отново, Клоо-ии.

Тя ме погледна изненадано.

— Знаеш името ми?

— Обещах много услуги, за да науча колкото се може повече за теб. — Помилвах нежната извивка на гърдата ѝ, очарован от мекотата ѝ. Прокарах ръка между двете ѝ гърди и там също беше много мека, цялото ѝ тяло нямаше нито едно естествено защитено местенце. Това я правеше още по-уязвима.

— За мен ли? Защо?

— Защото от мига, в който те видях, знаех, че ще бъдеш моя. Мессакаш можем да бъдем с много силно изразено чувство за притежание и в теб има нещо, което ме призовава. Ние сме напреднала раса и все пак понякога се отдаваме на първичните си инстинкти. — С радост ще се отдам на своите, за да притежавам нея и сладостта ѝ.

Всеки миг, в който бях с нея, бе доказателство колко правилно е това между нас. Нямаше значение, че бяхме в затвора или че много хора не доживяваха, за да напуснат това място.

Тя бе моя и щях да умра, за да съм сигурен, че е в безопасност.

Клоо-ии преглътна при думите ми и отново се сви, когато се върнах към това да си играя със зърното ѝ.

— Значи си мил с мен, само защото искаш да се пъхнеш в бикините ми?

Искаше ми се да изсумтя на това, но не исках някой от останалите да се усети, че разговаряме. Беше късно и килията бе тиха, дочуваше се само хъркането на Аст.

— Ако просто исках да вляза в бикините ти, Клоо-ии — казах, завъртайки леко зърното, — вече щях много пъти да съм се заровил във влагалището ти. Не искам просто тялото ти, но и духа ти. Ти ще бъдеш моя.

— Твоя какво?

— Всичко. Половинка, съпруга, жена, другарка, каквото го наричат вашите хора.

Очите ѝ се разшириха.

— Боже, бърз си.

Бърз или не, тя бе моя. Помилвах с ръка корема ѝ.

— Клоуи — прошепна тя. — Ирита произнася грешно името ми. Казвам се Клоуи.

Клоуи. Звучеше по-нежно отколкото мислех. Подхождаше ѝ.

— Здравсти, Клоуи.

Тя се изкикоти тихо и се приближи по-близо до мен.

— Странно ли е, че не полудявам от ужас, задето съм тук? Мисля, че изтъпявам, заради всички гадни неща, които ми се случват тук. Защото ако бях с всички си, сега би трябвало да съм се сковала от страх.

— Какви лоши неща са ти се случили? Как се озова толкова далеч от дома — попитах, искайки да науча повече за нея. Исках да знам всичко. Тя ме очароваше от тъмните си мигли до розовите ѝ зърна, които ставаха толкова твърди щом ги докоснех. Погалих ги отново и дъхът ѝ секна.

— Историята е дълга.

— Изглеждам ли така, сякаш скоро ще отивам някъде?

— Предполагам, че не. — Тя ми се усмихна леко и бях омагьосан от гледката. Докато милвах нейната мека, о, толкова мека кожа, тя ми разказа историята си — за робовладелците, които са я отвлекли от дома ѝ и са я продали за играчка на тритарианския дипломат. За това как е убила единия, а другите са умрели вследствие на това. Беше нещо, което бях чувал и преди. Това бе причината тритарианците да са лоши наемници и страхотна мишена за убиване. С един куршум убиваш трима. Разказа ми за идването си в затвора и за неестествения интерес на Ноку към нея. Докато говореше за него, тя се приближи още повече към мен, а защитническите ми чувства се надигнаха мощно.

Никой никога нямаше отново да я докосне. Не и ако можех да го предотвратя.

— Сега ти си с мен, Клоуи — заявих аз. — В безопасност си.

— Не знам дали някога отново ще се почувствам в пълна безопасност — прошепна тя. — Ами ти? Каква е твоята история?

Зачудих се дали да ѝ кажа. Истината за мен можеше да я изплаши. Аз бях мъж с кръв по ръцете. Живях труден живот и вземах тежки решения. Не исках да я плаша, или по-лошо — да я карам да се бои от мен, но исках да съм честен с Клоуи. Тя трябваше да ми се доверява напълно, ако ще бягаме заедно от тази планета.

— Няма да ти хареса.

— Нищо тук не ми харесва — призна тя. — Какво е още едно?

— Ами — започнах бавно, давайки си време да подбера правилните думи на нейния странен език. — Бях войник много дълго време, докато войната не свърши и не ме освободиха. Вече нямах работа, затова станах наемник за една космическа станция. Работата започна да става... по-тъмна, задачите станаха по-смъртоносни. Не след дълго убивах за пари.

Тя застина срещу мен.

— Бил си наемен убиец?

— За известно време, да. Не беше работа, която вършех с удоволствие. Не ми харесваше да убивам, само защото един дебел богат мъж, притежаващ една планета, е решил, че не харесва друг дебел богат мъж от съседна планета. Нямаше никаква чест в това. Когато ми предложиха поредната задача, отказах и се нахвърлиха

срещу мен — въздъгнах. — Избих всички и взех кораба им, продавайки го за скрап.

Очите ѝ се разшириха.

— Щом си толкова смъртоносен, как се оказа тук?

Лека усмивка изви устните ми.

— Как се оказват всички останали тук? Хванаха ме. — Пропуснах факта, че по онова време бях напълно мъртъв отвътре, отчаян от смъртта на баща ми. Тогава смятах, че животът ми вече няма смисъл, когато най-великият пират, който бях срещал — мъж, по-голям от самия живот — вече го нямаше. Че бях изпаднал в такова отчаяние и скръб, че нищо не ме интересуваше. — Аз... Правих превози с новия си кораб, когато попаднах на астероидно поле. Корабът понесе някои поражения, затова се наложи да спра на най-близката станция за поправка. Оказа се, че с мъжа, който обслужва станцията, съм служил във войната. Видя, че идентификационните ми документи са фалшиви и след това всичко се обърка. — Погледнах настрани, за да скрия чувствата си, защото сега знаех, че се бях държал като глупак. — Най-смъртоносният мъж в три галактики бе свален от обикновен техник на доковете.

Клоуи не се засмя. Изглеждаше разтревожена.

Помилвах корема ѝ, разтваряйки длан върху нежната ѝ кожа.

— Не бива да се боиш от мен. А репутацията ми ще те пази от всички останали.

— А когато не ме пази? — попита тя.

Плъзнах ръка между бедрата ѝ, обхващайки меката туфа косъмчета там. Беше невероятно, защото бе нещо, което жените от моята раса нямаха.

— Когато моята репутация не те защитава, аз ще бъда до теб, за да съм сигурен, че си в безопасност. Казвах истината, когато заявих, че си моя завинаги, Клоуи. — Помилвах с пръст гънките ѝ и тя се задъха от докосването ми.

Аз просто се усмихнах доволен, тъй като тя бе влажна под пръстите ми. Не можеше да каже, че се бои от мен или не харесва това, че съм бил наемен убиец. Тялото ѝ харесваше милувките ми.

Можех да я ухажвам. Просто щеше да отнеме повече време.

ГЛАВА 9

КЛОУИ

Наистина е трудно да останеш безчувствен, когато грамаден, красив, мускулист мъж се усмихва гледайки надолу към теб. Усмихва се като побъркан. Въпреки че не бе вътре в мен, членът му се търкаше нагоре-надолу по мен и можех да усетя твърдата му дължина между телата ни. Джутари си играеше безспир с гърдите ми, когато не ме „яхаше“ и се убеждавах, че всяко момиче на мое място би се почувствало малко разгорещено и възбудено.

За известно време бе лесно да се преструваме, че останалите в килията не съществуват. Никой не ни приближи, освен един извънземен със сива кожа и без нито косъмче по тялото си. Той донесе дажбата с храна на Джутари и поговори малко със стражите, но като се изключи това си останахме скрити в ъгъла на килията и никой не ни притесняваше. Не и след като той преби най-брутално двама от тях.

В известна степен бях доволна. Доволна, че Джутари бе достатъчно силен, че да покаже на останалите кой е шефът тук и че те го бяха послушали. Докато той ме закриля, щях да бъда добре.

Просто се тревожех да не направя грешка, доверявайки се на Джутари. Бе мил с мен, внимателен, но по блясъка в очите му, когато ме докосваше знаех, че харесва да го прави. Освен това каза, че иска да ме задържи завинаги. Трябваше да внимавам за това. Ами ако избягахме от тук и той откажеше да ме пусне? Какво щях да правя тогава?

Разбира се, сега слагах каруцата пред коня, тъй като от това, което ми бе казано, никой не напуска Хейвън. Никога.

Опитах да не мисля за това.

Вместо това спях много. Нямах какво друго да правя, тъй като Джутари не обичаше да говори, когато останалите ни наблюдаваха. Той ме „сграбчваше“ и „използваше“ по няколко пъти на ден, и дори пазачите коментираха колко често го прави. Джутари приемаше всичко

с безмълвно кимане, все едно казва, че точно за това има нужда от жена само за себе си. И да, изглежда се получаваше.

И все пак още се тревожех. Тревожех се всеки път, когато се налагаше да идва с мен, за да използвам тоалетната. Тревожех се всеки път, щом ми дадеше храна и всеки път щом заспивах. Как да не се тревожа? Най-много се тревожех, когато пазачите спираха до килията, за да говорят със сивия мъж или с някой друг. Кога Ноку щеше да реши да дойде и да ме вземе обратно? Ами ако решат, че Джутари се държи много зле с останалите затворници в килията и го преместят в самостоятелна килия? Така се случваше в човешките затвори на Земята.

Но това явно не се случваше тук, защото минаха два дни и все още Джутари бе до мен, а от Ноку нямаше и следа. Това ме безпокоеше. Не мислех, че Ноку просто може да ме хвърли тук и никога повече да не се появи. Мислех, че бе много по-зъл от това.

Казах на Джутари за тревогите си, защото мислех, че имаме нужда да съставим някакъв план. Да бъде неговата „собственост“ беше нещо краткотрайно, защото истински се съмнявах, че някой ще ме остави тук при него до края на дните ни. Подозирах, че имам само още няколко дни. Ако не друго, то Ноку щеше да ме потърси отново, когато се върне в смърдящото си състояние, по времето, когато има нужда от секс.

— Няма да те вземат от мен — заяви той уверено.

— От къде знаеш? — Отговорът му бе прекалено лесен, че да ме задоволи.

Джутари завъртя голямата си глава, оглеждайки килията, преди да отговори. И аз загледах останалите. Никой не гледаше към нас, но напрежението ни караше да се чувстваме напрегнати. Сякаш чакаха Джутари да се успокои и в мига, в който го направи, да му се нахвърлят.

Присламчих се по-близо до него при тази мисъл.

Той сложи ръка на коляното ми и лекото движение бе така собственическо, че ме накара да се почувствам по-добре. Той никога не се държеше мило с мен пред останалите, защото всичко бе част от представлението, но все пак ме бе докоснал леко и утешително, за да ми каже без думи, че ще се погрижи за мен. Понякога с ръка на коляното ми. В повечето случаи — ръка на гърдата ми.

Накара ме да се почувствам по-добре, но не много.

— Тревожа се, че Ноку може да се върне за мен, Джутари. Какво ще правя, ако ме затвори в килия с някой друг?

Джутари не ме погледна, докато гледаше право напред, а погледът му бе насочен към стъклената стена, която разделяше килията ни от общия коридор. Пръстите му се стегнаха около коляното ми.

— Той няма да се върне точно сега.

— От къде знаеш?

Той ме погледна за един дълъг миг, а след това се обърна към останалите затворници. Бавничко, той се наведе към мен.

— Точно сега командирът му посещава затвора. Той ще е зает през цялата следваща седмица да го развлича и да му показва колко хубава работа е свършил, управлявайки това място. — Устните му се извиха леко при тези думи.

Добре, това ни спасяваше за седмица.

— Ами след това?

— След това вече няма да има значение — каза ми Джутари, — защото се махаме.

Не бях сигурна дали го чух правилно. Спрях, замислена.

— Да не би току-що да каза, че се махаме. Как...

В този момент Аст се обърна и погледна към нас. Погледът му се задържа върху мен по-дълго от обикновено и Джутари показва резците си, ръмжейки. Аст се обърна бързо и се престори, че гледа смяната на пазачите от другата страна на стъклото.

— По гръб — нареди ми Джутари и се отпусна на колене, започвайки да разтваря дрехата си.

О, боже. Беше ред за още един рунд, през който да се блъска върху мен.

— Тъм — погледнах към останалите в килията и те бързо отместиха поглед. Всички се преструваха, че не гледат, но подозирах, че виждат много повече отколкото показваха. Няколко пъти бях видяла Аст да се задоволява, докато ме гледаше, но не казах нищо на Джутари, тъй като се боях, че ще го убие, а и Аст винаги спираше щом види, че съм го забелязала.

— Долу — нареди ми отново Джутари и хвана брадичката ми. — Или ще те накарам да смучеш члена ми. — Думите му бяха достатъчно силни и знаех, че е за пред останалите, и все пак ме накараха да

потреперя развълнувано. Не че исках останалите да гледат как го поемам в уста, разбира се. Но мисълта да го докосна...

Нека просто да кажа, че ми ставаше все по-трудно и по-трудно да устоя.

Думите му ме накараха да се отпусна бързо и разтворих дрехата си, притискайки я към гърдите си, за да се прикрия. Легнах по гръб и той на мига ме покри с тялото си, притискайки бедра срещу моите. Той посегна между нас и нагласи члена си, този път притискайки го между бедрата ми и търкайки го в гънките ми. Той вдигна крака ми около кръста си и го оставих да прави каквото пожелае.

Този път обаче, той обгърна едната ми гърда и сведе глава, за да оближе зърното ми.

Възкликнах изненадано от действието му. Не очаквах да направи това... и не очаквах в мен да пламне остро желание от действието му.

Той вдигна глава, прокарвайки бавно език по зърното ми, и осъзнах, че по езика му има грапавини, много грапавини... и усещането им срещу кожата ми бе невероятно. Наложих се да прехапя устни, за да спра стона си, защото зърната ми бяха твърди и много чувствителни, и можех да усетя как между бедрата ми се събира влага. Това... беше нечестно.

— Копеле.

Джутари само се подсмихна, както и някой друг в килията. Не ме беше грижа. Оставих ги да мислят, че мразя начина, по който ме използва. Но истината бе много повече от това. Бях раздразнена, че ме кара да изпитвам удоволствие. Не биваше да го харесвам, тъй като имаше дузина извънземни на няколко метра от нас. Не биваше да ми харесва, че съм уловена в една толкова опасна ситуация, в килия с толкова мъже, без да зная какво ще се случи.

Но всичко добавяше някаква тръпка към случващото се и сега, когато ме покри, в погледа му имаше ярък пламък, когато притисна члена си между краката ми и започна да се движи. Огромният му член бе влажен от предякулационната течност и го усещах по-твърд... и по-голям... отпреди. Едната му ръка притисна бедрото ми и той ме задържа здраво към себе си. За моя изненада израстъкът му се отърка в женствеността ми. Това се случваше за пръв път и просто не успях да сдържа стона си.

— Проклятие — възкликна някой. — Проклетата кучка харесва това. Обича го грубо, нали, Джутари?

Джутари изръмжа и погледна към другите, все още тласкайки се към мен. Израстъкът отново се притисна в мен, прониквайки леко между влажните ми гънки, и едва сдържах следващия си стон. На практика все едно ме чукаше с пръсти и не беше честно. Въобще. Не. Беше. Честно. Не исках да се наслаждавам на това. Наистина не исках.

— Ако погледнеш насам... — изръмжа той, позволявайки в гласа му да проличат зли нотки.

— Не гледам — изписка някой, — но кучката ти издава много проклети звуци. Това е.

Беше истина. Свих се, когато Джутари отново се притисна в мен. Беше най-дразнещото — и най-прекрасното — усещане на света, тъй като той едва докосваше местенцето, където исках по-големия и потвърдия му член, а не го получавах.

Не че исках да спре да се преструва и да започне да ме чука истински пред всички останали.

Не го исках.

Или поне не мислех, че го искам.

Но точно сега? Господи, щях да го приема. Той се тласкаше срещу мен и бедрата му се удряха в моите, забивайки израстъка все по-силно в мен. Ръката от бедрото ми се премести на зърното ми и той започна да си играе с него както обикновено, с тази разлика, че този път бе по-интензивно. Обвих крака около кръста му, склучвайки глезените си и надигнах тяло, когато се тласна отново. О, боже.

О, боже, щях да получа оргазъм, ако продължаваше така и щеше да бъде най-бруталният, най-нередният оргазъм на света.

И все пак го исках ужасно много.

Палецът му притисна зърното ми и той отново се тласна към мен, правейки напълно невъзможно да сдържа стона си. Трябваше да съм тиха. Трябваше да не ме интересува. Трябваше да не...

О, *мамка му*. Следващия път, в който той се тласна към мен, свърших адски силно. Усетих как женствеността ми се свива, опитвайки да стисне нещо, и точно тази празнота бе толкова дразнеща, въпреки че оргазмът разтърси тялото ми. Задъхах се и се задавих с поредния вик, когато тялото ми се притисна силно към него.

Първичният вик на Джутари едва не запали нов оргазъм в мен и не бях никак изненадана, когато той свърши върху бедрата ми, покривайки ги с гореща, влажна семенна течност. Той хвана члена си, изстисквайки последните остатъци от семето си направо от грамадната си синя ерекция и прокара ръка по бледите линии течност, с които ме бе покрил.

— Моя — заяви той дрезгаво, а погледът му се заключи с моя.

И този път, не бях сигурна дали се преструваше.

ГЛАВА 10

ДЖУТАРИ

Прокарах собственически ръка по страната на моята жена, докато тя спеше, отпуснала глава в скута ми. Бях *изтощен*. Бяха минали дни откакто спях за последно, но безопасността ѝ бе на първо място. За щастие, след началното недоволство, останалите изглежда приеха, че тя е моя и не могат да я докосват. Това бе добре. Щях да се бия с всеки в килията, ако се наложи, и щях да спечеля. Но колкото повече хаос причинявах, толкова по-голяма бе опасността, в която я поставях. Последното нещо, което исках, бе пазачите да решат да ни разделят. Най-добре бе да не привличам внимание. Точно определеният пазач, който отговаряше за килията ни, беше протеже на Дреммиган, но това можеше да се промени във всеки един момент.

Замислено прокарах език по вътрешната страна на бузата си, напомняйки си, че дискът е там. Но нямаше да е още за дълго, казах си аз. Скоро щеше да ни се отдаде шанс и щяхме да избягаме. И да спим. Да спим спокойно.

Но сега моята Клоуи бе на първо място. Можех да издържа още няколко дни без сън, но нямаше да е нужно. Имаше някакво напрежение в затвора, което всички можехме да почувстваме въпреки изолацията ни. Беше очевидно от тревогата на пазачите и начина, по който се движеха. Всеки ден се носеха слухове, че ще сменят планове. Една определена група днес не ходи да работи, а друга се оказа заключена в килията си. Това караше пазачите да се изнервят и показваше на тези от нас, които бяхме по-наблюдателни, че нещо ще се случи, при това много скоро.

Вероятно, докато Ноку бе зает да се занимава с началниците си.

— Много си тих тези дни — коментира Дреммиган, настанявайки се до мен. Изражението му бе спокойно, дори безизразно. — Изразходваш цялата си енергия да се тласкаш в женската?

Изсумтах развеселено, но не казах нищо.

Гласът му се снижи и погледът му се плъзна по останалите в килията, гледайки ни от известно разстояние.

— Мислиш ли, че някой от тях има представа?

Не харесах фамилиарния му тон.

— За какво?

Дреммиган ме погледна остро.

— Не се прави на тъп, Джутари. Прекалено умен си, че да не забележиш. — Той кимна към пазача, кръстосващ напред-назад пред килията. — Те знаят, че се задава нещо. Не са сигурни какво е, но всички са разтревожени. И защото те са разтревожени, пращат всички, които са на смяна, да работят, но с удвоена охрана.

Удвоена охрана, а? Складирах и тази информация. Знаех, че Дреммиган прекарва много време разговаряйки с пазачите, макар да нямах идея как го прави, имайки предвид, че бе заключен тук с мен. Подозирах, че из затвора циркулират бележки със съобщения, или пък има изчезващо мастило тук някъде, за което не бях наясно. Но нямаше значение.

— Не знаех — бе всичко, което казах, прокарвайки ръка през косата на Клоуи.

Тя се размърда тихо в съня си, преди да се сгуши по-близо до бедрото ми, все едно търсеше близостта ми. Трябваше да чуя повече от това, което знаеше Дреммиган, или поне каквото мислеше, че знае.

— Наистина ли не си знаел? — Третото око на Дреммиган примигна бавно, знак за сарказъм в странната им раса. — Не мисля така.

— Говори направо — казах му аз. — Нямам време за глупости.

— Само казвам, че е надвиснал тъмен облак над това място. Пазачите го виждат. Аз го виждам. Със сигурност го виждаш и ти. Не си тук толкова дълго, колкото аз, за да знаеш, че когато нещата станат такива, хората започват да се бунтуват. Те искат да избягат, макар че на тази загубена планета няма къде да се отиде. — Той направи жест към Клоуи. — Сега ти имаш да защитаваш повече от всички нас. Тя те прави по-богат — и по-уязвим — от всички останали. И все пак, ти не се тревожиш.

— И?

— И въпросът не е в това, което казваш, а в това, което не казваш, приятелю. — Той примигна отново бавно. — Мисля, че имаш план и искам да съм част от него.

Той не грешеше. Имах план. В мига, в който изляза от тук, можех да извадя чипа от бузата си, да го активирам и да изпратя съобщение на брат си Кивиан да дойде и да ме вземе. Мен и Клоуи.

Дреммиган продължи да говори:

— Разбира се, няма да кажа нищо от това на останалите. Ще използвам връзките си, за да помогна, където е нужно. Но ако имаш план да изведеш от тук себе си и жената, със сигурност можеш да вземеш още един със себе си. Приятел.

Това бе вторият път, в който небрежно споменавахе думата „приятел“ в този разговор. Не бях глупак. Бях приятел на Дреммиган, колкото и той бе мой. Работихме заедно, защото ни устройва. Може да не бе лоша идея да имам помощта му, когато реша, че бе време да избягаме.

Имах план от известно време, но да взема със себе си жена — особено човек — не бе част от него. Сега трябваше да преосмисля плановете си, да преценя колко далеч ще мога да пътувам, ако с мен има някой друг, който вероятно ще ме бави. Това беше още един човек, за който да се грижа и за който да осигурявам вода и храна. Още един човек за криене. Не бях сигурен дали плановете ми ще проработят, ако имам един спътник със себе си, а какво остава за двама.

Трима бе наистина голямо число.

Но Дреммиган имаше право. Той има връзките. Пазачите бяха под палеца му.

Можеше да ми потрябва. Обмислих го, докато жена ми лежеше с глава в скута ми. Тя бе прекалено доверчива. В мига, в който се отдалечеше от мен, щеше да бъде изнасилена или убита... или принудена да даде на пазачите това, което искаха. Този затвор беше за убийци и мястото ѝ не бе тук. Мой дълг бе да я защитавам и пазя... и ако за това бе нужно да работя с Дреммиган, въпреки че му няхах доверие, ще трябва да стане така.

Огледах килията и отново погалих косата на жена си.

— Имам бизнес партньор, който ще дойде да ме прибере, ако успея да изляза от затвора и да се отдалеча достатъчно, че корабът му да не бъде свален.

— Значи трябва да стане, докато работим. — Присвитите му очи блеснаха с интерес и той потърка брадичката си. — Изпълнимо е.

— Имаме нужда от разсейване. Да унищожим машина. Да се надигне бунт. Нещо от сорта. Да се вдигне достатъчно шум, че да ми позволи, да ни позволи, да се махнем от земята на затвора. — Планът ми никога не е бил точно определен. Бях опортюнист и смятах да използвам какъвто шанс ми се отдаде и каквото сметна за нужно. Разбира се, сега, когато Клоуи бе с мен, трябваше да мисля напред в бъдещето.

Дреммиган продължи да търка замислено брадичката си.

— Ами шоковата бариера, която обгражда затвора? Имаш ли метод, с който да я обезвредиш?

— Няма да се наложи. Само ме отведи до там, а аз ще се справя с останалото. Мога да издържа на болката и да премина през бариерата. Мога да взема и Клоуи с мен, ако не може да се движи. Предполагам, че бих могъл да прекарам още един.

Той кимна и се изправи на крака.

— Ще видя какво мога да направя.

Когато той се отдалечи осъзнах, че отново докосвам моя човек. Прокарах ръка надолу и нагоре по извивката на бедрото ѝ, тъй като едно по-нежно докосване може да се сметне за слабост от останалите. Искаше ми се да я бях срещнал при други обстоятелства, където не трябваше да се отнасям грубиянски с нея, за да мога да я държа в безопасност. Тя сигурно мразеше това... както и мен.

И все пак... не можех да си избия от ума начина, по който простена, когато се движех над нея. Не бях внимавал, тъй като се бях съсредоточил върху останалите и шипът ми бе проникнал в нея. Не очаквах, че тя ще реагира с такава нужда и такова желание. След това ми бе невъзможно да спра. Желаех я прекалено много. Клоуи ме бе окуражила с тихите си звуци и заради начина, по който се вкопчи в мен, това се оказа най-интензивното и най-удовлетворяващото изживяване в живота ми. Покрих я със семето си, макар че не исках нищо повече от това да проникна дълбоко в нея и да я изпълня отвътре. Да ѝ дам детето си. Да затвърдя притежанието си над нея.

Но не можех да го направя, докато тя не бе в безопасност. Трябваше да я изведа от тук.

Дотогава не можех да позволя нещата да стигнат отново толкова далеч. Не и ако исках тя да ми има доверие.

* * *

Беше посред нощ, когато чух гласове от външната страна на килията.

— Защо има жена при един от затворниците?

Чу се съскащ звук, който накара косъмчетата на тила ми да настръхнат. Познавах този звук.

— Жената е затворница с лошо поведение. Идва от примитивна планета и реагира много агресивно. Сега е там, за да бъде наказана за неподчинението си.

Насилих се да остана неподвижен, докато гледах от ъгъла, който бях обявил за свой, как Ноку и още един униформен пазач спират през стъклената стена разделяща килията ни от коридора. Интересното бе, че Ноку не изглеждаше както обикновено. Люспите му бяха полирани, а униформата по-чиста и по-изгладена, отколкото обикновено. Мързеливото копеле явно не се престараваше и даваше минимума от себе си, като е тук долу. Мъжът, до който стоеше — от расата сзт — се оглеждаше злобно наоколо, очевидно недоволен. Той седеше изпъчен, няколко медала украсяваха гърдите на униформата му, а в ръка държеше устройство за данни, нанасяйки в него впечатленията си.

— Какво точно е това нещо? — попита командира, махвайки с ръка към Клоуи. — Много е грозно.

— Човек. Отвратителна раса — каза Ноку. — Тя е политически затворник и е изпратена тук, за да се отърват от нея без много шум.

Сзт оголи зъби в гримаса.

— И реагира само на насилие?

— Точно така — заяви Ноку. — Както виждате, тя се е интегрирала добре в килията с останалите мъже. Щом бъде добре наказана, ще я върнем в помещенията на жените. — Той обърна гръб на килията и махна в посока надолу по коридора. — Имаме един заможен ангарианец...

Командирът обаче не помръдна. Той все още гледаше Клоуи със смръщено изражение.

Сложих собственически ръка на бедрото ѝ, гледайки го злобно. *Тя е моя.*

— Нещо тревожи ли ви, командире? — попита Ноку с най-мазня си глас. — Да я изведа ли веднага от там?

Оголих зъби при тези думи. Ако той опиташе дори да я докосне...

— Не е това. — Командирът погледна към Ноку. — Напълно наясно съм, че жените в този затвор търгуват с телата си, за да получават облаги от пазачите. Тъй като е нужно зло, съм избрал да се правя, че не го забелязвам. Обаче... Това... нещо. Този човек. Може да разнася болести.

— Възможно е — съгласи се Ноку. Погледът му се насочи към мен, вместо към Клоуи, макар че бях сигурен, че иска да погледне именно към нея. Ссетхри пазачът бе прекалено алчен. Той щеше да поиска да си я вземе обратно.

— Не са докосвали тази, нали? Останалите пазачи? — Изражението му показваше, че определено ще се ядоса, ако се е случило.

— Разбира се, че не. Както казах, може да е заразна — изсъска обидено Ноку. — Много неприятно същество.

Думите му едновременно ме развеселиха и ядосаха. Само ако командирът му знаеше какво бе намислил Ноку. Не Клоуи бе грозната.

Тя беше моя.

Може би бе бунтовническото копеле в мен — или гневния защитник на Клоуи — но да чувам как Ноку лъже за нея, ме ядоса адски много. Плъзнах ръка между бедрата ѝ, търсейки мекото гнездо от косъмчета, криещи влагилицето ѝ. Прокарах пръст по гънките ѝ, изучавайки я. Там имаше малка пъпка, която без да искам бях докоснал по-рано днес и тя буквално се бе стопила в ръцете ми, затова реших да я докосна отново и да видя как ще реагира.

Клоуи се събуди със стон, вкопчвайки се в мен.

— Маmicата му, отново започват — простена някой шумно. — Проклет човек. Заспивай вече.

Продължих да милвам меките гънки на Клоуи и краката ѝ се разтвориха за мен. Тя бе полузаспала, но притискаше тялото си в мен, докато аз си играех с нея. На мига между бедрата ѝ потече влага и члена ми стана твърд като скала в отговор на това. Вдигнах поглед към

стъклото, изпълнен със задоволство да видя Ноку да наблюдава как докосвам жената, която смяташе за своя.

Че той чува стонове й на удоволствие.

Офицерът заговори на Ноку, но не мисля, че ссетхри пазачът чу каквото и да е било. Погледът му стана леден, докато гледаше как Клоуи се гърчи под мен, задъхана.

— Джутари! — простена тя, скривайки лице в шията ми — Какво...

— Кажи, че си моя, Клоуи — наредих, докато не спирах да галя пъпката между гънките на женствеността й. И се усмихнах леко на Ноку докато го правих. Нека види как задоволявах жената, която мислеше за своя. Нека гледа как я притисках към себе си, показвайки, че ми принадлежи, докато тя дори не искаше да го докосне.

Нека знае, че Сав Джутари Бакхтавис притежава това, което той е искал.

ГЛАВА 11

ДЖУТАРИ

Последствията от действията ми не се усетиха, докато не дойде утрото.

Дреммиган говореше с един от стражите, когато ни доставиха храната. Той взе две дажби, преди да предаде останалите на съкилийниците ни, и се насочи към мен, където седях с Клоуи. Тя все още бе зачервена и засрамена от нощното ни изпълнение. Накарах я да свърши два пъти срещу ръката ми, а след това облизах соковете ѝ от пръстите си. Беше засрамена от звуците, които издаваше, докато я докосвах, но мен не ме бе грижа.

Освен това не бях добър мъж, тъй като възнамерявах да го направя отново. Не ме бе грижа, дори целият затвор Хейвън да знаеше, че я карам да крещи от удоволствие щом я докосна.

Дреммиган протегна храната към нас. Когато посегнах да я взема, той я дръпна от обсега ми, навеждайки глава настрани.

Изръмжах му.

— Какво?

— Приключи ли с игричките си? — Тонът му бе леден.

Ухилих се, показвайки острите си зъби.

— Не, дори смятам, че много скоро ще имам нужда отново да я докосна. Запуши си ушите, ако не ти харесва.

— Джутари — възкликна засрамено Клоуи.

Не ме бе грижа. Дрем само примигна, прикривайки изражението си.

— Благодарение на изявите ти с жената, групата ни е насочена да работи следващата седмица. Събиране.

Изсумтях, взимайки храната от него, и подадох едната на Клоуи. Събирането бе неприятно, но нужно зло. Аз лично няхах нищо против, защото поне за няколко часа щяхме да излезем от килията, въпреки че

навън небето бе червено, а въздухът бе разреден в неблагоприятната атмосфера на планетата.

— И?

— Назначени сме да работим при вършачките.

Спрях, чувайки това. Това задължение бе най-опасната работа наоколо и обикновено се даваше на някой като наказание. Огромните машини за събиране на реколтата — вършачките — бяха автоматизирани и се движеха адски бързо, за да съберат специалната трева, която се отглеждаше тук. Задължението да работиш при вършачките значеше, че трябва да разчистваш пътя пред големите машини, а при нужда ръчно да почистваш остриетата на вършачката. Не бе нещо, което вършехме с удоволствие, освен ако нямаме смъртно желание.

И все пак... вършачките работеха в края на полето. Ако излезем от тук, единствената преграда между нас и червените планини на свободата бяха електрошоковите полета, които обграждаха затвора. Те успяваха да обезвредят почти всеки хуманоид само с един електрошоков удар, подобно на шоковите яки.

С изключение на мен.

Това бе шансът, който чаках. Просто се ухилих на Дреммиган, изглеждайки уверен.

— Значи тогава е нашият миг.

Направих жест на Клоуи да яде и ѝ подадох и моята храна. Тя имаше нужда от сили.

Тя ме изгледа странно, но не каза нищо пред Дреммиган. Умно малко същество. Знаех, че има въпроси, но щеше да изчака, преди да ги зададе. Добре. Не исках да разбира, че Ноку е говорил как ще я върне в килиите на жените. Тя оставаше с мен и това е.

— Реших, че може да кажеш това — коментира Дрем със своя неемоционален глас. — Говорих с пазача, а той ми дължи услуга. Има приятел, който работи на полето. Той ще ни приготви торба с храна и вода за бягството ни, както и допълнителни въздуховоди. — Той скръсти дългите си ръце, докато ме гледаше. — Ако успееш да ни изведеш от периметъра, аз съм уредил провизиите.

Кимнах.

— Ще ни изведе. — Бях леко скептичен към спокойното държание на Дреммиган. Всичко изглеждаше малко прекалено лесно,

особено имайки предвид, че пазачът бе обещал нещо такова. — Този пазач сигурно наистина ти дължи голяма услуга.

— Така е.

Когато той не уточни, аз се намръщих.

— Казах му, че ще му дадеш да оправя женската.

Горещ, мощен гняв изригна в тялото ми. Скочих на крака и обвих с ръце гърлото на Дреммиган.

— *Какво си обещал?*

— Успокой се — заяви Дрем. — Привличаш вниманието към нас.

Изръмжах към него. Все едно ми дремеше, че привличам вниманието...

— Джутари — чух нежния глас на Клоуи и ръката ѝ потърси моята. — Моля те.

Докосването ѝ успокои част от гнева ми. Отне ми всички сили, които притежавах, за да се успокоя достатъчно, че да не разкъсам Дреммиган на парчета, както ми се искаше. Седнах на пода до жена си и я дръпнах собственически в скута си.

— Това няма да стане.

— Да, знам, излъгах го — увери ме Дреммиган. — Той не го знае, но жената ще тръгне с нас. Трябваше да се съглася на нещо. Носи се слух, че началниците на Ноку си тръгват днес, и знаеш какво значи това.

Да, знаех. Значеше, че ще дойде за Клоуи. А Дреммиган много добре бе осъзнал, че няма да напусна това място без нея.

Тя обви ръце около шията ми и започна да гали нежно единия ми рог. Не знаех дали осъзнаваше колко еротични бяха движенията ѝ, докато се опитваше да ме успокои, но караше члена ми да се втвърдява болезнено. Бях изкушен да я хвърля на пода и да я направя своя — този път наистина — само за да покажа на всички, че е моя. Това бе варварската ми страна, която надигаше глава щом се отнасяше за нещо, което ценя.

Клоуи е *моя*.

— Как ще го направиш? — попита тихо Клоуи. — Имаш ли план, Джутари?

Кимнах бавно, фокусирайки се върху спокойните ѝ думи, а не върху самодоволното изражение на Дреммиган. Прокарах ръка по

гърба ѝ.

— По време на работа е по-лесно да се избяга. Трябва да намерим начин как да развалим една от вършачките. — Или как някой да претърпи инцидент, но не казах това на глас. Подозирах, че Клоуи не осъзнаваше колко лош мъж бях аз. В нея имаше толкова невинност и ме караше... ами, караше ме да искам да съм по-добър. Да съм съобразителен. Да ме е грижа, макар да не ме е било грижа от адски много време. Но да я имам в живота си, променяше всичко това.

— По-лесно е да стане инцидент — заяви студено Дреммиган. — И ще се срещнем в периметъра.

Кимнах. Би трябвало да е лесно. Прокарах език по диска имплантиран в бузата ми.

След това щяхме да сме на свобода.

ГЛАВА 12

КЛОУИ

Никога не бях очаквала да изляза да работя с останалите затворници навън. Щеше да бъде първият ми път извън затвора, откакто пристигнах тук, и не знаех какво да очаквам. Бях леко изнервена, тъй като към чифта евтини обувки ми дадоха и нещо подобно на щипки за нос, на име „въздуховоди“. Очевидно, това бяха малки филтри, които се пъхат в носа и филтрират въздуха, правейки го годен за дишане, защото в атмосферата навън той не бе напълно годен за това. Бях виждала някои извънземни, които ги носеха, но не бях осъзнала, че това е предназначението им. Бях наредена на опашката зад върлинения графитеносив извънземен на име Дреммиган, а зад мен вървеше Джутари. Всеки пазач, покрай когото минавахме, ме караше да се чувствам все по-нервна, защото очаквах да забележи, че между грамадните мъже има момиче, и да реши, че мястото ми не е тук, преди да ме изпрати обратно в женските килии.

Трябваше да остана тук с Джутари. Не просто защото исках да изляза навън, а защото с него бях в безопасност.

И защото... го харесвах. Което беше нелепо. Сега не бе времето да хлътвам като ученичка, но нямаше как да го предотвратя. Когато той ме докоснеше, цялата омеквах. Нямаше значение, че цялата ситуация е лудост... може би именно заради това бях толкова увлечена по него. Нищо нямаше значение, тъй като в крайна сметка принадлежах на Джутари — и това ми харесваше.

Предпочитах да съм сама с него, отколкото в килия пълна с убийци, но се опитвах да не се обезкуражавам от този факт.

И сякаш можеше да чуе мислите ми, Джутари сграбчи косата ми в шепа и дръпна главата ми назад. Движението изглеждаше грубо и собственическо, но знаех, че го прави умишлено, създавайки впечатлението, че ме „притежава“. Многократно се бе извинил задето се държи грубо. Но стига да не ме наранява... донякъде ми харесваше

да се държи така собственически към мен. Беше едновременно секси и нередно.

— Искам да бъдеш спокойна — промърмори той. — Слушай командите ми, когато сме навън, и стой близо до мен.

— Добре.

— Вършачките са опасни. Ще гледам да те държа далеч от тях колкото е възможно, но въпреки това, гледай да бъдеш внимателна. — Той помилва дължината на шията ми. — И бъди в готовност през цялото време.

Кимнах и той пусна косата ми.

Двамата, той и Дреммиган, бяха адски спокойни. Беше леко дразнещо, че не показват никакви емоции заради днешното голямо бягство, но аз бях кълбо от нерви. Дрем вече няколко пъти ми изръмжа, че ми личи, но Джутари каза на един от стражите, който ме гледаше странно, че ме е страх от излизането навън. Беше правдоподобно.

Но вече не се боях, че някой ще ме отнеме от Джутари.

Отведоха ни надолу по дълъг метален тунел. По продължението на стените имаше парапети, за които да се държим, и знаци на език, който не можех да разчета. Представях си, че гласят нещо подобно на „Дръжте ръцете си прибрани“ или „Не се блъскайте“, или разни подобни забавни неща. Докато вървахме, стъпките ми станаха по-енергични и по-широки. В началото помислих, че е заради пода, но щом излязохме навън осъзнах, че е заради въздуха.

Беше толкова... странен. Все едно бе прекалено рядък и аз поех дълбоко дъх през носа си, сякаш не получавах достатъчно кислород. Рядък и все пак замъглен. Въздухът бе подобен на пара и някак неприятен, в сравнение с контролирания климат вътре в килиите.

Повдигнах ръка и тя се раздвижи все едно почти не съм положила усилие. Хм.

— Гравитацията тук е по-разредена отколкото вътре — каза Джутари, докосвайки китката ми. — Внимавай.

Щях да внимавам. Вървах в колоната от затворници, докато се движихме около нещо приличащо на огромно поле, засято с нещо зелено. Тук бе доста шумно; вятърът бодеше кожата ми, покривайки ме с кървавочервен прах само след секунди. Над шума от вятъра се долавяше непрестанно метално стържене, толкова шумно, че ме

караше да искам да си отскубна преводача от ухото. Не можех да видя източника на шума, докато една от машините не премина покрай нас. Това чудо беше адски грамадно, приличаше на гигантски куршум с огромни въртящи се остриета в предната част. Докато гледах, тя премина пред нас, отскубвайки тревата заедно с корените и прибирайки я навътре в машината.

— Какво прави това нещо? — попитах, надвиквайки рева на машината.

— Тук се отглеждат вейки, и щом пораснат до един етап, машината за обиране ги издърпва от почвата тук и ги засява някъде другаде. Това е процес за облагородяване на почвата на планетата — обясни Джутари.

Вейки? Машината бе пуснала едно до краката ми и аз се наведох, за да видя растението. Нима тази трева беше някакъв вид малко дърво? Колко интересно.

— Продължавайте да вървите — заповяда един пазач през интеркома. — Не спирайте, докато не стигнете до мястото за задачата ви.

Упс. Забързах напред, следвайки стъпките на Дреммиган, оглеждайки се наоколо. Имайки предвид разрежения въздух и странната гравитация, никак не бе от полза, че почвата беше някак разкаляна и хлъзгава. Ако трябваше да тичаме, със сигурност щях да се окажа паднала по задник.

Наистина, наистина се надявах да не се стигне до там.

Вървахме навън сякаш цял час. Никой почти не говореше, а когато се случеше, стражите бързо въдворяваха тишина. Сега със затворниците имаше много повече стражи, отколкото бях виждала на едно място. Предполагах, че е заради многото хора, работещи навън. Погледнах назад, виждайки безкрайна колона от затворници, носещи мигащи шокови яки. Много хора днес щяха да работят на полето.

— Всеки ден ли има толкова много хора?

— Обикновено — отвърна Джутари. — Просто смените ни не са много често. — Той оголи зъби в усмивка. — Това ни е наказанието.

Наказание, което да се надяваме, ще ни помогне да избягаме.

Стигнахме до далечния край на полето и от тук планините изглеждаха много по-близо. Обаче бе дълъг път през праха и вече се чувствах изтощена.

— Вземете си вода и влизайте в полето, затворници — изкрещя един от пазачите.

Червено петно се появи в периферното ми зрение.

— Вода — извика Ирита, държейки прозрачен плик с големината на юмрука ми. Тя я хвърли към един затворник и той я улови във въздуха. — Бъди добър с мен и може да получиш още една.

— Не, не може — изсъска най-близкият пазач.

— Добре, няма да получиш. Бъди добър с мен и няма да разлея твоята на земята — заяви Ирита. Тя подаде плика на Дреммиган, който се насочи към полето.

— Ела — каза Джутари. — Преди да са забелязали, че си жена, и да те накарат да раздаваш водата.

Но Ирита се развълнува щом ме видя.

— Клоо-ии! Виж се само. Лицето ти е пълна каша.

— Здравсти, Ирита. — Бях някак щастлива, че я виждам и в същото време много нетърпелива. — Трябва да отида на полето...

Джутари дръпна ръката ми.

— Ела ме намери, ако имаш нужда от вода — каза тя намигайки. — Аз ще съм тук. Внимавай на полето.

Кимнах ѝ и оставих Джутари да ме отведе. Той се насочи към края на голямото поле, място, което повечето затворници избягваха. Звуците от машината се долавяха оттук и с всяка секунда шума ставаше по-силен, индикирайки, че машината приближава към нас.

— Какво правим чак тук? — попитах Джутари, гледайки как краката ни потъват в калната мокра земя. — Като изключим това, че се опитваме да не ни сгази някоя машина.

Той взе едно от малките растения и го бодна в калта.

— Засаждаме ги отново, за да може машината да ги вземе като мине. И чакаме машината да даде дефект. — Той ме погледна твърдо. — Чакаме своя шанс.

В този край на полето нямаше почти никакви хора, дори Дреммиган не се виждаше никъде на близо.

— Няма да го направим сега, така ли?

— Не, няма да е сега — съгласи се той. — Трябва да изчакаме пазачите да се отегчат. По-късно през деня ще бъдат по-спокойни.

— Ясно. — Пристъпих напред и взех паднала трева. Земята бе обсипана с тях и доста изровена заради машината, която бе минала да

ги обира. Докато гледах, една от машините мина наблизо и един мъж трябваше да отскочи от пътя ѝ. Исусе! — Трябва да има по-лесен начин за правене на това.

— Има — каза Джутари, докато работеше. — Но ние сме евтина работна ръка.

Добра логика.

— Стой близо до мен. Ако се измориш ми кажи. Ще те нося на гърба си, ако се наложи. — Той се пресегна и сложи ръка на главата ми, галейки косата ми. — Не искам да ти се случи нищо лошо. Ти си моя.

Стопих се от това.

— Нервна съм.

— Не бъди. Аз съм до теб.

И колкото и да бе странно, това уверено изявление ме накара да се почувствам по-добре.

— Тогава може ли целувка за късмет?

Той наведе глава настрани изненадано.

— Целувка? Не знам какво значи това.

— Вашите хора не се ли целуват? Уста в уста?

Очите на Джутари блеснаха с интерес.

— Мисля, че това ще наруши един куп хигиенни закони на различни планети.

— О — бях разочарована да чуя това.

— Но аз ще те целуна. — Той се огледа и вдигна още едно коренче. — Но не тук. Когато сме сами за пръв път, ще сложа устата си върху твоята.

Никога не бях чувала нещо по-романтично.

* * *

— Носи се слух, че днес ще бягат.

Задахих се с водата, когато Ирита ми подаде нова торбичка. Стоях на ръба на полето, докато мъжете работеха наблизо. Беше адски горещо и мъгливо, и макар да имаше вятър, не правеше нищо друго, освен да ме цапа. Все едно бях уловена в сешоар и беше супер гадно. Джутари изглежда не бе засегнат, но ме наблюдаваше внимателно и

мисля, че се тревожеше, че няма да се справя с бягството. Може и да е прав... бяха минали само няколко часа на полето, а аз вече бях изтощена. Когато последната вършачка мина покай нас, започнах да се препъвам, докато избягам от пътя ѝ, и макар да не бе близо, успях да си представя каква ще е смъртта ми, ако мине през мен. Нямах да е хич хубава.

Погледнах към Ирита с ъгъла на окото си.

— От кого чу това?

— От всички. Има един от пазачите с малка пишка и голяма уста. Обикновено така става. — Тя сви рамене. — Реших, че е добре да те предупредя. На Дреммиган не бива да се доверяваш.

Погледнах към сивия извънземен с тревога. Беше започнал да работи в средата на полето и оттогава си проправяше бавно път към края. Джутари също бе наблизил, макар че той се движеше из полето много по-естествено, докато работеше.

— Ти... искаш ли да дойдеш с нас?

— Мамка му, не, малката. Тук съм си добре. Да продавам влагалището си тук е като да го продавам навън. — Тя взе празната торбичка за вода от ръката ми и я сложи в чантичката на кръста ѝ. — Но исках да те предупредя. Не му се доверявай. Пази си гърба, само това трябва да знаеш. — Тя мина покрай мен. — Трябва да вървя. Успех.

Думите ѝ продължиха да ехтят в ума ми, докато приближавах към Джутари.

— Внимавай — предупреди ме той, когато се спънах. Той се пресегна и ме подкрепи с едната си синя ръка. — Имаш ли нужда от почивка?

— Не. Добре съм. — Погледнах назад към Ирита, която се отдалечаваше. С червената земя на планетата, ако не беше с дрехи сигурно щеше да е невидима. — Джутари... разтревожена съм. Ирита каза, че знае за плана ни. Каза да не се доверяваме на Дреммиган.

Той се изправи и погледна назад към сивия извънземен, преди да се обърне към мен.

— Вече е късно да се отказваме.

— Ами ако...

Джутари погали бузата ми и осъзнах, че маха част от праха.

— Трябва да е днес, Клоуи. Довечера Ноку ще те премести в женските килии. Отказвам да му позволя да те докосне. Затова, колкото и да не искаме, трябва да се доверим на Дреммиган и да го направим днес. По един или друг начин. — Гласът му бе тих. — Това, което трябва да помниш, е...

Оглушителен пукот прекъсна думите му. Най-близката вършачка се затресе и спря, а механизмите застъргаха. От предната част започнаха да се вдигат облаци дим и видях как от всички страни хора тичат натам.

— Заяла е — извика някой. — Някой се е оказал под остриетата!

Един пазач забърза напред с шокова палка в ръка, минавайки тромаво покрай нас, докато минаваше през калта в полето.

Погледнах към Джутари с разширени очи, но той не гледаше към мен. Проследих погледа му и точно както очаквах, Дреммиган се приближаваше до ръба на бариерата.

— Време е да вървим — каза ми Джутари.

Преди да успея да се съглася, той ме сграбчи, метна ме на рамото си все едно бях лека като перце. Преглътнах вика си и игнорирах начина, по който плочките на рамото му се впиваха в корема ми. Започна да ми се повдига и затворих очи, загрижена да не повърна, докато той тичаше надолу по полето. Заради ниската гравитация подскачах на рамото му дори по-силно и се вкопчих с две ръце в гърба на униформата му, за да се задържа неподвижно.

Изминаха няколко безкрайни момента и разбрах мига, в който краката му докоснаха твърда земя. Отворих очи и видях, че бяхме до самия ръб на бариерата. От моя гледна точка, бариерата бе само блестяща маса с няколко железни пръта разположени на стратегически места. Предполагах, че между прътовете прелита доста голям волтаж, за да образува този блясък, и потреперих при тази мисъл. Не знаех как ще успеем да преминем през нея. Може би пазачът, който ни помагаше, щеше да я изключи за миг.

След секунда се озовах отново на крака и Джутари погали бузата ми.

— Стой колкото се може по-близо до мен. — Той хвана ръката ми и ме задърпа напред, докато стигнахме до малка камуфлажна барака близо до бариерата. Влязохме вътре и Дреммиган стоеше там с

торба в ръка, говорейки с един от пазачите. В далечината още можех да чуя воя на машините и непрестанния шум на вятъра.

— Взех провизиите — каза Дреммиган. — Готов ли си?

Джутари кимна.

— Има достатъчно вода и храна за един човек за три дни или за всеки от вас за един ден — каза пазачът. Изглеждаше млад, кожата му бе някак мазна, а усмивката пълна със зъби. Погледът му се насочи към мен, преди да премине към останалите. — Успех. Ще имате нужда от него. Тази планета е смъртоносен капан.

— Мм. — Дреммиган провери чантата, преди да я сложи на рамото си. Той протегна тънката си, покрита с дълги нокти ръка към пазача. — Имаш ли нож?

Пазачът измъкна един от колана си и го подаде на Дреммиган, с острието напред.

— Трябваше да поискам няколко услуги за това. — Той ми хвърли дълъг, заинтересуван поглед и кожата ми настръхна. Приблжих се по-близо до Джутари.

— Благодаря — каза Дреммиган. Той посегна към ножа, но вместо да го вземе го завъртя рязко. Острието се заби в гърдите на пазача и извънземният издаде хъркащ звук, преди да се срина на земята.

Възкликнах ужасена. О, боже мой.

Джутари обви защитнически ръка около мен.

— Той ни помагаше, глупако.

— Така е — съгласи се Дреммиган и се наведе, за да вземе ножа. Избърсвайки кръвта в униформата на пазача, той го бутна в чантата. — И беше прекалено алчен. В момента, в който някой му предложи по-добра сделка, щеше да ни издаде, както и контактите ми в затвора. По-добре да е мъртъв и да запази тайните си. — Той прерови джобовете на пазача.

Призля ми. Нямахше нужда да убива пазача. Спомних си думите на Ирита и исках да избягам от Дреммиган колкото се може по-бързо.

— Нямаме време за губене — каза Дреммиган, изправяйки се. Той протегна нещо приличащо на малка пръчка. — Ключът за яките. Ако искаш да спасиш женската си, трябва да тръгваме веднага.

Погледнах към Джутари. Той изглежда се колебаеше, но кимна и посегна към ключа.

— Да се махаме от тук.

Преглътнах сълзите си, опитвайки да съм смела. Добре. Добре. Можех да съм силна, докато се махнем от тук. Когато избягаме, щях да откачам колкото трябва. Заставах неподвижно, докато Джутари работеше по яката ми, а след това и върху тази на Дреммиган. Опитах да не гледам сивия извънземен, но се чудих как ще погледне на това просто решение. Джутари избра мен пред него за нещо толкова просто като яката. Дали бях следващата, от която ще се отърве, задето съм слабост?

— Имаш ли ми доверие? — попита Джутари, а тъмният му поглед бе насочен към мен.

— Разбира се.

Той протегна ръка към мен, голяма, синя и с три пръста. На мига сложих длан в неговата, черпейки сила от топлата му силна десница.

Той нямаше да позволи с мен да се случи нещо.

Джутари притисна устни към ръката ми и преди да успея да направя нещо, ме вдигна и ме метна отново на рамото си. Уф. Въздухът излезе със свистене от дробовете ми.

— Ти също, Дрем — каза той. — Нямаме време за губене.

Какво имаше предвид, че и той също? Вдигнах глава да попитам, но в следващия момент видях как извънземния с опушеносивата кожа се приземи на другото рамо на Джутари. Какво, по дяволите?

Джутари излезе от бараката и се насочи към бариерата. Усетих как косата ми настръхна, а енергията отекна в тялото ми.

— Какво ще правим? — извиках аз. — Чакаме бариерата да бъде изключена?

— Не, ще минем през нея — каза ми той.

Какво?

— Пригответи се, Клоуи — каза Джутари и ръката му се стегна около кръста ми. — Това ще боли.

Това бе цялото предупреждение, което получих преди той да пристъпи напред и електричеството да пронизе тялото ми. Всичко пред очите ми потъмня.

ГЛАВА 13

ДЖУТАРИ

Болката, излъчваща се от бариерата, не можеше да се сравни с нищо друго. Простенах, борейки се да вървя напред с тежестта на Клоуи и Дреммиган, които ме притискаха надолу. И тогава преминах и се свлякох треперещ на земята. Зрението ми се замъгли, кожата ми замириса на опърлено и косата ми бе нагорещена. Почти бях сигурен, че рогата ми пушат.

Но бях жив. Отделих миг да си поема дъх, чакайки сърцето ми да се върне към нормалния си ритъм. Клоуи и Дреммиган лежаха в червената пръст и аз се преместих до половинката си, притискайки ръка към гърдите ѝ. Сърцето ѝ биеше. Беше добре. Докоснах нежно насиненото ѝ лице, преди да я вдигна внимателно на ръце и да я притисна към гърдите си. Не вярвах в боговете, но точно сега изпратих молитва към който и да ме слуша, за да ми помогне да опазя Клоуи.

Взех ножа от чантата на Дреммиган и направих малък разрез в дрехата на Клоуи, а след това и в плътта на ръката ѝ, мразейки се заради всяка капка кръв, която проливах. Извадих проследяващото устройство от ръката ѝ, смачквайки го между пръстите си, преди да го хвърля на земята. След това направих същото със своето. След като ги нямаше, определено нямаше да ни открият.

Вдигнах Клоуи на ръце и я притиснах към себе си, изправяйки се на крака. Тя беше мъничка и не знаех колко дълго ще е в безсъзнание заради бариерата, затова щях да я нося. Взех чантата от рамото на Дреммиган и я сложих на своето, преди да погледна надолу към „приятеля“ си.

Не знаех какво да правя. Да взема Клоуи с мен винаги е било част от плана... нямаше смисъл да бягам без нея. Нямаше да я оставя в затвора сама.

Бях длъжник на Дреммиган. Трябваше да го взема с мен, но исках да го оставя. Той използва връзките си, за да ни уреди провизии

и подготви почвата за бягството ни, но не бях доволен. Той уби младия пазач, защото е бил достатъчно глупав да се остави да го убеди. Дори в най-долните си дни като наемен убиец, никога не бях убивал, ако не е нужно. Винаги бе имало причина зад действията ми. Копелетата, които убивах, винаги бяха по-гадни от тези, които ме наемаха. Винаги имаше причина. Но за убийството, което извърши Дреммиган, нямаше оправдание.

И все пак, ако го оставех, няма ли да изложя себе си и Клоуи на риск? Ами ако го взема, няма ли да я изложя на още по-голяма опасност? Да наруша ли думата, която бях дал, въпреки че поне към мен той бе изпълнил това, което бе обещал?

Или да го убия и да направя всичко по-лесно, точно както той бе направил с пазача? Щеше да е много лесно просто да махна въздуховодите от носа му и да го оставя да се задуши, докато лежи в безсъзнание.

Никога не бях му вярвал истински, но сега, когато изборът бе мой, не исках да се връщам към безпощадното си минало поведение. Може би ставах по-мек сега, когато имах жена, за която ме бе грижа. Може би исках да съм по-добър заради нея.

Няма значение. Не можех да го убия хладнокръвно, нито да го оставя тук в безсъзнание. Сложих нежно Клоуи отново на рамото си и изрязах проследяващото устройство от ръката му. След това хванах задната част на затворническата му униформа с една ръка и го задърпах напред, оставяйки краката му да се влачат по земята.

* * *

Залитах, докато вървах в подножието на хълма. Донякъде беше добре, че бяхме покрити с дебел пласт червен прах от полетата — това щеше да ни направи трудно забележими за онези, които тръгнат да ни търсят. Бях изтощен и всяка кост в тялото ми крещеше от болка, но се насилвах да вървя напред, макар и бавно, заради двете тела, които носех със себе си. Налагаше се да намеря пещера, където да ги скрия, и място, където нежната ми Клоуи да си почине. Под прикритието на нощта можехме да продължим да пътуваме до някое безопасно място,

където да се свържа с Кивиан. За момента приоритетът ни бе да се отдалечим.

Скалите в близост до затвора бяха назъбени и обещаващи, но бяха прекалено близо. Няма значение, че там имаше пещери, щяха да ни намерят моментално. Най-добрият ни шанс бе да извървим колкото може по-голямо разстояние.

Скоро чух Дреммиган да стене. Спрях и пуснах дрехата му, преди да му предложи ръка, за да се изправи на крака.

— Не си ме оставил — възкликна той, а гласът му звучеше задъхано. — Изненадан съм.

— Имаме сделка — казах му, подавайки му чантата като знак на доверие — макар че между нас нямаше никакво — и той я прие, слагайки я на рамото си.

— Това болеше повече отколкото предполагах — каза той, завъртайки рамо, преди да направи колеблива крачка напред. — Женската ти успя ли?

— Да, но все още е в безсъзнание. — Свалих я от рамото си, притискайки я към гърдите си, а лицето ѝ се опусна срещу гърлото ми. — Тялото ѝ е много по-малко от нашите. Ще отнеме време, преди да се събуди. — Дори не исках да се замислям над вероятността въобще да не се събуди.

Дреммиган кимна бавно.

— Мога да вървя. Накъде отиваме?

— Търсим някакъв подслон. Какъвто и да е — посочих към планината в далечината, близо до една от безкрайните редици машини за въздух. — Мислех да стигнем там, преди да падне нощта. Ще е по-лесно да пътуваме без посока, докато е тъмно.

Той кимна и потърка ръката си.

— А проследяващите устройства?

— Извадих ги.

— Радвам се, че си се сетил.

След това не говорихме повече. Гледахме се един друг няколко секунди и двамата изгубени в мислите си. Знаех какво мисли всеки един от нас — претегляхме дали можем да си имаме достатъчно доверие, че да продължим напред заедно. Но не бях стигнал толкова далеч, че да позволя на Дреммиган да провали всички.

Ножът все още беше в мен. Затова се обърнах към далечните планини и продължих да вървя натам.

ГЛАВА 14

КЛОУИ

— Жива съм.

Това беше първата мисъл, която ме осени щом се събудих. О, да, всичко ме болеше и се чувствах като пържено пиле, но бях жива. Седнах бавно, държейки главата си, все едно да събера мислите си.

— Ммм... Джутари?

— Тук съм.

Голямото познато тяло се премести до мен, блокирайки и малкото светлина в пещерата. Поне мислех, че сме в пещера. Беше тъмно и бе трудно да кажа със сигурност.

Ръката му докосна бузата ми и той сложи нещо в ръцете ми.

— Изпий това.

— Къде сме? — попитах аз, откривайки капачето на плика с вода и отпивайки. О, боже, това е по-добре отколкото очаквах. Сигурно съм била в безсъзнание дълго време, защото бях толкова жадна, че изпих всичко наведнъж.

— Намираме се в пещера близо до машините за въздух, за да починем. Сега, след като слънцето залезе, можем отново да тръгнем на път. — Джутари помилва отново бузата ми. — Как се чувстваш?

— Добре съм — излъгах аз. Последното нещо, което исках точно сега, бе да се движа, но не беше като да има кола, която да ни чака, за да ни отведе от тук. Затова трябваше да преглътна и да се справя. — Ние дали... всички ли успяхме?

— Дрем е отвън.

Ах. Не бях сигурна какво изпитвах относно това. Би било грешно да искам смъртта му, но в същото време не можех да спра да мисля за предупреждението на Ирита. Не исках да стигнем толкова далеч, само за да бъдем нападнати в гръб. Изправих се на крака, без да бързам, и той ми предложи ръката си.

— Добре ли си? Как... как се озовахме тук?

— Електричеството на бариерата е само малко по-силно от това на шоките яки. Никога не са ми действали така, както на останалите, затова пренесох теб и Дреммиган далеч от бариерата, докато бяхте в безсъзнание.

— Направил си го за нас? — Буца заседна в гърлото ми. — Благодаря ти, Джутари. Добре ли си? — Когато той пристъпи към мен се притесних. Той не изглеждаше добре. Изглеждаше... изтощен. Имаше тъмни кръгове под очите му, а раменете му бяха леко увиснали. Когато ме придърпа по-близо до себе си, усетих миризмата на озон и изгорена кожа носеща се от него, и започнах да милвам гърба му, докато той ме прегръщаше.

— Добре съм.

— Не изглеждаш добре — прошепнах аз, защото не исках Дрем да ни чуе.

Той се засмя леко.

— Добре. Адски изтощен съм. Не спях много през последните няколко дни.

— Не си ли? Защо не?

Устните на Джутари се свиха и той хвана брадичката ми.

— Имах си малка сладка жена, за която да се грижа и която да пазя от всички в килията.

О. Не го бях осъзнала. Почувствах се като пълна тъпачка, задето го разбихах чак сега.

— Направил си го за мен?

— Разбира се — каза той, все едно бе най-естественото нещо на света да бъде така сладък и загрижен за мен. — Тъй че толкова съм изтощен, че съм готов да убия за една дрямка, но точно сега не мога да си го позволя. Трябва да се отдалечим от тук. Спряхме при въздушните машини, за да вземем някои части, с които да направя устройство за изпращане на съобщение на кораба, но Кивиан няма как да кацне тук. Не и с цялата мъгла наоколо. Трябва да намерим по-добро място за кацане и да се отдалечим колкото може повече от затвора.

— Добре. — Не бях сигурна, но ако той мислеше така, то щяхме да го направим, тъй като той бе много по-добър в оцеляването от мен. — Кой е Кивиан?

— Приятел пират и някой, на когото имам доверие. — Той помилва косата ми, а след това кокалчетата на пръстите му погалиха

бузата ми. — Ще се изненада, че съм решил да се установя.

— Никой не е по-изненадан, отколкото съм аз — казах сухо. И бе вярно. Никога не бях мислила, че ще открия мъжа за себе си в интергалактически затвор и все пак нямах търпение да видя какво ще ни предложи живота, когато останем само двамата с Джутари, в нормална ситуация. Когато ще можем да разговаряме, да се смеем и да се наслаждаваме на компанията си, без да се тревожим, че може да нарушим спокойствието на останалите. Време, когато ще можем да научим всичко един за друг. Време, в което да прекараме целия ден в леглото, без някой друг да ни гледа.

Да, всичко това звучеше страхотно. Може да бе само мечта, но поне ми даваше надежда да чакам нещо с нетърпение.

Бях се примирила с факта, че никога няма да се прибера у дома. Че никога няма да видя отново Земята. Беше ясно, че Земята е непозната или забранена за голяма част от извънземните, които срещам, а тези, които знаеха откъде съм, ме гледаха с подозрения. Освен ако Джутари не иска да поеме този риск, никога нямаше да се върна в своята соларна система. Никога няма да видя синьото небе на Земята или да прегърна отново приятелите си. Знаех това от мига, в който бях отвлечена.

Странното обаче бе, че сега, след като имах Джутари, не изпитвах болка при тази мисъл. Вече не се чувствах ужасно самотна. Потърках длан нагоре-надолу по ръката му, за да го ободря.

— Добре, какъв е планът? С какво мога да помогна?

Очите му блеснаха и мисля, че бе доволен.

— Планът е да тръгнем на път през нощта. Ще трябва да преминем доста голям скалист район. Няма да бъде лесно. Ще те нося, ако се измориш.

— Добре съм — уверих го, проверявайки въздуховода си. Бях изтощена, жадна и гладна, но знаех, че и той също бе. Нямаше смисъл да хленча, но не исках да се чувства задължен да ме носи. Исках да вървя сама и да не съм му в тежест, за разлика от досега. — Ами провизиите? Ти каза, че имаш нужда от части за някакво устройство? Имаме ли всичко нужно? Дали да не вземем допълнително, докато сме още тук?

Джутари кимна.

— Добра идея. Ще вземем допълнително кабели и моторни части, докато сме тук и тръгваме на път.

— Крайно време беше — каза Дрем от предната страна на пещерата. Гласът му бе равен и безизразен както обикновено, но нещо в него ме накара да потръпна. Не го харесвах. Нямах му доверие.

Нещо в него ме изнервяше дори още повече от мисълта за бягството ни от затвора.

* * *

Много скоро потеглихме под тъмното нощно небе. Джутари имаше голяма чанта с части, които бе взел от панела на една от машините за въздух, и макар за мен всичко да приличаше просто на боклук, той каза, че е достатъчно да скалъпи нещо за привличане на вниманието. Аз просто трябваше да му се доверя.

С радост крачех напред, за да оставим колкото се може по-голямо разстояние от нас и машините. Въздухът изглеждаше по-гъстен отколкото в останалата част от планетата, тежък и потискащ. В тъмнината се препъвахме по скалистата повърхност. Затворническите ми обувки бяха много зле, но не се оплаквах. По-разтревожена бях заради Джутари, който обикновено бе грациозен, а сега се препъваше по пътя.

Той имаше нужда от почивка, но знаех, че не мога да предложа. Нещо ми подсказваше, че всяка проява на слабост пред Дреммиган би била лоша идея. Докато вървахме, взех заострен камък, който стиснах в длан и понесох със себе си. Само за всеки случай.

По някое време посред нощ, видяхме светлината от прожекторите на патрулите, които ни търсеха и се наложи да се притиснем към скалите, за да не ни видят. Устните на Джутари се опънаха в тънка линия и бе очевидно, че не му допада факта, че ги вижда. Явно бе мислел, че имаме повече време.

Но въздушните превозни средства прелетяха над нас, без да ни видят, затова взехме оскъдните си провизии и потеглихме отново напред.

Вече се зазоряваше, когато открихме пукнатина в една голяма скала, достатъчно широка, че да ни осигури скривалище за през деня,

където да не ни видят. Джутари се срина вътре и очите му се затвориха на мига.

Докоснах изплашена бузата му.

— Добре ли си?

— Само... изтощен. Имам нужда от малко почивка. — Той опита да се усмихне леко, но виждах колко е отпаднал.

Дреммиган не беше щастлив от това. Той приклекна до Джутари и побутна крака му.

— Сега не е време за почивка.

Джутари потърка с ръка очите си.

— Знам. Имам нужда само от миг.

Исках да изръмжа на Дреммиган. Застанах защитнически пред Джутари, правейки всичко по силите си, за да избутам извънземния назад.

— Трябват му няколко минути сън. Остави го на мира.

— Сега не е времето за това — заяви отново Дреммиган. — Направи устройството за изпращането на съобщението. Обади се на приятеля ти, който ще ни спаси.

— Ще го направи, след като поспи половин час — възразих аз.

— Не, трябва да е сега — протестираше Дреммиган. — Нямаме достатъчно провизии, за да издържим няколко дни.

Тук не казах нищо, защото бе прав. Почти нямахме вода и храна. Провизиите, които „страхотните“ връзки на Дреммиган бяха осигурили, нямаше да стигнат до никъде. И все пак, нямаше как да не се чувствам виновна, задето Джутари не бе спал, за да ме пази. Исках да му дам малко време да почине.

— Ще измислим нещо.

— Той трябва да се свърже още сега — настояваше Дреммиган.

— Ще си почива, когато спасението е на път.

— Остави го на мира...

— Не, той е прав — каза Джутари, докосвайки ръката ми. — Прав е. Ще си почива, когато сложа устройството. — Той седна и потърка отново лицето си. — Подай ми чантата, Клоуи.

Хвърлих гневен поглед на Дрем и се изправих на крака, взимайки чантата на Джутари и оставяйки я до краката му. Грамадният син извънземен вадеше част след част, компоненти и кабели, и се тревожех, че няма да успее да направи комуникатор от всичко това. Аз

дори нямаше да знам откъде да започна, което ми показва още веднъж колко зависима бях от останалите. Но никога повече. Ако се измъкна от тук, щях да се науча как да се грижа за себе си.

Гледах как Джутари започна да извива кабелите и да свързва различните компютърни чипове, свързвайки няколко електрически джаджи към тях. На мен не ми изглеждаше нищо особено, но Джутари не спря нито за миг, дори когато вятърът започна да фучи в цепнатината, духайки в лицето му. Сякаш след цяла вечност той свърза малка синя жичка към нещо, което приличаше на копче. Нисък пронизващ звук изпълни въздуха и бавна, уверена усмивка цъфна на лицето на Джутари.

— Това ли е? — попитах аз. — Направи ли го?

— Изпраща сигнал — каза той, поглеждайки ме усмихнато.

— Да, но къде е информацията, която трябва да изпрати? — Дреммиган не изглеждаше доволен. Той махна с ръка към устройството, което Джутари бе сглобил от нищото. — Това трябва да изпрати някаква информация.

— Имам информацията.

— Къде е, в ума ти ли? — изсумтя Дрем. — Трябва да е част от...

Джутари извади ножа си. Замръзнах, чудейки се какво смята да прави с него, и се стреснах още повече, когато пхна върха му в устата си. Няколко секунди по-късно той взе малък диск от езика си и изплю кръвта от устата си на земята.

— Трябваше да го скрия някъде, където няма да се сетят да търсят.

— Но... как? — попитах аз. — Те провериха всичко в мен, дори пломбите ми. — Устоях на желанието да потъркам белега на крака си от операцията, когато ми сложиха планките, тъй като нямах доверие на Дрем, че няма да ме разпори, за да види какво имам в крака си.

— Направен е от специален материал на черния пазар — каза Джутари, почиствайки малкото квадратче. — Специално за такива случаи. — Той намери малкия отвор на саморъчно направената машина и пхна вътре чипа, и тогава нещо започна да премигва и да изговаря редица цифри. — Местонахождението ни — каза той, когато компютърният глас спря да говори. — Изпращам го директно на Кивиан. Сега всичко зависи колко далече в Галактика се намира той, но където и да е ще дойде за нас. — Той се облегна назад и затвори

очи, почивайки си срещу скалата. Пръстите му се отпуснаха около ножа, оставяйки го да лежи в скута му. — Просто ще трябва да се справим, докато дойдат.

— Готово ли е? — попита Дреммиган. — Нищо повече не трябва да се праша, така ли?

— Готово е — съгласи се Джутари, без да отваря очите си.

Стиснах силно камъка, който държах, изпълнена с подозрения към непрестанните въпроси на Дрем. Всички бяхме изнервени, напомних си аз. Няма друга причина. Но... не ми харесваше как очите му постоянно се насочваха към ножа в скута на Джутари. Нямах му доверие.

Но Дрем се отдалечи, отивайки в предната част на малкия каньон. И аз се успокоих леко. Това е само въображението ми.

— Клоуи — каза Джутари с изтощен глас, — ела и поспи до мен.

Бях изморена, жадна и протрита. С удоволствие бих го направила. Но не можех да спра да мисля колко малко бе спал той, за да ме защити. Седнах до него и помилвах ръката му.

— Ти спи. Аз ще бдя над теб.

Той кимна, без да отваря очи и знаех, че е на ръба на силите си. Той посегна към ръката ми, стисвайки пръстите ми. Този малък жест бе достатъчен, за да разтопи сърцето ми.

Понякога малките неща бяха всичко.

ГЛАВА 15

КЛОУИ

Не отне много време всичко да се прецака.

Джутари бе заспал веднага, с ръка на коляното ми. Той спеше дълбоко, а през това време аз се опитвах да измисля как може да направим така, че магически да се появят още провизии. Блъсках си ума, опитвайки да си спомня различни трикове за оцеляване, които бях гледала по телевизията. Спомних си, че можеш да намериш вода дори в пустинята, но не можех да се сетя в детайли как се правеше. Мисля, че имаше замесени найлонови торбички, а ние нямахме такива, затова щеше да се наложи да измисля нещо друго.

Зад мен, върху тялото ми, се появи сянка.

Кожата ми настръхна, а в каньона бе все така тихо. Насилих се да остана спокойна и да се държа все едно не се е случило нищо необичайно. Сърцето ми блъскаше силно от страх. Каква глупачка бях да обърна гръб на Дрем. И още по-глупава да оставя ножа до Джутари, защото не исках да го безпокоя в съня му.

Небрежно плъзнах ръка върху камъка, притискайки го до крака си. Нека само пробва нещо. Бях готова за него. Аз...

Една ръка се появи иззад мен и сграбчи лицето ми. Излезе, че не бях готова. Той измъкна въздуховода от носа ми и ме хвърли настрани. Не осъзнавах, че е толкова силен.

Задавих се, поемайки първата глътка от непреработения въздух. Сякаш там нямаше нищо, задавих се отново, опитвайки да дишам. Нямаше начин да умра така! Изправих се бързо на ръце и колене, готова да се затичам към въздуховода, който сега бе на земята.

Дреммиган го настъпи и се чу металически звук, когато го строши.

О, мамка му. Това... *това бе начинът*, по който щях да умра. Шибаняк.

Той се насочи към Джутари, който все още не се движеше, изпаднал в безсъзнание. Може би не сме били достатъчни шумни, че да го събудим. В мен се надигна ужас, когато видях, че той се приближава към големия син извънземен и не се замислих — просто реагирах.

Взех камъка си и го забих в крака на Дреммиган.

Сивият извънземен изкрещя от болка и ме зашлеви с ръка, отхвърляйки ме назад. Аз полетях през пещерата, удряйки се тежко в каменната стена. Болката, която ме прониза, бе ужасна, но се борех да остана в съзнание, докато тъмнината опитваше да ме погълне. Той щеше да ме убие, знаех го. Нямаше значение, тъй като така или иначе няхах въздух. Но може би щях да успея да спася Джутари.

През пещерата полетя нещо синьо с такава бързина, че бе замазано, и докато мъчех да поема дъх, виждах как грамадното тяло на Джутари се стовари върху Дреммиган. Острието на ножа проблесна и Джутари замахна мощно с ръка. Затворих очи, тъй като не исках да гледам. Но можех да чуя всичко, влажния звук, когато ножът прониза тялото на Дреммиган, предсмъртните хрипове и накрая тишина.

— Клоуи?

Отворих очи, задушавайки се, за да видя Джутари. Той се изправи на крака, а неподвижното тяло на Дрем бе зад него. От ножа в ръката му капеше кръв, но не ме бе грижа. Сложих ръце на гърлото си.

— Въздуховод — задавих се аз. — Трябва ми неговия.

— Проклетото копеле — изруга той, докосвайки бузата ми. След това се върна при Дреммиган, а аз се свих, ужасена. Задушавах се до смърт. Това бе най-ужасното нещо, което бях изпитвала, чувствах се толкова безпомощна, а зрението ми се замъгляваше. Ами ако въздуховодът на Дрем не ми паснеше? Ами ако...

Ръце докоснаха лицето ми и в следващия момент нещо се пхна болезнено с ноздрите ми.

— Дишай през носа — промърмори Джутари. — Държа те.

Поех дълбоко дъх... и се задавих. Но беше кислород и в следващите няколко момента поех колкото можех, докато Джутари бе настанил главата ми в скута си и милваше нежно косата ми. Когато вече можех да дишам, без да изпадам в паника, въздъхнах леко и докоснах ръката му. Беше покрита с нещо тъмно, но не ме интересуваше.

— Уби ли го?

— Да. Това тревожи ли те?

— Никак даже. — Поех отново дълбоко дъх. Почти бях сигурна, че усетих мириса на Дрем, но отново не ме интересуваше. Просто беше хубаво да мога да дишам отново. — Копелето се опита да те убие, докато спеше.

— Щом чух, че те напада, се направих на заспал, за да мога да го хвана неподготвен. — Той погали бузата ми, търкайки с палец челюстта ми. — Точно когато лицето ти започна да се оправя, имаш нова синина. Ужасен защитник съм.

— Спри — прошепнах аз, затворих очи и се наслаждавах на докосването му. — Беше изтощен. Позволено ти е да поспиш няколко минути.

— Ти направи всичко, за да ме защитиш — каза нежно Джутари. — Поласкан съм от действията ти.

— Разбира се, че бих направила всичко. — Думите му ме накараха малко да се засрамя. — Ти се грижеше за мен през всичките тези дни. Най-малкото, което мога да направя, е да му попреча да те убие.

— Можеше да ни оставиш да се избием и да избягам с кораба на Кивиан, когато кацне. Или да предадеш Кивиан на властите в затвора. — При отвратеното изражение на лицето ми, той се засмя. — Щастлив съм, че чувството ти за чест е така силно. Това е нещо рядко срещано тези дни.

Чувство за чест? Да не е луд?

— Тук не е замесено чувство за чест. Радвам се, че го уби. Смятам, че двамата с теб сме екип. Не ми благодари, задето ценя живота ти, тъй като ме е грижа за теб.

Той се усмихна надолу към мен, все още милвайки бузата ми.

— Моите хора имат един израз — ти държиш сърцето ми, моя Клоуи.

Погледнах нагоре към него и забравих всичко за болката, за доверието, за въздуховода, който не бе моят.

— Не знам дали официално съм влюбена в теб, защото тази ситуация е прекалено странна. Никога не сме имали шанса да бъдем само двамата, заедно. Но изпитвам толкова неща към теб. Много, много, неща. Просто още е... рано.

Той се засмя.

— Все още не си стигнала до там, но ще стигнеш.

Да, и аз мислех, че щях да стигна до там.

ГЛАВА 16

ДЖУТАРИ

Отнесохме тялото на Дреммиган навън, вземайки малкото вещи, които имаше, и го погребяхме в червената песъчлива почва, немного далеч от мястото, на което стояхме. Щом покрихме цялата му светла кожа, за да не бъде забелязана от пазачите, които ни търсеха, отново се върнахме в пукнатината. И двамата бяхме изтощени, затова се сгушихме един до друг, чакайки. Явно съм бил по-изтощен отколкото си мислех, защото заспах дълбоко, сънувайки Клоуи. Сънувах как стоим заедно пред широко поле и около нас няма никой. За разлика от полетата за създаване на почва, тук, в съня ми, дърветата бяха високи и разлистени, с гъста златиста трева под тях и различни посеви. Тя ми се усмихна сложила ръка на корема си, а аз изпитах невероятно задоволство.

Почти мразех факта, че трябваше да се събудя.

Когато отворих рязко очи, помислих, че все още сънувам. Клоуи стоеше близо до мен, с крака подвити под тялото ѝ. Беше напълно гола и кожата ѝ блестеше на бледата странно розова светлина на планетата. От мястото, на което лежах, можех да видя извивката на задните ѝ части, нежните бедра и прекрасната гладка линия на гърба ѝ. Усетих остро пробуждане на удоволствие, докато я гледах, тъй като това бе първият път, в който я виждах цялата, без частичното прикритие на затворническите дрехи. От този ъгъл тя изглеждаше по-дребна и по-нежна, макар че не бях сигурен, че е възможно.

— Клоуи?

Тя се обърна и ме погледна с лека усмивка.

— Буден си. Наспа ли се добре?

Все още се чувствах така, все едно мога да спя поне два дни, но кимнах.

— Някаква следа от кораби?

— Все още не. Не видях и други пазачи да ни търсят. — Тя се изправи на крака и пристъпи към мен. Когато го направи, видях на пода нейната и униформата на Дрем разстлани на земята и покрити с камъни. Какво бе намислила? При любопитния ми поглед тя се засмя и протегна ръце към мен. — Искаш ли да видиш какво правя?

— Не спа ли? — Позволих ѝ да хване ръката ми, макар да ми бе по-интересно да гледам извивките на тялото ѝ. Видът ѝ караше тялото ми да се стяга, а членът ми да се събуди за живот при гледката на къдриците между бедрата ѝ.

Клоуи поклати глава при въпроса ми.

— Бях прекалено развълнувана. Искях да видя дали мога да измисля нещо, за да ни направя малко вода.

— Да ни направиш вода? — Надявах се да не е човешкият евфемизъм за ходене до тоалетната.

— Да! Бях жадна и си спомних, че бях гледала в едно шоу за оцеляване, как когато е много горещо, може да събереш влага чрез конденз в найлонова торбичка. Въздухът е така замъглен, тъй че трябва да съдържа вода. Затворническите ни униформи мисля, че съдържат найлон, затова реших да пробвам. Отне ми известно време да измисля как стават нещата. Опитах да ги провисна, но единственото, което се случи, е да се развяват от вятъра. — Тя приближи до една от униформите, постлани на пода и вдигна камъка, който я придържаше към земята. Забелязах, че средната част на униформата виси някак надолу, и след като тя я дръпна леко, осъзнах, че под нея има дълбока дупка. В дъното на дупката имаше една от торбите ни за вода и Клоуи я вдигна внимателно, подавайки ми я.

И наистина, на дъното имаше малко количество вода. Не беше повече от няколко глътки, но все пак бе вода.

— Не знаем колко дълго ще останем тук, но ако можем да събираме вода, ще можем да оцелеем по-дълго.

Удивен бях колко умно бе моето момиче. Тя ме гледаше с развълнувано изражение, сякаш чакаше одобрението ми. Искях да я сграбча и да я притисна към себе си, за да ѝ покажа колко щастлив ме прави, но тя държеше в ръце така безценната вода.

— Изпий я — казах ѝ аз.

— О, но аз я направих за теб. По-голям си и вероятно имаш повече нужда от нея. — Тя я подаде към мен. — Аз ще изчакам

следващата.

— А аз настоявам да я изпиеш — казах ѝ, фокусирайки се върху нежните розови зърна на гърдите ѝ, сега на показ пред мен, без да са прикрити от материята на дрехите.

— Тогава ще си я разделим — каза тя най-последно. — Защото повече няма да играем на „твоего оцеляване е по-важно от моето“. Колкото по-скоро пхна това отново долу, толкова по-скоро ще съберем още вода.

Засмях се и този път взех малката торбичка от нея щом ми я предложи.

— Много добре. — Отпих една безценна глътка, а след това и втора, преди да ѝ я върна.

Тя отметна глава и изпи останалата, след това направи гримаса.

— Не знам дали съм разочарована, че не е повече, или съм отвратена, задето е толкова топла, като урина.

— Но е вода, която нямаме, и ще ни помогне да оцелеем, докато се появи Кивиан.

Клоуи прехапа устната си и ме погледна притеснено.

— Убеден ли си, че той ще дойде.

— Абсолютно.

— Как може да си толкова сигурен?

— Тъй като той ми е брат.

Очите ѝ се разшириха удивено.

— Не си го споменава!

— Никога не е ставало на въпрос. Много отдавна тръгнахме по различни пътища, но чиповете са нещо, което и двамата имахме още от детството ни. Беше идея на баща ми.

— Баща ти?

Кимнах.

— Той беше известен пират и искаше всеки от нас да има начин да избяга, ако бъде заловен някой ден.

Тя просто поклати глава изумена.

— Толкова много има да уча за теб.

И аз за нея. Но щяхме да имаме всичкото време, което ни трябва, щом се измъкнем от тази адска планета.

Гледах я как се навежда и слага торбичката отново в дупката, преди да я покрие с униформата.

— Ето — казах аз, разкопчавайки униформата си. — Вземи и моята, ако я добавим, сигурно ще получим повече вода.

— Чудесна идея. Донеси я.

Съблякох я, докато тя изкопа нова дупка и сложи внимателно празна торбичка на дъното. Или поне се опитвах да я гледам. Но голотата ѝ ме разсейваше, докато тя се разхождаше наоколо. Гърдите ѝ подскачаха при всяко нейно движение, а задничето ѝ имаше толкова страхотна извивка, че караше устата ми да се пълни със слюнка. Докато тя приключи и изтупа ръцете си, вече мислех за всички неща, които исках да направя с нея сега, когато бе изцяло моя.

И не можех да не мисля за онова нещо уста в уста, за което ми бе казала тя. Това нарушаваше цял куп закони за хигиената, но не можех да кажа, че не бях заинтригуван. Чудех се какво ли е усещането. Каква е целта му? Сигурно доставя удоволствие, иначе тя не би го предложила. Бях очарован от мислите за него.

Тя се обърна и ме изгледа, преди погледа ѝ да омекне и устните ѝ да се разтворят леко.

— За какво си мислиш? — Тя звучеше задъхана. — Имаш странен поглед.

— Мислех си за теб и за устата ти — казах ѝ искрено. — Сега сме сами и аз държа на обещанията, които давам.

— Обещание? — попита объркано Клоуи. — О, да. Нашата първа целувка.

Реакцията ѝ ме очарова. Приблжих и прокарах пръст по розовите ѝ устни.

— Покажи ми как се прави.

— Добре. — Тя прехапа устната си и бях привлечен като магнит от това леко движение. Ръцете ѝ се опряха на гърдите ми и тя се вдигна на пръсти към мен. — Малко по-висок си от мен, затова ще трябва да измислим нещо.

Изсумтях. Малко? Стоях почти цели две глави по-високо от нея.

— Как човеците се справят с този проблем?

— Ами, ние не сме толкова високи, колкото си ти. За това обикновено сядаме заедно долу.

Ах. В това имаше смисъл. Отпуснах се на колене и протегнах ръце към нея.

— Ела тогава.

Бузите ѝ се зачервиха и тя се снижи, приближавайки се до мен. Беше нервна. Тази нейна реакция бе много странна. Все пак, нали ръцете ми бяха докосвали всяка част на тялото ѝ? Нали симулирахме сексуален акт в килията пред останалите, отново и отново? Интимно знаех какво е усещането на тялото ѝ под моето. Знаех звуците, които издаваше, когато свършва. Знаех как се чувстват гърдите ѝ и влагалището ѝ. От къде идваше това неудобство?

Бледите ѝ ръце се насочиха към раменете ми и тя се поколеба.

— Мръсна съм.

— Мислиш ли, че за мен това е от значение? — Почистих червения прах от раменете ѝ и прокарах пръст надолу по ръката ѝ. — Все още искам да прокарам устата си по цялото ти тяло.

Погледът ѝ омекна и тя обгърна с ръце лицето ми. Заставайки на колене, тя се приближи, така че да застане между краката ми. След това притисна устни към моите.

В началото бе само леко докосване. Приятно, но вероятно не си струваше цялото това вълнение. Но след това тя разтвори уста, близка с език устните ми и аз усетих как през тялото ми премина гореща вълна. Отворих уста за нея и езикът ѝ се плъзна в устата ми, милвайки и изкушавайки ме.

В тялото ми експлодира толкова силна нужда, че простенах, притискайки я към себе си. Ръцете ми обгърнаха задничето ѝ и тя изписка тихо в устата ми, но не се отдръпна. Езикът ѝ се преплете с моя и тя издаде още един изненадан звук. Аз също бях изненадан — езикът ѝ бе толкова мек и гладък, точно като кожата ѝ. Тя нямаше неравности по езика като моя народ. Намерих това за адски еротично и не се сдържах отново да помилвам езика ѝ със своя, наслаждавайки се на усещането, при което телата ни се притискаха едно към друго. Отново и отново правихме тази „целувка“, преплитайки езиците си, докато тя не се задъха, а членът ми запулсира болезнено. Откъснахме се един от друг и тя ме погледна замаяно.

— Винаги ли е толкова хубаво? — попитах аз, заплепен от подпухналите ѝ влажни устни.

— Не, невинаги — каза тя останала без дъх и погледът ѝ се насочи отново към устата ми.

Схванах намека и я дръпнах за още една целувка, докато ръцете ми мачкаха задните ѝ части. Тя нямаше опашка, нямаше защитни

плочки по гръбнака си. Бе цялата мека и не можех да се сдържа да не я милвам, изучавайки извивките ѝ. Клоуи се изви срещу докосването ми и бедрата ѝ се разтвориха.

Не успях да устоя на поканата. Плъзнах ръка надолу, търсейки гънките ѝ, и открих сърцевината ѝ вече влажна за мен. Още един стон се откъсна от мен щом усетих колко мокра и гореща е тя, и исках да тласна пръста си дълбоко в нея. Но още по-силно желаех да ѝ доставя удоволствие, затова плъзнах пръст нагоре, търсейки малката чувствителна пъпка между бедрата ѝ. Щом я открих, цялото ѝ тяло подскочи срещу моето, а бедрата ѝ стиснаха ръката ми.

— Какво е това? — попитах между целувките, като я потърках леко. — Нашите жени нямат такова нещо.

Тя се залюля срещу пръстите ми, а от гърлото ѝ се чу тих вик.

— Това е... клитор... — задъхано каза тя. — Няма... биологично... предназначение. Просто усещането е... хубаво. — Очите ѝ се затвориха и тя притисна челото си към моето. — О, господи. Наистина е хубаво.

Плених отново устата ѝ и погалих езика ѝ със своя.

— Да сложа ли устата си на влагалището ти? Да вкуся тази малка частица плът, докато не започнеш да крещиш от удоволствие?

Клоуи се изви към мен, стенойки.

Мисля, че това значеше „да“. Прекъснах целувката и се наведох надолу, ближейки шията ѝ. Дори тук тя ухаеше сладко. Харесваше ми начина, по който усещах тази крехка човешка жена в ръцете си. Трябваше да внимавам и да я докосвам леко, точно както заслужаваше да се отнасям с нея. Не биваше да съм прекалено груб или да губя контрол. Всичко, което бе от значение, беше моята Клоуи.

Дръпнах я към себе си, обвинявайки първо единия, а после и другия ѝ крак около кръста си. Когато гърдите ѝ се притиснаха към моите, се наведох напред, слагайки я да легне на земята.

— Би трябвало да изчакам, преди да те направя своя — промърморих, като наведох глава към меките кълба на гърдите ѝ, — но не мога да чакам повече.

— Добре — въздъхна тя и ноктите ѝ се впиха в раменете ми. — Писна ми да чакам. Сами сме и само това е от значение.

Изглежда мислехме еднакво. Близнах нежно заобления ѝ корем, прокарвайки език по мекотата ѝ. Тя ухаеше толкова адски хубаво —

деликатна смес на нещо сладко с аромат на женска възбуда, която съживяваше всичките ми усещания. Плъзнах се по-надолу и притиснах устни към меките къдрици, прикриващи входа на влагалището ѝ. Тя простена, мърдайки нетърпеливо под мен, и аз се плъзнах по-надолу. Нямах търпение да вкуся нектара на тялото ѝ. Устата ми се изпълни със слюнка при тази мисъл. Копнеех за този момент от много време и сега възнамерявах да му се насладя.

Разтворих гънките ѝ, разкривайки колко розова и влажна е там долу.

— Виж колко се нуждаеш от мен — казах ѝ аз. — Виж колко си мокра, при мисълта да сложа устата си тук.

Тя простена и аз се усмихнах, изучавайки я пръсти. Отблизо малката пъпка, която бях докосвал само с пръсти, изглеждаше още по-малка и много по-розова. Наведох се да я вкуся.

Цялото ѝ тяло подскочи в отговор, а дъхът излезе със свистене от гърдите ѝ.

— О, боже мой — простена тя отново. — Устата ти...

— Искаш ли още? — С радост се подчиних, милвайки с език този „клитор“, а ентусиазмът ми нарастваше. Когато тя започна да се извива под мен и да издава тези сладки дрезгави звуци, знаех, че ѝ харесва. Следващия път я близнах по-бавно, плъзгайки език по цялата пъпка, за да може да усети всяка изпъкналост на езика ми.

— Ще ти дам всичко, моя Клоуи. Ти си моята човешка жена. — Обожавах това, че мога да изрека тези думи, знаейки, че около нас няма никой, който да я заплашва.

Тя бе моя, сега и завинаги. Щях да я направя истински моя и никога нямаше да я пусна да си тръгне.

Тялото ѝ се изви под моето и тя посегна напред, едната ѝ ръка се вплете в косата ми, а другата сграбчи единия ми рог. Тя го стисна здраво, но щом простенах, отдръпна рязко ръка.

— Нараних ли те?

— Не — казах ѝ дрезгаво. — Хареса ми — и след това продължих да изкушавам клитора ѝ с езика си, за да ѝ покажа точно колко ми харесва. Рогата ми не бяха особено чувствителни, но онова, което си представях, бе невероятно. Представях си как пръстите ѝ са обвити здраво около тях и това караше члена ми да става все по-твърд, копнеейки да се зарови дълбоко в нея.

Тогава и двете ръце на Клоуи сграбчиха рогата ми, държейки лицето ми между бедрата си, докато стенеше името ми. Дадох ѝ това, от което се нуждаеше, търкайки езика си по-бързо срещу клитора ѝ, докато тя не изплака и не стигна до върха. Тя се отпусна обратно на земята, задъхана и замаяна, и не можех да откъсна поглед от реакцията ѝ. Влагалището ѝ бе розово и влажно от оргазма. Това накара члена ми да стане още по-твърд. Не можех да чакам нито миг повече, за да проникна в нея. Хващайки едното ѝ бедро, аз отпуснах тялото си върху нея, на мига чувствайки колко ми е познато това усещане.

— Колко пъти се преструвахме, че правим това? — попитах, а тя простена. — Колко пъти те покривах, тласкайки члена си между меките ти бедра? Колко пъти те притисках към себе си, треперещ от нужда?

— Този път ще бъде истинско — каза тя задъхана. Погледът ѝ бе замаян, когато го насочи към мен, а ръката ѝ се плъзна по гърдите ми. — Този път те искам дълбоко в себе си.

И аз исках това. Исках го повече от всичко на света. Нямаше да изгубя нито миг повече. Вече бях чакал прекалено дълго, за да я направя моя. Преместих тежестта си, опирайки се с ръка до нея, докато с другата насочих члена си към топлината ѝ. Влагалището ѝ бе тясно, а топлината ѝ ме изгаряше. Тласнах се леко напред, малко по малко, докато Клоуи стенеше под мен, неспособна да остане неподвижна. Тя размърда бедра, вдигайки ги нагоре, за да ме поеме по-дълбоко. Не искаше да действам бавно.

И аз не исках бавно. С едно мощно движение се зарових в нея.

Викът, който излезе от нея, ме изненада. Очите ѝ се разшириха, все едно бе шокирана. Замръзнах ужасен.

— Клоуи? Нараних ли те? — Последното, което исках, бе да ѝ причиня болка. Може би бях прекалено груб. Може би...

— К-какво беше това? — Тя плъзна ръка между телата ни, където бяхме съединени. — Какво е това върху члена ти?

— Шипът ми? — Не беше точно върху члена ми, но точно сега не можех да измисля за какво друго може да говори.

— Да — простена тя и притвори разтреперано очи, завъртайки бедра. — Господи, *това* нещо.

— Не ти ли харесва?

— Притиска се в клитора ми — простена тя. — Прекалено хубаво е.

Заля ме вълна от облекчение и се засмях. Щеше да ни отнеме време да научим всичко един за друг и да свикнем с телата си. Но за сега просто се радвах, че не я наранявам.

— Искаш ли да сляза от теб?

— Мамка му, не. — Тя завъртя отново бедра и простена. — Искам да се движиш.

Сладката ми, командореща жена. Тласнах се напред и Клоуи извика тихо.

— Господи, и там ли не си гладък? Това е адски нечестно. — Ноктите ѝ се впиха в кожата ми и когато се тласнах отново, тя извика по-силно.

Този път разпознах вика като звук на удоволствие и стиснах бедрото ѝ, докато се люлеех към нея. Тласнах се отново напред и използвайки бедрата си установих равен ритъм. Отново и отново потъвах в тясната ѝ, влажна горещина. Нищо, което някога бях изпитвал, не е било по-хубаво от това. Тя ме стискаше здраво, обгръщайки ерекцията ми. С всеки тласък Клоуи се възбуждаше все повече, докато скоро не започна да ридае, изричайки името ми, преди цялото ѝ тяло да потрепери под мен, пометена от оргазма. Удоволствието ѝ само разпали моето и когато тялото ми се стегна, приветствах освобождението, изливайки семето си в нея.

Звезди блеснаха пред очите ми и свърших така мощно, все едно излях цялото си тяло в нейното. Ако точно в този момент умра, то щях да го направя като щастлив мъж.

Изцеден аз се сринах върху малката си жена, но след миг някак намерих сили да отместя изтощеното си тяло от нейното, за да не я смачкам. Двамата лежахме задъхано, докато оглеждах лицето ѝ, за да се убедя, че устройството за дишане е все още на малкия ѝ нос.

— Добре ли си?

— О, да — каза тя унесено. — Дори бих казала, че съм по-добре от добре.

Моята Клоуи имаше толкова доволно изражение на лицето си, че нямаше как да не се ухилия. Наведох се и потърках носа си в нейния, преди да реша да ѝ дам една лека целувка. Косата ѝ бе заплетена около

лицето ѝ и сребърният преводач просветваше на ухото ѝ. Побутнах го с пръст.

— Ще се отървем от това, когато стигнем на кораба — казах ѝ аз. — Кивиан има по-високо техническо оборудване. Ще сложим чип, вместо да трябва да стоиш с този евтин боклук.

— Ти имаш ли такъв? — попита тя, прозявайки се. — Трудно ли се слага?

— Тук е една рутинна процедура — проследих с пръст малкото ѝ ухо. — Ще се отървем от това, за да мога да се наслаждавам на красотата на половинката си, без това неприятно устройство.

— Звучи ми добре. — На лицето ѝ имаше сънena усмивка. — Чудех се от къде знаеш така добре английски.

— Англи-йски? — Бегло си спомних, че бях чувал думата преди, когато данните на чипа ми го анализираха. — От там ли идваш? Родната ти планета е Англи-йски?

— Не. Аз съм от планетата Земя. Домът ми е Америка. Английски е само името на езика. — Тя се прозя отново и погали ръката ми. — Вероятно Земята ще ти хареса. Не е като тази дупка тук.

Засмях се. Дупка бе точно определение за Хейвън.

— Щом е различна от това място, тогава да, вероятно ще ми хареса. — Поколебах се. Би трябвало да попитам дали иска да остане с мен, или да се върне у дома. Знаех, че е правилно да го направя, но самата мисъл за това ме изпълни със собственически гняв.

— Добре ли си? Стискаш ме малко по-силно. — Тя се завъртя под мен.

Дори не го бях осъзнал.

— Ти... — прочистих гърлото си и събрах куража си. — Скоро брат ми ще дойде с кораба си. Сигурен съм, че ще може да измисли как да те върнем на планетата ти, по един или друг начин. Ти... ще ти хареса ли това?

Очите ѝ се отвориха и тя примигна срещу мен.

— Ти... можеш ли?

Кимнах. Това просто кимване бе най-трудното нещо, което някога бях правил. Ако планетата ѝ бе забранена, то Кивиан нямаше да е щастлив, но щях да го убедя. Пиратството и нарушаването на закона бе в кръвта ни. Нищо не беше извън възможностите ни. Или поне не за дълго.

Преглътнах. Очите ѝ станаха подозрително блестящи.

— Ти да не би... да не би да се опитваш да се отървеш от мен, Джутари?

Какво?

— Никога — заявих бурно. Сграбчих пълна шепа от меката ѝ коса, все едно така щях да я завържа завинаги към себе си. — Но искам да си щастлива, дори и това да е без мен.

— Искам да остана с теб. — Ръцете ѝ се обвиха около тила ми и тя ме стисна, дърпайки ме отново върху себе си. — Ти си мой и аз съм твоя, ясно?

— Клоуи... няма нищо на света, което да искам повече от това — погалих нежната ѝ кожа, — но аз съм престъпник. Не мога да живея свободно. Това значи, че ще трябва да се крием до края на дните си.

— Не ме е грижа. Искам да остана с теб. Така или иначе в твоя свят няма място за човек от Земята. За тях аз съм изрод.

Тя казваше истината. Човеците се смятаха за странни и опасни... дори и да не бе така наистина. От това, което ми бе разказано за тях, дори не знаех как е възможно.

— За това мога да те отведа у дома...

— И... какво? Просто да забравя за последния месец от живота си? Все едно не съм се променила из основи? Все едно не съм те срещнала? Просто да се върна към работата си в магазина за обувки и да се правя, че нищо не се е случило? — Очите ѝ се напълниха с влага и осъзнах, че е на крачка от това да се разплаче. — Не съм същото момиче, което бях, Джутари. Убих хора. Живях в затвор. Срещнах теб. Не ме е грижа дали ще прекарам живота си на някоя третокласна планета, стига двамата да бъдем заедно. Разбираш ли?

— Разбирам — казах нежно и зарових лице в шията ѝ. Никога не бях чувал по-сладки думи от нейните. Ако беше решила да замине, аз... ужасявах се от факта, че щях да я пусна. Бе странно как сякаш егоистичното копеле, което бях, бе напълно изчезнало. Безскрупулният убиец Джутари, наемникът, бе застанал на колене пред мисълта за сълзите на тази жена. Не исках нищо друго, освен да направя Клоуи щастлива.

Тя подсмръкна.

— К-какво е това, Джутари?

— Кое? — надигнах се от нея и отместих мръсната коса от лицето ѝ.

Тя посочи навън и аз седнах, поглеждайки нагоре.

Над нас примигнаха светлините на кораб. Застинах, гледайки как червеният вятър се завихря, надигайки във въздуха алени частици прах. Когато корабът се приближи, се отпуснах. Не беше от корабите на затвора.

Това беше Кивиан.

Наведох се и целунах Клоуи по устните. Вече бях пристрастен към вкуса ѝ.

— Трябва да побързаме и да се облечем. Не искам брат ми да гледа това, което е мое.

Очите ѝ светнаха.

— Спасени ли сме?

ЕПИЛОГ

КЛОУИ

Потърках заобления си корем, докато гледах полетата на фермата ни. Джутари всеки момент трябваше да се появи, след деня прекаран в работа, и бях нетърпелива да го видя. Исках да ми масажира краката и раменете, исках и целувка, и не бе нужно да са в този ред. Беше дълъг, успешен ден и аз се огледах в малката си кухня със задоволство.

Триста буркана с плодово сладко и сто и шейсет самуна протеинов хляб, който можеше да се вакуумира и да ни стигне за години напред. Вчера бяха краставички сески, вид зеленчуци, които направо обожавах. Фермерството — дори и в космоса — се състоеше главно от консервиране и подготовка на храната да издържа колкото се може по-дълго, за да не се тревожим за следващото си ядене. Изпитвах някакво вълнение, гледайки препълнената изба и сега не бе по-различно от последния път, когато събрахме реколтата и направихме провизии за дългата зима на Рисда Три.

Не, взимам си думите назад. Миналата зима не бях бременна. Тогава изпратихме съобщение, че искаме да бъдем посетени от лекар, който дойде на планетата и посети фермата ни в далечния край на Галактиката. Той дойде и ми инжектира куп хормони, които да позволят на тялото ми да разпознае и приеме спермата на Джутари, така че да можем да имаме дете.

И ето ни сега, почти цяла година по Земното броене и две трети от годината по броенето на Рисда, и коремът ми вече започна да се закръгля, карайки ме да смятам, че съм минала първия триместър на нормалната човешка бременност. Хората на Джутари — мессакаш — изглежда имаха по-продължителна бременност, затова не бяхме сигурни кога ще дойде детето, но щях да го нося вероятно по-дълго от девет месеца. За мен нямаше проблем — наслаждавах се да бъда бременна, сега след като не повръщах през цялото време, и обожавах начина, по който ни сближаваше с Джутари.

Никога не бях мислила, че мога да обичам големия си син мъж толкова много. Дори сега, само като мислех за него, започвам да въздишам щастливо. Надникнах през прозореца, за да видя дали се прибира вкъщи, и сърцето ми подскочи, когато видях познатата двойка рога да се подава откъм полето.

Той си беше у дома.

Забързах към предната част на къщата и натиснах бутона, който отваряше „портала“, макар че винаги щях да мисля за него като входна врата. Домът ни бе конструиран така, че в него температурата да е една и съща, без значение дали навън е горещо лято или люта зима. Не беше голям, но беше уютен. След като бях бременна и не можех да работя на полето с Джутари — мисля, че моят защитнически настроен мъж ще получи инфаркт ако дори го спомена — аз се бях заела със задачата да направя дома ни по-приятен. Бях взела прежда от съседната ферма, в която отглеждаха пухкави, подобни на кози създания, и тъй като мама ме бе научила да плета преди години, бях заета да правя одеяла, покривки и всичко каквото ми хрумне.

Лицето на Джутари светна щом ме видя да излизам, за да го посрещна, и бе все едно сме младоженци, въпреки че бяхме „обвързани“ от почти две години. Стъпките му станаха по-забързани, докато стигна до мен, преди да ме прегърне и да ме вдигне на ръце, заравяйки лице в шията ми.

— Сладката ми жена. Липсваше ми.

— И ти ми липсваше — обвих ръце и крака около него, стисвайки го силно. — Как е работата във фермата?

Той ме целуна, стисвайки с ръце дупето ми, за да ме задържи срещу себе си.

— Добре. Качкасите отново влязоха в бобовите ни градини, но Горос каза, че ще ни даде две от малките животни, когато ги отбие, за да покрие загубите, които ни нанесоха.

— Те са добри съседни — казах, мислейки за фермата на Горос и целунах отново моя Джутари. — Разстроен ли си?

— Никак даже. Малката ми човешка жена спомена колко много харесва млякото от качкас, затова реших, че ще е добре да имаме няколко свои животни. — Той ми се усмихна. — Надявам се, че си готова да се грижиш за животни.

— Е, чистя след теб, тъй че мисля, че съм тренирана добре.

— Така ли? — Той ми се ухили и потърка нос в шията ми, карайки ме да се закускам. Обичах закачките на моя голям син съпруг. Никога не бях мислила, че огромният, страшен, син извънземен от килиите с максимална сигурност в интергалактическия затвор, може да бъде така забавен, но той имаше дяволита страна, която излизаше наяве, особено когато бе покрай мен.

— Напълно вярно е — извиках, когато той ме внесе в малката ни къща и се насочи към леглото ни. Той бе потен и малко мръсен от работата на полето през целия ден, но това не ме тревожеше. Игривостта изчезна, когато притисна устни към моите за дълбока страстна целувка, която прерасна в нещо повече.

Много повече.

След като правихме секс, Джутари сложи синята си ръка на заобления ми корем, милвайки го.

— Как е синът ми днес?

— Ммм, зает. Цяла сутрин удря пикочния ми мехур — сложих ръка върху неговата. — Мислиш ли, че ще се роди с рога?

— Децата мессакаш се раждат с рога, но нашето ще бъде наполовина човек. — Изражението му стана сериозно и той погледна към мен. — Щастлива ли си тук? С мен?

Наведох глава към него.

— Това е много странен въпрос.

Той потърка с палец корема ми, изпращайки тръпка през все още чувствителното ми тяло.

— Аз просто... тревожа се, че може да не си щастлива тук. Много далеч сме дори от най-близката космическа станция. Нямаме много посетители. Само ти и аз сме, а скоро ще имаме и дете, за което да мислим. Тревожа се, да не би да си самотна, Клоуи. Искам да си щастлива.

— Аз съм щастлива — уверих го аз. — Дали съм мислила, че ще стана фермер на далечна планета? Не. Дали съм мислила, че ще се омъжа за известен престъпник и ще живея на края на Галактиката, защото той е в челните места на издирваните престъпници и че аз ще бъда извънземна за всички останали? Не. — Изражението му ставаше по-мрачно с всяка моя следваща дума, но аз продължих: — Но дали съм щастлива? Абсолютно. — Пресегнах се и докоснах бузата му. — Обичам да бъда с теб. Обичам малката ни ферма. Нямам против, че

имаме малко съседи... това по някакъв начин ме кара да се чувствам в безопасност, защото значи, че никой няма да дойде и да ме отнеме от теб. Нямам против, че имаме само няколко посетители в годината и че обикновено са брат ти и новата му съпруга. Нямам против, че сме фермери. Нямам против нищо от това. Няма значение, че животът ни не е изпълнен с вълнения. Мисля, че вълнението, докато бяхме на Хейвън, ми е предостатъчно и съм готова да живеем тихо и спокойно.

На лицето му се появи усмивка, разкривайки резците му, които изглеждаха толкова опасни и все пак бяха така нежни щом докосваха кожата ми.

— Аз се чувствам по същия начин.

Бебето ни избра именно този момент да ритне срещу ръката на татко си.

— Виждаш ли? — казах на Джутари. — И тримата сме напълно съгласни с това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.